Aarnens Offer

—af—

Marie Sophie Schwartz

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/unknown0000vari_y0v7

Hævnens Offer

Hævnens Offer

Roman

af

Marie Sophie Schwartz

Chicago.
John Anderson Publishing Co.
Eiere Skandinavens Boghandel
1916

For endel Aar siden eiede Oberst Werner den store Herregaard Broborg, der ligger i den mellemste Del af Sverige.

Obersten havde dels tilbragt sin Ungdom i Garnisonslivet og dels paa Krigsskuepladsen. Han havde flere Gange udmerket sig ved Mod og Tapperhed i den finske Krig, hvorfor han ogsaa havde opnaaet et hurtigt Avancement. Han var beundret som Kriger, men tillige bekjendt for sit udsvævende Liv i Fredstid. Naar han blev greben af en eller anden Lidenskab, var han ligesaa vild og heftig som paa Kampladsen. Han havde hverken Kraft eller Vilje til at tæmme sine Lyster, men hengav sig til disse uden Modstand, thi han opstillede som Regel, at man skulde nyde Livet ret af Hjertens Lyst.

Da den sidste finske Krig var tilende, vendte Obersten tilbage til Broborg, bedækket med Skrammer og Ære. Man sagde, at han var en Rædsel saavel for Fienden som for alle Familiefædre. Han havde været den første i Striden, men ogsaa den første til at deltage i enhver Udsvævelse. Ved sin Hjemkomst var han i sin Manddoms bedste Alder; han var omtrent fyrretyve Aar.

En gammel, tro Tjener, der havde fulgt ham siden

han som ganske ungt Menneske traadte ind i Armeen, fulgte med ham til Broborg.

Erik Stark havde tjent som Dragon i samme Eskadron som Oberſten, og da han vendte hjem fra Krigen, var Stark bleven belønnet med en Tapperhedsmedalje, medens hans Herre var bleven Regimentschef.

Ved Hjemkomſten blev den gamle Dragon modtaget af ſin Huſtru og en blomſtrende Datter. Oberſten havde derimod ingen til at byde ſig velkommen paa den tomme, øde Borg. Det lod dog ikke til at genere ham videre, thi efterat han havde hilſt nedladende paa alle Tjeneſtefolkene, der havde ſamlet ſig i Gaarden, traadte han med en munter Mine ind i ſin pragtfulde Bolig, og ſagde til Intendanten, der fulgte med ham:

"Hvem var den ſmukke Pige, ſom omfavnede gamle Stark?"

"Det var hans Datter, Herr Oberſt."

"Naa, den gamle har en Datter? Jeg har rent glemt, at han var gift. Min Kjælder er vel godt forſynet med Vin?" vedblev han og trommede paa Bordet.

"Ja, Herr Oberſt."

"Godt! — Her kommer nogle af mine Officerer for ved et lyſtigt Lag at feire Freden ..... eller rettere ..... for at glemme vor Skam!" udbrød han og reiſte ſig hurtigt.

Han gik nogle Gange op og ned ad Gulvet og tilføiede derpaa:

"Sørg for, at der er fuldt op af alt ved Bordet."

Han gav Intendanten Tegn til at fjerne sig, og da han var alene, mumlede han:

"O, Finland! Finland! Du er tabt for os. Hvad nyttede det, at vi sloges som Løver, naar Forræderiet dog skulde gjøre vor Seir til intet."

Oberſten slog sig for Panden og udstødte en Mængde Forbandelser over dem, der var Skyld i Sveaborgs Fald; men som om disse Udbrud havde stillet Oberstens Vrede, opklaredes hans Træk, og han udbrød:

"Det er ikke værd at tænke mere derpaa. Jeg har opfyldt min Pligt som Soldat, saa har jeg ogsaa Ret til at nyde Livet, og saalænge der findes Vin og Piger i Verden, bør man ikke sidde alene og gruble."

Oberſten grublede heller ikke mere, men begyndte et muntert Liv. Flere Maaneder hengik med Drikkelag og Kortspil; men samtidig søgte Oberſten med Udholdenhed at nærme sig Starks smukke Datter, Karin. Hun undveg omhyggeligt Godsets Herre, men denne Modstand virkede end mere pirrende paa Oberſten, der ikke pleiede at møde Modstand mod sine Ønsker.

Endelig ophørte det vilde Liv paa Broborg. Kameraterne blev sjeldnere indbudte og Godsherren førte et Par Maaneder en rolig, stille Tilværelse.

Omtrent et Aar efter Oberstens Hjemkomst forlod han pludselig Broborg, uden at gjøre noget Regnskab for, hvor han reiste hen; men nogle Maaneder efter fik hans undergivne Underretning om, at han var taget til Udlandet.

Der hengik nu flere Aar uden at han lod sig se paa sit Fædrenegods; men endelig fik Intendanten et Brev med Ordre til at lade alle Værelserne gjøre istand, og til at lade dem møblere elegant og moderne, da Oberstен vilde komme til Broborg med sin unge Hustru. Efter et uroligt, omflakkende Liv havde han, da han var henved halvtredsenstyve Aar, egtet en ung, fransk Dame paa atten Aar, og vilde nu bosætte sig paa sit Gods.

En skjøn Sommeraften i Juni Maaned kjørte Oberstens elegante Kjøretøi ind i Gaarden paa Broborg.

Hele Tjenerskabet var opstillet paa Trappen og i Korridoren, og i Gaarden stod alle Godsets øvrige Beboere og hilste Oberstен med et tredobbelt Hurra, da Vognen kjørte hen for Trappen.

Gamle Stark stod paa det nederste Trappetrin, iført sin Dragonuniform og med Medaljen paa Brystet. Han var en høi, kraftig Olding med snehvidt Haar og rynket Ansigt; men man kunde læse i hans Træk, at det ikke blot var Alderen, der havde trykket sine dybe Furer, man kunde merke, at han bar paa en anden bitter Sorg.

Da Oberstен stod overfor den gamle Mand, som havde været hans Ledsager i Farer og Kamp, blegnede den ellers saa uforfærdede Mand.

Stark stod med Haanden til sin Kaskjet og stirrede paa Oberstен med et saa skarpt Blik, som om han havde staaet overfor sin Fiende.

"Goddag, Stark," sagde Godsherren endelig med et Nik til den gamle, og hjalp derpaa en ung, smuk Kone

ud af Vognen. Oberstinden bar et lidet Barn paa Armen, og idet hun passerede Stark, tilkastede denne hende et frygteligt, hadefuldt Blik.

Da Obersten havde fulgt sin Hustru ind i Huset, vendte han tilbage og udtalte med nogle Ord sin Tilfredshed over den venlige Modtagelse; — derpaa vendte han sig til Stark, der endnu stod paa Trappen:

"Det glæder mig at se dig, gamle Stark, hvorledes har du havt det saa længe?"

"Godt, Hr. Oberst! Men jeg er nu ene paa Valpladsen; — min Kone har strakt Gevær!"

"Hun er altsaa død?"

"Ja, Hr. Oberst!"

"Naa — hvorfor tager du ikke min Haand, gamle Kamerat?"

"Jeg staar overfor min Chef," svarede Stark i en barsk Tone. "Det var kun mit Ønske at se Obersten."

"Tak. Hvorledes staar det til hjemme hos dig?"

"Jeg er alene."

"Men — men — din Datter?"

"Hun er død!" svarede den gamle koldt.

Obersten for sammen, og der opstod en længere Pause; men derpaa klappede han Veteranen paa Skulderen, og vedblev:

"Kom op til mig imorgen, Klokken 9."

"Vel, Hr. Oberst," svarede Stark, og gjorde Honnør, hvorpaa Godsherren fjernede sig.

"Han er ikke mere bange for sin egen Samvittighed

end for Russernes Kugler," mumlede den gamle; "men han blegnede dog, da jeg saa paa ham — den Skurk."

"Naa, Stark, du blev vel glad over at se din Chef igjen," sagde den gamle Gartner.

"Ja, det blev jeg," svarede Stark.

"Det er en meget smuk Kone, den naadige Oberstinde."

"Han er da ogsaa en meget smuk Mand endnu."

"Ja, men hun er dog kun et Barn imod ham."

"Han har nu altid holdt meget af unge Kvindemennesker. Ved du, om Barnet er en Gut eller en Pige?"

"Det er nok en liden Pige."

"Det er Skade."

"Hvorfor?"

"Det er altid en Elendighed med de Fruentimmer," sagde Stark, og gik efter at have tømt sit Krus.

Der var hengaaet otte Aar siden Oberst Werner havde hjemført sin unge, smukke Hustru, og disse Aar havde været fulde af Lykke og Glæde for Egtefællerne, thi Obersten tilbad sin Hustru, og syntes kun at leve for hende.

Det eneste, Obersten savnede, var en Søn, men da hans Hustru følte sig saa lykkelig over deres lille Datter, blev denne ogsaa snart hans Yndling.

Det var et smukt Syn at se den unge Hustru ofre sin næsten tredsindstyveaarige Mand en Kjærlighed, der havde noget saa oprigtigt ved sig, at den maatte vække

Tillid og Beundring. Naar en eller anden Erindring fra Oberstens tidligere Liv formørkede hans Pande, søgte hun straks at forjage den ved sin Munterhed og Kjærlighed.

Da Obersten var kommen hjem, overtalte han straks Stark til at flytte til Broborg, og den gamle Dragon havde været den lille Gabrielles trofaste Ledsager og Beskytter fra det Øieblik, Barnet begyndte at gaa. Der var opstaaet et inderligt Venskab mellem Veteranen og den lille Pige; men undertiden tilkastede han hende dog et Blik, hvis Betydning var vanskeligt at udgrunde.

Obersten havde ladet Datteren vokse op som om hun havde været en Gut. Hun havde aldrig baaret anden Dragt end Benklæder og Bluse, og hun var tidlig vænnet til sterk Legemsbevægelse.

Obersten havde hende foran sig i Sadlen, medens hun var liden, og da hun blev større, kjøbte han hende en Hest, som Stark lærte hende at ride paa.

Stark havde ogsaa lært hende at fægte og at skyde til Skive med en liden Bøsse, og hun kunde desuden marschere og eksercere ligesaa godt som en Gut. Foruden disse Færdigheder havde den unge Arving tillige lært at danse, svømme, at slaa Kuldbøtter og springe gjennem Tøndebaand, men hun kunde ikke læse en Linie, ikke holde paa en Pen eller en Naal, ikke spille paa et Klaver, kort sagt intet af, hvad Pigebørn i hendes Alder pleier at kunne. Hun havde et sundt og blomstrende Udseende og var livlig og glad som et Føl. Hun var fine

Forældres største Glæde og blev forgudet af alle Godsets Beboere. Barnet havde desuden et godt Hjerte, som gjorde hende til alle fattiges Beskytterinde. Det hændte ikke saa sjelden, at Gabrielle vendte tilbage fra en eller anden Udflugt uden Bluse, og naar Moderen venlig irettesatte hende derfor, svarede hun:

"Jeg forærede den til et Barn, som var saa pjaltet."

Moderen havde villet antage en Lærerinde, da Barnet var seks Aar; men Faderen erklærede bestemt, at hun skulde nyde de første ti Aar af sit Liv i uforstyrret Glæde. Obersten havde ofte sagt det samme til gamle Stark, naar han saa paa dennes og Gabrielles Øvelser. Ved en saadan Leilighed tilkastede Stark ham et besynderligt Blik og svarede:

"Det er rigtigt, Hr. Oberst! Glæden kan maaske senere blive smal nok for Gabrielle; man kan jo aldrig vide, om hun ikke for Resten af sit Liv kommer til at sverge til Sorgens Fane."

En Dag var Veteranen og Gabrielle reden ud, og den gamle fortalte om den sidste finske Krig. Barnet lod sin Hest gaa i Skridt for at lytte til hans Fortælling, som hun vel havde hørt mange Gange tidligere, men som dog hver Gang interesserede hende paany. Da den gamle var færdig, udbrød hun:

"Du var vel rigtig glad, da du kom hjem med den store Skilling paa Brystet, og viste den til dine Børn?"

"Jeg havde kun ét Barn," svarede den gamle mørkt. "Jeg havde kun en Datter ligesom Obersten."

"Hvor er hun? Er hun gaaet i Krig? Thi det vil jeg, naar jeg bliver stor!"

"Ja, hun gik i Kampen og blev dræbt," svarede Stark sørgmodig.

"Dræbt?" gjentog Barnet forundret. "Stakkels Stark, du ser jo helt bedrøvet ud; — men da hun var d i n Datter, er jeg vis paa, at hun kjæmpede tappert, inden hun døde. Har jeg ikke Ret? Du er jo Soldat; saa tænker du vel ogsaa med en vis Glæde paa dit Barns modige Død?"

Stark trak utaalmodig i Tøilerne og svarede mørkt:

"Nei, hun døde som en feig Desertør, efterat hun havde solgt sin Ære til en Forræder."

"Nu ser du ikke god ud, Stark," udbrød Barnet, "og saa taler du tilmed ondt om din Datter, som er død; det er ikke smukt af dig, thi jeg er vis paa, at hun var en ligesaa rask Pige som jeg."

Den gamle taug og lod Hesten strække ud paany.

"Hvad er Forræderi?" vedblev Gabrielle.

"Det er, naar Fienden overtaler en Soldat til at overgive sine Vaaben uden Kamp. — Den, som lader sig overtale, er en Forræder mod sit Land og sin Pligt, og Overtaleren er en Forræder mod sin Ære og Samvittighed."

"Den, som overtaler, bliver vel strengt straffet?"

"Han bliver uden videre hængt sammen med den, der lader sig overtale."

"Blev din Datter da hængt?"

"Nei!"

"Men hvad Straf fik han, som overtalte hende til at give Vaabnene fra sig?"

"Han venter endnu paa Himlens og min Straf."

"Naar du taler saaledes, Stark, ser du saa ond ud, at jeg næsten ....."

"Bliver bange," udbrød den gamle i en foragtelig Tone.

"Nei, jeg bliver aldrig bange, min Ven," vedblev den lille og saa meget fornærmet ud. "Naa, der har vi Kirkegaarden, og Papa staar derinde," raabte hun, da de dreiede af fra Skovveien. I ét Sprang var hun nede af Hesten og ilede ind til Faderen paa Kirkegaarden.

"Bomber og Granater!" brummede Stark og greb Gabrielles Hest ved Tøilerne. "Jeg tror, at han staar ved Karins Grav. — Ja, staa du kun! Min Hevn er snart færdig og din Lykke tilintetgjort. Se saa, om du kan glemme Karin og gamle Stark, hvis Troskab du belønnede med at berøve ham hans eneste Rigdom."

Han steg derpaa ned og bandt saavel Gabrielles som sin egen Hest ved et Træ, hvorpaa han gik ind paa Kirkegaarden og stillede sig bagved Obersten og Gabrielle, uden at nogen af disse havde lagt Merke til, at han nærmede sig.

Obersten stod foran et simpelt Trækors, paa hvilket

var malet: **Karin,** og nedenunder: "G j e m t er i k k e g l e m t."

"Hvem er begravet her?" spurgte Gabrielle.

"En ung Pige, som døde for seksten Aar siden," svarede Oberſten i en sørgmodig Tone.

"Det er min Datters Grav," udbrød Stark bag-ved dem.

Gabrielle for sammen og vendte sig om mod Stark.

"Lad os gaa," sagde den unge Pige og saa op til Stark. "Du skal ikke se paa Graven," vedblev hun og rakte sine smaa Hænder op for at klappe den gamle. "Du maa ikke være vred paa den stakkels Karin; men du maa gjerne være vred paa ham, som overtalte hende, men ikke paa hende, som blev forlokket. Det er ikke enhver, som kan være saa tapper som du og jeg."

"Gabrielle synes altsaa, at jeg bør være streng mod Forræderen?"

"Ja, det synes jeg."

"Gjemt er ikke glemt. — Kom, Gabrielle!"

Oberſten vendte sig nu om, og de to Krigeres Øine mødtes, hvorpaa Oberſten taus fjernede sig.

Den næste Dag sad Stark nede i sit Værelse og pud-sede nogle Vaaben, som han havde taget ned fra Ruſt-kammeret.

"Godmorgen, Stark," sagde Oberſten, som traadte ind til den gamle. "Du pudſer nok min Vaabensamling, ser jeg."

"Ja, man maa jo være forberedt paa, at Døden en

Dag henter en, og det vilde være en Skam for gamle Stark, naar hans Herres Vaaben ikke var iorden. — "Det er en smuk Klinge," vedblev Veteranen og betragtede en damasceret Sabel. "Den har drukket noget Russerblod i sine Dage."

"Ja, det har den," sagde Obersten, idet han tog Sabelen og betragtede den med et mørkt Blik. "Jeg kunde løbe Panden mod en Mur, naar jeg tænker paa, at jeg ikke rev Hjertet ud af Livet paa den Forræder, som var Skyld i Sveaborgs Fald."

"Den Forræder har vel nok faaet sin Straf."

"Hvilken Straf?"

"Ved sin Samvittighed."

"En Forræder har ingen Samvittighed.

"Han har da vel nok et eller andet Sted, hvor han kan rammes. Naar jeg skulde have hævnet os paa den Skurk, vilde jeg have tilføiet en Person, som han holdt af, en sterk, ulægelig Sorg, og derpaa vilde jeg have sagt til ham: Det er Sveaborgs Hævn! — Naar han da saa, at den, han havde kjær, tæredes hen af sin Sorg, saa vilde han med Fortvilelse tænke paa sin Skjændselsdaad — Jeg kunde knuse Hovedet paa en ærlig Fiende, men overfor en Skurk er dette for lidt."

"Du kan maaske have Ret," svarede Obersten, og betragtede tankefuldt Sabelen.

"Ja, det skulde jeg mene," begyndte Stark, men blev afbrudt af Gabrielle, som kom farende ind, iført Kaskjet, Epaulette og Sabel i et Livgehæng.

"Skal vi saa begynde paa vor Exercits? Du har lovet at lære mig at affyre et stort Gevær paa Kommando, og som du bad om, har jeg faaet Fader til at se paa det."

"Ja, jeg har ventet paa dig," svarede Stark, og tog et Gevær ned fra Væggen; her er et Gevær, som jeg har pudset rigtig smukt til min lille Elev."

Oberſten, som morede ſig udmerket over Datterens krigerſke Øvelſer, udbrød:

"Stark, du ved da beſtemt, at Geværet ikke er ladt?"

"Ja."

"Det var et Pokkers bredt Løb; hvor har du faaet den Bøsſe fra?"

"Jeg har taget den paa Ruſtkammeret."

"Vær nu ſtille, Papa!" raabte Gabrielle utaalmodig.

"Ret!" kommanderede Stark. "Giv Agt! Naar jeg nu kommanderer: "Læg an!" maa du ſigte paa den anden Knap tilvenſtre i min Frakke, og naar jeg ſiger: "Fyr," trykker du paa Hanen, ſaa Knaldhætten exploderer."

Den lille Pige ſtillede ſig op, og efter at hun flere Gange havde maattet gjøre Grebet om, fordi Stark mente, at hun ikke ſigtede rigtigt, kommanderede han Fyr! og der lød et ſkarpt Skud. Oberſten udſtødte et Skrig, og Stark ſtyrtede om paa Gulvet med Udraabet:

"Karins Hævn!"

Barnet blev ſtaaende ubevægelig nogle Øieblikke,

men styrtede derpaa hen til den gamle Dragon. Med et gjennemtrængende Skrig faldt hun baglænds om, da hun saa ham ligge død paa Gulvet.

Tre Dage efter den ulykkelige Hændelse blev Stark begravet. Det hed almindeligt, at han ved at rense Oberstens Vaabensamling havde behandlet et Gevær saa uforsigtigt, at dette var gaaet af, og at han var bleven ramt i Brystet. Gabrielle, som var tilstede, da Ulykken skete, havde faaet en heftig Hjernerystelse.

Obersten beholdt for sig selv, hvorledes det virkelig var gaaet til, for at hans ulykkelige uskyldige Barn ikke skulde blive brændemerket som den, der havde et Mord paa sin Samvittighed. Da Oberstinden havde hørt Ulykken og saa sit bevidstløse Barn blive baaren ind, fik hun et Slagtilfælde, og saa Dage efter Starks Begravelse laa hun Lig.

Dybt rystet af alle disse sammentræffende Omstændigheder, som Obersten ansaa for en Straf fra Gud, sad han ved Datterens Sygeleie, og frygtede for, at ogsaa hun skulde blive ham berøvet. — — — —

Dagen før Oberstindens Begravelse kom en smuk, velvoksen Yngling kjørende til Broborg. Han blev straks ført ind til Obersten, der opholdt sig i et Kabinet foran Datterens Sygeværelse.

"De er gamle Starks Datterson, Birger Ek?"

"Ja, Hr. Oberst."

"Af min Skrivelse har De erfaret, at Deres Bedstefader er død ved en ulykkelig Hændelse."

Birger bøiede Hovedet.

Oberſten ſtrøg ſig over Panden og gav Birger et Tegn til at ſætte ſig.

"Hvad jeg nu har at ſige Dem, maa De høre med Opmerkſomhed," ſagde han; "men ſig mig først: Kjender De Deres Forældre, — og hvem har opdraget Dem?"

"Man har fortalt mig, at min Fader var Soldat, at han hed Ek, og at baade han og min Moder døde, da jeg var nogle Maaneder gammel. Min Bedſtefaders Søſter, Paſtorinde Welwort, tog mig til ſig ſom ſit eget Barn, og opdrog mig ſammen med ſine egne Sønner."

"Man har altſaa fortalt, at Deres Moder var gift med en Soldat, ſom hed Ek."

"Ja."

"Det er dog ikke ſandt. — Karin Stark blev aldrig gift. — Jeg er hendes Søns Fader," ſagde Oberſten med et dybt Suk og rakte Birger Haanden. "Jeg har begaaet en ſtor Synd mod din Moder, men jeg vil, ſaavidt det ſtaar i min Magt, ſøge at affone den ved at adoptere hendes Søn. Fra nu af heder Du ikke mere Birger Ek, men Birger Werner. Hvis Gud lader mig beholde min Datter, ſkal du dele Arven med hende, men berøver Døden mig ogſaa hende, bliver du min eneſte Arving."

Birger greb Oberſtens Haand og førte den til ſine Læber.

"Du bliver foreløbig her paa Broborg," vedblev

Oberſten. "Imorgen begraver man min Huſtru, — og min Datter dør maaſke."

Fader og Søn gik nu ind i det tilſtødende Værelſe, hvor Gabrielle laa og uafbrudt fantaſerede. Hun udſtødte vilde, fortvilede Skrig, og gjentog vedblivende: "Skuddet — Blod — Stark!"

Det var uhyggeligt at ſe det ſtakkels Barn, og det gjorde et meget pinligt Indtryk paa det unge Menneſke.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Birger blev nogle Maaneder paa Broborg. Gabrielle kom ſig langſomt, dog kun i legemlig Henſeende, thi der hvilede over hende en dyb Tungſindighed, der næſten grænſede til Sindsſvaghed.

Sidſt paa Sommeren tiltraadte Oberſten en Reiſe til Udlandet med Datteren for at raadſpørge nogle berømte Læger angaaende hendes Tilſtand.

Birger vendte tilbage til Univerſitetet for, ſom den rige Oberſt Werners Søn, at fortſætte de Studier, han med ſaa ſtor Dygtighed havde begyndt ſom den fattige Birger Ek.

———————

Paa Veien til Upſala opholdt han ſig et Par Dage i Stockholm.

I Regjeringsgaden var der en ſtørre Bygning under Arbeide, og Murerne var netop ifærd med at forlade denne, da Birger nærmede ſig en af dem og ſpurgte:

"Arbeider den unge Welwort her?"

"Ja, De kan træffe ham inde i Gaarden," svarede en af Arbeiderne, og Birger fulgte Anvisningen.

Et ungt, slankt Menneske, iført blaa Bluse, hvide Lærredsbenklæder og et Skjødskind, stod og talte med en ældre Mand, med hvem han straks tog Afsked, da han saa Birger. De to unge Mennesker gav hinanden Haanden, og Mureren udbrød:

"Det glæder mig, at du opsøgte mig. Nu maa vi lidt ud at more os, for du generer dig vel ikke ved at gaa Arm i Arm med en Murer?"

"Hvor kan du tro det?"

"Kjære Birger, du er nu bleven Oberst Werners Søn og er følgelig kommen høiere paa Straa, end dengang du var Søn af Soldaten Ek. Det vilde derfor ikke være saa forunderligt, om du generede dig for at gaa med mig. Men hvad gaar der af dig? Du ser jo ud, som om du havde mistet dit gamle Humør, efterat du er bleven en rig Mands Søn?"

"Det har jeg ogsaa, Allarik. Jeg var ganske vist fattig, men jeg troede, jeg var af en ærlig, skjønt ringe Herkomst. Nu skammer jeg mig over at være Oberstens uegte Søn."

"Han har jo givet dig sit Navn."

"Men min Moder var dog ikke hans Hustru."

"Hvorfor vil du nu gruble derover. Naar man er saa prægtig en Fyr som du, er det saamen ligemeget, hvem der er ens Fader eller Moder."

"Ja, det kan du sagtens sige, du, som har saa agt-

værdige Forældre," vedblev Birger og stirrede hen for sig.

"Nu taler vi ikke mere om den Sag. Fortæl mig hellere noget om din lille Søster — den Vildkat. Jeg saa hende for nogle Aar siden, da Moder og jeg var ude at besøge din Bedstefader."

"Min Bedstefader!" gjentog Birger. "Nu kan jeg forstaa, hvorfor han aldrig vilde se mig. Jeg maatte jo stadig minde ham om hans Datters Vanære."

"Hold nu op med den Klynken, Birger, og fortæl mig noget om din lille Søster."

"Der er ikke meget at fortælle om hende; — hun er sindssvag."

Alarik stansede pludselig og stirrede paa Birger, medens han sagde:

"Det er umuligt ..... det glade, lystige Barn —"

"Er nu en svagelig, sindssyg Pige."

"Hvad har bevirket denne Forandring?"

"Den skrækkelige Begivenhed, som kostede Bedstefader Livet. Barnet var tilstede ved den, og blev saa forskrækket, at hun fik en Hjernerystelse."

"Det er meget sørgeligt! — Men nu bort med alle mørke Tanker! Lad os gaa lidt ind i Humlegaarden og høre paa Musiken!"

To Dage efter reiste Birger til Upsala, medens Alarik blev i Stockholm og udstod sin Læretid, forat han kunde blive Arkitekt.

Førend vi gaar videre, skal vi gjøre Rede for, hvem Alarik var, og i hvilket Forhold han og Birger stod til hinanden.

Alarik var ældste Søn af en Pastor Welwort, som var død for omtrent seks Aar siden og havde efterladt en Enke og to Sønner.

Alarik var dengang ti Aar gammel, og hans yngre Broder, Ernst, ni Aar. Ved Indtægten af Naadesaaret og ved at realisere Boet fik Pastorinden samlet saa meget, at hun kunde kjøbe en liden Eiendom, som hed Ekbakke og laa ved Wettern. Hertil flyttede hun med sin Mands Søster, sine Sønner og Pleiesønnen Birger, som var paa Alder med Alarik. Fru Welwort havde efter Karins Død taget ham til sig som sit eget Barn. Skjønt det kostede hende mange Bekymringer og meget Besvær, holdt hun dog de tre Gutter i en god Skole.

Alarik var rigelig begavet saavel med Forstand som med Følelse, men havde en livlig, noget ekscentrisk Karakter. Hans Selvstændighedsfølelse og Stolthed og hans ubøielige Sind bidrog til, at han elskede Friheden og hadede ethvert Baand, man søgte at paalægge ham. Hans Broder, Ernst, var derimod meget taus og indesluttet.

Da Birger blev femten Aar, tog han bort fra Hjemmet for selv at bidrage til Udgifterne ved sin Opdragelse; dette bevirkede, at Alarik en skjøn Dag fulgte hans Eksempel og begav sig fra Upsala til Stockholm, hvor han gik i Lære hos en Murmester, da det var hans Mening at

blive uddannet til Arkitekt. Ernst fortsatte derimod sine Studier i Hjemmet. Han havde besluttet at blive Landmaaler.

Kort Tid efter Birgers Besøg i Stockholm tog Alarik ud i Landet for at arbeide paa en Kirkebygning. Efter noget over et Aars Forløb vendte han tilbage til Stockholm, og da han havde opholdt sig her nogle Dage, reiste han som Tegner med en bekjendt Professor til Berlin, og her vil vi nu foreløbig forlade ham.

Der var forløbet seks Aar. Oberstен og hans Datter opholdt sig i Udlandet. Birger havde benyttet Tiden til omfattende Studier og var nu bleven Sekretær i Hofretten. Da han, kort før St. Hansdag, opholdt sig paa Ekbakke hos sin Pleiemoder, Fru Welwort, modtog han et Brev fra Oberstен, der anmodede ham om at søge Permission for længere Tid, for at han kunde foretage en Udenlandsreise, som han straks skulde tiltræde, for at træffe sammen med Oberstен, der opholdt sig i Berlin.

En Maaned senere mødtes Fader og Søn; men Birger kunde neppe gjenkjende Oberstен, saa forandret var denne bleven. Hans mørke Haar var bleven snehvidt, hans ranke, militære Holdning var forsvunden, og hans tidligere saa skarpe Blik var mat. Han var, kort sagt, bleven en Olding.

"Du maa i Løbet af to Aar foretage en Reise gjennem Europa," sagde Oberstен til Sønnen. "Naar du

skal blive en dygtig Jurist, maa du nøie lære Retspleien i de forskjellige Lande at kjende, og søge at opnaa saa megen Menneskekundskab som muligt. Begge Dele kan erhverves paa Reiser. En Dommer maa være en oplyst Mand og først og fremst forstaa at beherske sine egne Lidenskaber. Kan du ikke styre dit eget Sind, maa du heller ikke sætte dig ved Dommerbordet og dømme andre. — Det vilde forresten være ønskeligt," tilføiede Obersten og strøg sig over Panden, "at enhver ung Mand lærte at tøile sine Lidenskaber, der afstedkommer saa meget ondt, at man ofte maa betale et Øieblik's Forvildelse med sin Sjælefred. — Det gik endda nok an, naar det blot var os selv, som kom til at lide derunder, men vore Feil fremkalder Ulykker og Lidelser over dem, som vi elsker. Hvis Fristelsen engang vil lokke dig bort fra den rette Vei, saa husk paa, at du selv er et Syndens Barn, og lad dette afholde dig fra at gjøre nogen Kvinde ligesaa ulykkelig, som din Moder var."

Der opstod en længere Pause; — endelig spurgte Birger efter Gabrielle.

"Vil du se hende?" spurgte Obersten.

"Ja, det vil glæde mig meget, da jeg af Faders Brev erfarer, at hun er rask."

"Rask!" gjentog Obersten med et bittert Smil. "Stakkels Pige! Hun bliver vist aldrig mere munter og blomstrende."

Han aabnede en Dør og kaldte paa Gabrielle, og straks efter kom en liden, bleg og mager Pige langsomt

gaaende ind i Værelset. Hendes Bevægelser manglede al ungdommelig Livlighed. Hun gik hen til Faderen uden at bemerke Birger, der opmerksomt betragtede hende.

"Du kaldte paa mig, Papa. Hvad vil du mig?" spurgte hun med en svag, sørgmodig Stemme.

"Jeg ønsker, at du skal hilse paa din Broder Birger," sagde Obersten og klappede hendes gule Lokker. "Du har jo saa ofte ønsket at se ham."

"Ja, det har jeg," sagde hun, idet hun træt lænede sit Hoved til Faderens Skulder, og lagde Armen om hans Hals.

"Vend dig om, saa staar han for dig."

"Er han her?" spurgte Gabrielle og vendte sig om mod Birger, der med spændt Opmerksomhed havde fulgt alle Søsterens Bevægelser. Da hun vendte sig om og saa paa ham med et Par venlige, men glansløse blaa Øine, viste der sig en dyb Smerte i Broderens Træk.

"Det er din Søster, Birger, som du engang skal være i Faders Sted," sagde Obersten sukkende.

"Du er altsaa Birger," sagde Gabrielle og rakte ham begge sine Hænder.

"Jeg skal være baade Fader og Broder for dig, stakkels Barn," sagde Birger hjerteligt og varmt, "men saa maa du ogsaa holde rigtig meget af mig."

Gabrielle lagde Armene om hans Hals og hviskede: "Jeg tør ikke holde af nogen."

I samme Øieblik faldt hendes Blik paa en rød

Stribe paa Birgers Veſt; hun udſtødte et høit Skrig og raabte:

"Blod! Blod!"

Hun faldt nu bevidſtløs om i Birgers Arme. — —

Birger opholdt ſig nogen Tid hos Faderen og Søſteren. Han gav ſig hele Dagen af med Gabrielle, søgte at ſætte ſig ind i hendes Tankegang, og at finde noget, ſom kunde adſprede det ſtakkels Barn.

"Har Fader ikke forſøgt at adſprede Gabrielles Melankoli ved Arbeide og Læsning?" ſpurgte Birger en Dag Oberſten.

"Da Ulykken med Stark indtraf, havde hun hverken lært at læſe eller ſkrive. Da hun fik ſin Forſtand tilbage, lod jeg hende faa Undervisning i alt, hvad en Kvinde bør kunne. — Hun forſøgte at lære, hvad hendes Lærere forelagde hende, men med den ſamme Mangel paa Intereſſe ſom overfor alt andet. Hun retter ſig altid efter andres Vilje, men det ſker paa en Maade, der tydeligt viſer, at det er hende ubehageligt. Da jeg efter tre Aars Forløb bemerkede, at hun aldeles maſkinmæssigt lærte, hvad man forlangte, afkedigede jeg alle hendes Lærere, for ikke uden Nødvendighed at plage det ſtakkels Barn."

"Maa jeg, medens vi er ſammen, beſkjæftige mig med Gabrielles Undervisning. Jeg tror næſten, at jeg kan vække hendes Intereſſe for at lære noget."

"Du kan jo prøve paa det," ſvarede Oberſten.

Birger begyndte nu at tage ſig af Gabrielles aandelige Udvikling, men paa en anden Maade end det ſedvan-

ligt sker. Han gik lange Spadserture med hende; paa disse forklarede han hende Naturlovene, og det lykkedes ham virkelig undertiden at fremkalde enkelte Glimt af Lærelyst hos hende; men hun havde ikke Viljekraft nok til at rive sig ud af den ligegyldige og sørgmodige Tilstand, hun befandt sig i. Efter nogle Ugers Forløb havde Birger virkelig bragt det saa vidt, at hun med tilsyneladende Glæde spillede og sang nogle Folkeviser, og med synlig Interesse lyttede til, naar han læste eller fortalte noget. Hun kunde endog undertiden selv bede ham om at synge eller læse med hende.

Saaledes hengik et Par Maaneder, og Birger saa med Glæde, at Gabrielles Træk havde faaet et livligere Udtryk, ja det kunde endog hænde, at et let Smil opklarede dem.

Det var umuligt at leve daglig sammen med dette venlige, tungsindige Barn, uden at komme til at holde af hende; dette undgik Birger heller ikke. Det heldige Resultat af hans Bestræbelser for at løfte den Tungsindighed, der som et mørkt Slør havde lagt sig over hendes Sjæl, glædede ham i høi Grad. Birger vilde netop anmode Obersten om at maatte reise med dem til Italien, hvor de agtede at tilbringe Vinteren, da der indtraf en uventet Begivenhed, som tilintetgjorde den Plan.

En Aften mod Slutningen af Sommeren spaserede Gabrielle og Birger "Unter den Linden," og Birger fortalte historiske Anekdoter om Erik den fjortende. Pludselig udbrød Gabrielle:

"Hvorfor var Erik saa ulykkelig med alt, hvad han foretog sig?"

"Han lod sig ikke lede af Fornuften, men af sine Luner og Indfald," svarede Birger, forundret over at høre dette Spørgsmaal fra Søsteren.

"Jeg tror nu ikke, at det var derfor," vedblev Gabrielle tankefuldt.

"Hvad mener du da, at der var Aarsag dertil?" sagde Birger og ventede nysgjerrigt paa den unge Piges Svar, thi hun talte kun sjeldent. Han maatte ogsaa vente meget længe paa noget Svar, thi først efterat de havde naaet en Bænk, vedblev hun:

"Lad os sætte os."

Hun gav sig til at ridse i Sandet med sin Parasol og lod til ganske at have glemt Spørgsmaalet, hvorfor Birger udbrød:

"Naa, hvorfor tror du, at Erik var ulykkelig?"

"Medens jeg lærte Fransk, læste jeg engang et Eventyr, det eneste, jeg endnu kan huske. — Det handlede om en Prinsesse, som Ulykken forfulgte. Alt, hvad hun foretog sig, mislykkedes; enhver, som holdt af hende, blev ulykkelig, og Planter og Dyr visnede og døde, naar hun berørte dem. Intet Klædningsstykke klædte hende, og enhver Glæde hun havde, blev forvandlet til Sorg for hende selv og andre. — Erik var vist et Ulykkens Barn, og ....."

Gabrielle taug og saa mørk hen for sig.

"Hvorfor tier du?" udbrød Birger overrasket ved, at

Søsteren med en saadan Interesse kunde erindre og omtale et Sagn.

"Jeg maa ogsaa være et saadant forhekset Barn; derfor har jeg aldrig kunnet glemme dette Sagn. Du maa vide, at alle, som holder af mig, bliver ramt af den Ulykke, og alt, hvad jeg rører ved, bliver stygt. Jeg er et Ulykkens Barn, og Ulykken vil ramme dig, saafremt du bliver hos mig."

Birger vilde gjendrive Gabrielles Udtalelser, men blev afbrudt af Raabet:

"Tag Dem iagt! en løbsk Hest!"

Birger sprang op, men blev i det samme kastet omkuld, og en heftig Smerte berøvede ham Bevidstheden, netop som han hørte Gabrielle udstøde et fortvilet Skrig.

Birger svævede flere Dage i Livsfare. Han var bleven sparket om af den løbske Hest, og havde faaet et stort Hul i Hovedet. Da Gabrielle havde seet Broderen ligge bevidstløs og blodig, blev hun atter greben af den vilde Fortvilelse, der undertiden grænsede til Sindsforvirring, og som kunde vare flere Dage. Da den atter gik over til den sædvanlige Sørgmodighed, var Birger allerede udenfor Livsfare, og Gabrielle sad trofast ved hans Sygeleie, men endnu mere taus og indesluttet end sædvanlig. Hun talte ikke, undtagen Broderen spurgte hende, og svarede kun med Enstavelsesord; men hun kunde

sidde lang Tid og klappe hans Haand eller Pande. En Dag hviskede hun:

"Jeg er Skyld i den Ulykke, der ramte dig."

"Hvorledes kunde du være Skyld i, at Hesten løb løbsk?"

"Jeg har jo sagt dig, at Ulykken følger mig og enhver, som holder af mig," vedblev hun og holdt Hænderne for Ansigtet.

Birger søgte forgjæves at overbevise hende om det urigtige i hendes Anskuelse, men hun rystede blot paa Hovedet og svarede:

"Nei, jeg er Aarsag til alt ondt, som møder os; men du maa ikke tale om det til Fader, thi han bliver da endnu mere bedrøvet end ellers."

"Dersom du var glad, vilde hans Bedrøvelse forsvinde."

"Jeg glad!" udbrød Gabrielle og rystede paa Hovedet, "man kan ikke være glad, naar man er forhekset af Ulykken; — saa tænker man altid paa noget skrækkeligt. Det sidder her," vedblev hun og tog sig for Panden.

"Hvad sidder der?" spurgte Birger.

"Mindet om Blod, om alt det onde, jeg har foraarsaget."

"Du har ikke foraarsaget noget ondt, kjære Barn."

"Har jeg ikke!" udbrød Gabrielle og kastede et fortvilet Blik paa Broderen. — Hun bøiede Hovedet og græd, uden at Birger formaaede at trøste hende eller at faa hende til at sige et Ord mere.

Et Par Uger senere sad Oberſten og hans Søn og talte om Gabrielle.

"Hvad kan det egentlig være, der har fyldt hende med alle disse mørke Anskuelser," sagde Birger. "Det kan ikke alene være Forskrækkelsen."

"Der er formodentlig opstaaet en eller anden fiks Ide deraf," svarede Oberſten mørkt. "Som du ved, var Gabrielle inde i Værelset, da din Bedstefader blev ramt af Skuddet; han var netop ifærd med at prøve Laasen paa et lidet Gevær, som han havde ladet Dagen iforveien for at lære Gabrielle at skyde til Skive med det; men da hun kom sig efter Hjerneryſtelsen, fik hun den Ide, at det var hende, som havde skudt din Bedstefader, og ....."

Oberſten blev afbrudt af Gabrielle, der var kommet ind i Værelset, uden at de havde merket det. Hun gik hen til Birger, lagde Haanden paa hans Skulder, og sagde, idet hun betragtede ham med et sørgmodigt Blik:

"Er du Starks Datterſøn?"

"Ja," svarede Birger, og rødmede ved Tanken om sin Fødsel.

"Min Faders Søn ..... Karins Søn .... Starks Datterſøn og min Broder," raabte hun fortvilet og styrtede ud af Værelset.

Birger vilde følge efter hende, men Oberſten stanſede ham, og gik selv ind til sin Datter.

I otte Dage saa Birger nu ikke sin Søster.

En Dag opfordrede Oberſten ham til at reise til

England, og ikke længere spilde den for hans Fremtid saa kostbare Tid ved at opholde sig i Berlin.

Birger gjorde nogle Indvendinger, som Oberſten dog ikke tog for gyldige, og Sønnen maatte reiſe uden at ſe Gabrielle mere.

Nogle Uger efter Birgers Afreiſe forlod ogſaa Oberſten og hans Datter Berlin og reiſte til Frankrige.

Det havde først været Oberſtens Hensigt at tage til Italien og bosætte sig i en eller anden landlig Villa, men efter Lægernes Raad forandrede han denne Plan, og agtede nu at indføre Gabrielle i Selskabslivet.

Gabrielles Moder, der stammede fra en anseet adelig Familie i Frankrige, havde en Mængde Slægtninge i Paris. Oberſten agtede at indføre sin sekstenaarige Datter i denne Kreds. Ved sit indtagende Ydre og paa Grund af Faderens Rigdom maatte man antage, at hun vilde blive særdeles godt modtaget, og dette blev ogsaa Tilfældet.

Vinterfornøielserne var i fuld Gang i Paris, og man syntes kun at leve for at more sig og at bortødsle sine Penge.

Hos Vicomte de'Parrue, en af Gabrielles Fættere, var der et glimrende Bal, som Oberſt Werner og Datteren tog Del i. — Naar Gabrielle var i Selskab, satte hun sig altid, uden at tage Del i Samtalen, i den mest affides Krog, hun kunde finde. Man kunde se paa hendes trætte, ligegyldige Ansigt, at disse Fornøielser, denne Pragt,

ikke et Øieblik fængslede hendes Opmerksomhed. Bad man hende om at danse, opfyldte hun dette Ønske med samme passive Ligegyldighed, med hvilken hun opfyldte alt, hvad man bad hende om.

Den nævnte Aften havde hun trukket sig tilbage til en Vindesfordybning, hvor hun sad halvt skjult af de folderige Gardiner. Hendes Blik fulgte aandsfraværende de dansende, der ikke kunde fængsle hendes Opmerksomhed. Hun for pludselig sammen ved Lyden af to Stemmer, der lød tæt ved hende; thi de talte et Sprog, som hun nu selv kun sjelden talte eller hørte andre tale, nemlig Svensk. Hun lyttede til Samtalen med en vis smertelig Interesse.

"Men hvad tænker du dog paa? Hvor kunde du præsentere mig som en af dine Brødre?" sagde en klangfuld Stemme.

"Stille, kjære Ernst. Du har lovet at rette dig efter min Vilje, saalænge vi er paa Reisen, og jeg har til Gjengjæld lovet dig, at Reisen skulde blive lærerig for dig. Naar jeg præsenterer dig som min Broder, staar alle Saloner aabne for dig."

"Lad os gaa, kjære Greve. Men hvem er den skumle Person, som stirrer herhen; jeg tror, at det er os, han betragter."

"Nei, det maa være en eller anden, som sidder i Vindesfordybningen bagved," svarede Greven og lo.

"Det er maaske en Dame, som skjuler sig der af Ko-

ketteri. Manden med den mørke Mine er Herr Corsin, en Fætter til vor Vert."

"Lad os gaa forbi og se, om der sidder nogen bag-ved Gardinet."

Gabrielle havde mere lyttet til Lyden af Stem-merne end til Samtalens Indhold, og det faldt hende slet ikke ind, at det var hende, man talte om, eller at hun var Gjenstanden for Herr Corsins Opmerksomhed.

Louis Corsin var ogsaa Fætter til Gabrielle; men skjønt hun ofte var sammen med ham, faldt det hende dog aldrig ind, at nogen Herre kunde fæste sin Opmerksomhed paa hende. Begrebet Kjærlighed var noget aldeles ukjendt for det stakkels Barn, men enhver havde imidler-tid lagt Merke til, at Louis Corsin allerede ved sin første Sammenkomst med Gabrielle havde fattet en levende In-teresse for hende. Men lad os vende tilbage til Ballet.

De to svenske Herrer gik langsomt forbi Vinduet. Den ene af dem stansede, og gav sig til at tale med Vi-komte de'Parrue, medens han samtidigt betragtede Ga-brielle.

Den unge Pige kom uvilkaarligt til at se paa ham, og for første Gang i sit Liv tænkte hun:

"Hvor han dog er smuk."

"Det var dog et besynderligt Ansigt," tænkte den unge Mand. "Skulde hun være fransk?"

Han bad nu Vikomten meddele sig, hvem den unge Pige var.

"Det er Frøken Werner, en Kusine til mig, og Deres Landsmandinde. — Vil De præsenteres for hende?"

"Ja, gjerne."

Vikomten præsenterede nu Grev Staalsvärd for Gabrielle.

Greven havde et meget fordelagtigt Ydre, og var i Besiddelse af alle de Egenskaber, som hørte til for at behage, hvorfor det ogsaa lykkedes ham at aflokke Gabrielle flere Udtalelser.

"Danser De ikke?" spurgte han.

"Ikke gjerne."

"Og De er dog saa ung," sagde Greven, og betragtede hende forundret; men Gabrielle taug.

"Undskyld, Kusine," sagde en dyb Basstemme bagved dem, "hvis De ikke er engageret til denne Dans, vilde jeg gjerne danse den med Dem."

Hun for op, og Greven vendte sig om. — Herr Corsin stod foran dem, og han saa med et skummelt Blik paa den unge Svenske.

Gabrielle reiste sig langsomt, og rakte med en træt Mine sin Fætter Haanden. Greven blev siddende paa sin Plads og saa efter dem, medens han tænkte:

"Hvorledes kan det være, at denne unge Pige gjør et saa fængslende Indtryk. — Jeg tror ikke, jeg nogensinde har truffet en Kvinde, der saa hurtigt har vakt min Interesse."

Greven blev siddende, i Haab om, at Herr Corsin skulde føre sin Dame tilbage til samme Plads, men dertil

var denne altfor daarligt stemt mod den unge Svenske.

Da Dansen var forbi, saa Greven, at Gabrielles Kavaller førte hende ind i et tilstødende Værelse, hvorfor han reiste sig og fulgte efter. Han fandt hende staaende ved Siden af en høi, gammel Mand, og hørte hende sige:

"Jeg er saa træt, Fader."

"Vil du da tage hjem?"

"Ja, hvis du ikke har noget imod det."

"Du morer dig altsaa ikke."

"Morer mig?" sagde hun og smilede sørgmodigt. "Nei, jeg er meget ulykkelig her."

Et Øieblik efter saa Greven dem forlade Salen.

Vi vil nu følge Oberſten og Gabrielle til deres Bolig.

Oberſten sad paa en Sofa med Datteren paa Skjødet, og hun havde lagt sin Arm om hans Hals og græd heftigt.

Den gamle Mand strøg kjærligt Haanden over den unge Piges lokkede Haar og sagde:

"Men hvorfor har du saa stor Modbydelighed for at færdes blandt andre Mennesker? Forsøg at finde lidt Interesse i de Fornøielser, der passer for din Alder. — Hvorfor er det dig umuligt? Fortæl mig oprigtigt, hvad det er, der piner dig. Du ved jo, at min eneste Tanke er at gjøre dig Livet saa behageligt som muligt."

"Hvor du dog er god, Fader," udbrød Gabrielle, "du afskyer mig ikke."

"Hvad er det dog for besynderlige Tanker — jeg, som holder saa meget af dig, og som kun er bedrøvet over, at jeg ikke kan berede dig nogen Glæde. Sig mig derfor — er der ikke noget, du ønsker? Intet bedrøver mig mere end din Sorg."

"Er du ikke bedrøvet ved Tanken om, at din Datter er en Morderske?" hviskede Gabrielle og gjemte Ansigtet ved Faderens Bryst. "Naar du ser paa mig, maa du jo stadigt tænke, at dit Barn har begaaet et Mord. — Ti nu, Fader, og lad mig engang tale ud, saa skal der atter hengaa Aar, inden jeg taler om, hvad der foregaar i mit Indre. Jeg føler, at Synet af mig maa være en Lidelse for dig, og at du kun taaler mig paa Grund af din stærke Kjærlighed til mig. Denne Bevidsthed brænder her," sagde hun og lagde Haanden paa Panden. "Jeg kan aldrig forjage det skrækkelige, blodbestænkte Minde. Naar jeg bevæger mig blandt alle disse Mennesker, som jeg vilde ønske, at jeg kunde holde af, men fra hvem jeg føler mig udstødt ved den Brøde, der hviler paa mig, da ser jeg stadigt Starks blodige Lig, der ligesom spørger mig, med hvilken Ret jeg opholder mig blandt disse skyldfri Mennesker, og jeg hører kun én Lyd, nemlig Knaldet af det Skud, med hvilket jeg myrdede min Barndoms trofaste Ven."

Gabrielle maatte standse, da Graaden kvalte hendes Stemme. — Obersten søgte ved kjærlige Overtalelser at berolige hende, men hun vedblev:

"Kjære Fader, Starks Skygge følger mig overalt,

hvor jeg gaar, enten jeg er vaagen eller sover. Naar jeg opholder mig mellem Mennesker, som nyde Livet i fulde Drag, betragter han mig med vrede Blikke. Naar jeg derimod er alene med dig og min Sorg, lader Skyggen til at være mere tilfreds. Han straffer mig, naar jeg glemmer ham, saaledes som da Birger tog sig af mig i Berlin, og det sker paa den Maade, at der rammer den, som drager mine Tanker fra min Brøde, en Ulykke. Hændelsen med Birger indtraf for at minde mig om, at jeg kun maa tænke paa min Forbrydelse. — Lad mig derfor faa Lov til at leve ene med dig og mit sørgelige Minde! — Du vil søge at adsprede mig ved Fornøielser; men jeg har det allerværst mellem disse Mennesker, som jeg misunder, fordi de ikke er saa brødefulde som jeg. Jeg vil helst skjule mig for alles Blikke, thi jeg ved godt, at hvis de kjendte min Forbrydelse, vilde de gysende trække sig tilbage fra mig."

Gabrielle anede ikke, hvilken skrækkelig Anklage hendes Ord var for Faderen. Han sad stille og lyttede til dem, medens han tænkte:

"Det er min Hjerteløshed og Letsindighed, som har fremkaldt al denne Jammer over mit uskyldige Barn. Jeg er Aarsag til, at hun maa hensløbe sit Liv i Sorg. — Ja, du hevnede din Datter grusomt, gamle Stark!"

Nogle Dage senere reiste Obersten og Gabrielle til Hr. Corsins Forældre, som opholdt sig paa deres Gods i det sydlige Frankrige, og Louis Corsin ledsagede dem dertil.

Birger Werner var ankommen til London og havde afleveret et Anbefalingsbrev fra Oberſten til dennes Svoger, Legationsſekretær Wolff, ſom man anſaa for at være rig, og ſom var en elſkværdig Selſkabsmand, der førte et meget ſtort Hus. Hos ham kunde man ſtifte Bekjendtſkab med næſten alle Londons Matadorer paa Kunſtens og Videnſkabens Omraade. Han var Enkemand, men havde to ſmukke og elſkværdige Døtre, ſom bidrog til at ſkaffe hans Hus forøget Tiltrækningskraft.

Birger, ſom ikke blot hørte til Familien, men tillige var rig og havde et fordelagtigt Udſeende, blev særdeles vel modtaget, og Hr. Wolff tilbød ham at bo hos ſig, ſaalænge han opholdt ſig i London, og bad ham føle ſig ſom hjemme i hans Hus.

Birger var kun to og tyve Aar; han havde været vant til at leve meget tarvelig og kjendte ikke noget til den fornemme Verden, hvorfor han følte ſig næſten bedøvet, da han pludſelig blev kaſtet ind i Forlyſtelſernes Hvirvel.

Alt havde Nyhedens Intereſſe for ham, thi han havde hidtil ofret al ſin Tid paa Arbeidet og ikke deltaget i Verdens larmende Fornøielſer.

Han glemte Retspleien og Lovkyndigheden og kaſtede ſig i tre Maaneder fuldſtændig ind i Fornøielſernes Malſtrøm. Dette kunde være bleven ſkjæbneſvangert for ham, derſom han ikke af Naturen havde været begavet med en ſterk Karakter, ſom var bleven yderligere hærdet ved hans alvorlige og ſtrenge Opdragelſe. Han kunde aldrig blive

nogen Slave af de Fornøielser, som tilbødes ham, thi de var kun istand til at fængsle ham, saalænge de havde Nyhedens Tiltrækningskraft.

Da han havde været tre Maaneder i London, kom han en Nat hjem fra et Ungkarlegilde. Det var gaaet overordentlig muntert til, og Birger var meget oprømt, da han kom ind i sin Leilighed. Han kastede sig paa Sofaen og røg en Cigar, medens han tænkte paa den muntre, larmende Middag og paa de andre Fornøielser, ved hvilke han tilbragte den sidste Tid.

"Jeg har virkelig nydt vel meget af Livets Glæder i disse Par Maaneder," tænkte Birger, "og jeg kan ikke negte, at det har været morsomt."

I samme Øieblik faldt hans Blik paa et Billede, som han ikke tidligere havde lagt Merke til; — det var et Portræt af Bentham, og hans Tanker tog en anden Retning.

"Morsomt!" gjentog han og betragtede opmerksomt Portrætet, "tænkte du paa at have det morsomt, store Bentham, eller ....."

Han dreiede sig om paa Hælen; men det lod til, at han skulde støde paa lutter Ansigter, som mindede om Livets Alvor, thi hans Blik faldt nu paa et Portræt af Washington.

"Hvor megen Tid ofrede du vel paa Fornøielser, beundringsværdige Washington!" udbrød Birger.

Portrætets Øine saa saa alvorlige ud, at det forekom den unge Mand, at der var et bebreidende Udtryk i

dem. Det glade Udtryk i Birgers Ansigt forsvandt, og han tænkte:

"Fører den Vei, jeg nu har betraadt, til mandige Dyder, til Udmerkelse og Ære?"

En Stemme i hans indre svarede: "Nei!" Alle de muntre Tanker forsvandt og gav Plads for et Spørgsmaal, som han ofte havde opstillet: "Hvorved viser du, at du er født til at være en Mand?"

"Ved at beherske dig selv og ved at søge at gavne din Samtid," svarede hans Forstand, som nu var bleven fuldstændig klar.

Han satte sig atter i Sofaen og gjennemgik nu i en fuldstændig rolig Stemning den Tid, han havde levet i en uafbrudt Række af Fornøielser. Var han bleven bedre i denne Tid? — Nei, alle disse sansepirrende Fornøielser havde ikke givet hans Hjerte eller Forstand nogen Næring, men havde derimod kaldt mange mindre rene og ædle Følelser tillive.

Birger følte, at han rødmede ved Mindet om det fornedrende og aandsødelæggende Liv, han havde bortødslet sin Tid og sine Penge paa. Han lod Haanden glide over Panden og sagde høit:

"Det skal ogsaa være forbi. Jeg maatte foragte mig selv, hvis jeg gik et eneste Skridt videre paa denne Bane. Jeg vil vende tilbage til min Virksomhed for ikke engang at maatte rødme over at have bortødslet mit Liv paa en Maade, som ikke er en Mand værdig."

Birger holdt sit Ord. Han forlod straks Fornøiel-

sernes rosenstrøede Vei og tog atter fat paa sine videnskabelige Arbeider med fornyet Kraft.

Han var dog ikke kommen ganske uskadt fra sin Udflugt til Fornøielsernes Rige og fra sit Ophold i Legationssekretærens Hus; thi han havde for Alvor forelsket sig i den ene af Husets Døtre. Denne Forelskelse kom til at sætte hans Beslutning om at trække sig tilbage fra Selskabslivet paa en haard Prøve, thi begge de unge Piger levede og aandede kun for Londons Adspredelser og Fornøielser.

Den ældste af Wolffs Døtre, Clara, var paa denne Tid nitten Aar, og den yngre, Alfhild, atten Aar gammel. Alfhild var overordentlig smuk, havde et indtagende Væsen, ved hvilket hun vandt alles Hjerter, ogsaa Birgers. Det var derfor en stor Opofrelse, at han vilde give Afkald paa alle de Forlystelser, som han besøgte i Alfhilds Selskab. Det var ogsaa tungt for ham at høre hende bebreide ham hans Forsømmelighed, da han i nogen Tid havde hengivet sig til alvorlig Bestjæftigelse. En Dag sagde Alfhild med sit mest forførende Smil:

"Birger, du tager vel med til Fru T. iaften? Det er det store Bal, som du blev indbudt til for over otte Dage siden."

Det varede længe inden Birger kunde komme frem med sit Svar, men endelig sagde han:

"Jeg tror neppe, at jeg kan komme iaften."

"Hvad skulde forhindre dig deri? En tidligere Indbydelse? Saa maa du dele Aftenen saaledes, at du kan

danse første Vals med mig. Du engagerede mig til den straks, da du modtog Indbydelsen."

Under sine Bestræbelser for at løsrive sig fra sit letsindige Liv, havde Birger ganske glemt Valsen, som han saa indtrængende havde anmodet hende om. Han hverken kunde eller vilde opgive denne Vals, og svarede derfor:

"Jeg skal møde paa Fru T.'s Bal for at danse Valsen; senere tager jeg bort."

"Vil du komme derhen for at danse en eneste Vals?"

"Ja, og det er kun fordi jeg skal danse med dig — ellers kom jeg slet ikke derhen. Jeg har nu besluttet at passe mit Arbeide."

"Hvilket Arbeide?"

"Jeg er kommet hertil for at studere Jura, og ikke for at more mig."

"Dette Arbeide kan du jo begynde, naar Sæsonen er forbi; jeg har gjort Regning paa, at du skal være min Ridder i Resten af den."

"Din Ridder vil jeg stedse være, men ikke i Selskabslivet; thi jeg har aflagt et bestemt Løfte om, at jeg ikke vil bortødsle Resten af den Tid, jeg opholder mig her."

"Du glemmer vist dette dumme Løfte, naar jeg beder dig derom," sagde Alfhild, og tilkastede ham et Blik, som var vanskeligt at modstaa.

"Hvis du havde bedt mig derom inden jeg aflagde Løftet, var dette maaske aldrig skeet, men....."

"Hvorfor stanser du?" spurgte Alfhild, der ganske

glemte at kokettere af Forbauselse over, at en af hendes Tilbedere vovede at sige hende imod.

"Nu er det for sent," sagde Birger i en bestemt Tone.

"For sent?"

"Ja, — for du vil vel ikke overtale mig til at bryde et Løfte?"

"Det skulde da være for at overbevise mig om, hvor megen Hengivenhed du nærer for mig," sagde Alfhild og vedblev, idet hun lagde Haanden paa hans Arm:

"Birger, du maa forandre din Beslutning for min Skyld. Jeg bryder mig ikke mere om alle disse Fornøielser, undtagen for at nyde dem sammen med dig."

Den unge Jurist førte, fuldstændig fortryllet, hendes Haand til sine Læber, og hun vedblev smilende, da hun følte sig overbevist om at have vundet Seiren:

"Nu er dit Løfte altsaa hævet, og for Resten af Sæsonen tilhører du mig og Lystigheden."

"Nei, saaledes maa du ikke opfatte min Glæde over at være savnet af dig. Bevidstheden om, at jeg er noget for dig, gjør mig det endnu mere umuligt at afstaa fra mit Forsæt. Jeg kunde derved udsætte mig for at miste din Agtelse, thi hvorledes kunde du agte en Mand, der legede med sine Løfter."

"Jeg vilde netop anse det for et Bevis paa hans Hengivenhed, hvis dette skete for min Skyld," sagde Alfhild i en vredladen Tone.

Hun vilde endnu ikke tro, at Birger kunde afslaa, hvad hun forlangte. Birger betragtede det imidlertid

som en Prøve, Alfhild vilde sætte ham paa. Han havde fra Barndommen været vant til at anse et Løfte for helligt, og han var overbevist om, at dette ogsaa var Alfhilds Mening, hvorfor han svarede:

"Hvis jeg nu gav efter, vilde du have Grund til at ringeagte mig."

"Jeg bryder mig ikke om dine smukke Ord, Birger," sagde Alfhild. "Jeg vil have at vide, hvilket du sætter højest: at behage mig eller bryde et betydningsløst Løfte. Vælg derfor mellem mig og dit Løfte."

"Jeg har svoret ved min Ære, at jeg under mit Ophold i London ikke mere vilde tage Del i disse Fornøielser, som allerede har ført mig meget længere end de burde, og jeg haaber derfor, at du ikke mere vil tale om denne Sag," sagde Birger alvorligt.

"Naar du altsaa," sagde Alfhild heftigt, "skal vælge mellem mig og ....."

"Mellem dig og min Ære, saa vælger jeg min Ære, thi du vilde aldrig kunne elske en Mand, som du ikke kunde agte."

Med disse Ord forlod Birger Alfhild, der saa efter ham med vredladne Blikke.

Da hun nu var bleven alene stampede hun i Gulvet og udbrød, medens Taarerne løb nedad hendes Kinder:

"Det skal du komme til at betale mig! hvor jeg hader disse Fornuftmaskiner. Men vent blot, Birger, —

du skal komme til at bryde mere end et Løfte for min Skyld."

"Det tviler jeg ikke om," sagde en Stemme bag ved hende.

"Naa — er det dig, Clara?"

"Ja vel er det mig, lille Søster. — Men hvorfor er du saa vred paa Birger? Vil han ikke godvillig følge alle dine Indfald? — Naar jeg har seet ham optræde som din ydmyge Slave, har jeg stedse tænkt: hvorlænge mon han vedbliver at være et viljeløst Redskab?"

"Aa, det har saamæn ikke varet saalænge!" svarede Alfhild. "Du kan tænke dig, at jeg allerede forgjæves har anmodet ham om en ren Ubetydelighed."

"Det gjør ham Ære. Jeg begynder virkelig at faa Agtelse for den unge Mand," sagde Clara med et komisk Tonefald.

"Men jeg finder det afskyeligt."

"Der er saa forskjellige Meninger her i Verden; men jeg kan forsikre dig, at Birger er Mand for endnu engang at sige nei til, hvad du beder ham om."

"Det vilde være uforskammet. Det har han jo aldrig før."

"Det kommer vist af, at han tidligere kun har været lidet indtaget i dig, men nu elsker han dig for Alvor."

"Han skulde altsaa bevise mig sin Kjærlighed ved at gjøre mig imod. Det var en net Maade at bevise, at han elskede mig."

"Kjære Alfhild, — han vil nu have baade dit Hjerte

og din Agtelse; — derfor vil han ikke lade sig overtale til noget, der kunde nedsætte ham i dine Øine."

"Aa — jeg kunde have Lyst til at vise, at han kun er et Stykke Legetøi i mine Hænder."

"Vogt dig vel for et saadant Forsøg; — det kunde komme til at koste dig mere end det er værd. — Du maa vel erindre, at de, som leger med andre Mennesker, let kan blive et Legetøi for andre."

Dagen efter afholdtes det omtalte Bal, og kort før første Vals indfandt Birger sig.

Da Alfhild tog hen til Ballet, var hun fast bestemt paa, at hun ikke vilde danse den lovede Vals med ham; men da hun saa ham staa foran sig med det muntre Smil, bag hvilket man dog skimtede en fast, ubøielig Karakter, indsaa hun straks, at hvis hun fulgte sit onde Lune, vilde hun aldrig opnaa at blive Herre over hans Hjerte, og derfor dansede hun Valsen med ham.

Efter Ballet hengik der lang Tid, uden at Birger deltog i nogen Festlighed, undtagen hgn absolut var nødt dertil. Alfhild maatte altsaa savne ham paa disse Steder, men i Hjemmet var han stadigt om hende, og Resultatet blev derfor, at han en Dag bad hende tage Bestemmelse om deres Fremtid.

Hvis Birger havde været mindre forelsket og mere erfaren, vilde han have seet et flemt Forvarsel i Alfhilds Tøven med at afgive sit Svar. Nu antog han kun denne

for kvindelig Undseelighed, og da hun forsikrede ham om sin Gjenkjærlighed, gik han jublende til Legationssekretæren for at forlange hans Samtykke, som denne straks gav, men dog paa den Betingelse, at Forlovelsen ikke maatte deklareres før Birger havde faaet sin Faders Samtykke. Birger afsendte straks en Skrivelse til Obersten, men da han, under sit muntre Liv kun havde vekslet faa Breve med Faderen, vidste han ikke, at denne allerede havde forladt Paris.

Der hengik nogle Uger med at afvente Oberstens Svar, før man kunde deklarere Forlovelsen, og denne Tid anvendte Birger til alvorligt Arbeide. Det lod til at hans Kjærlighed til Alfhild, da den blev besvaret, ansporede ham endnu mere til at passe sine Studier, og ganske havde berøvet ham Smagen for disse Adspredelser, som han havde spildt saa megen Tid og saa mange Penge paa.

Alfhild søgte i Begyndelsen at afholde ham fra at trække sig tilbage fra alle de larmende Forlystelser, men hun ophørte pludselig med disse Bestræbelser, og det var kun meget sjeldent, at hun søgte at overtale ham til at tage med hende til Soiré eller et Bal.

Birger saa i hendes forandrede Optræden et Bevis paa, at Alfhild erkjendte det Rette i hans Handlemaade, og han fik derved mere Agtelse for hende, thi med sit varme, trofaste Hjerte kunde Birger kun tænke, at hun handlede af de ædleste Bevæggrunde.

Efter seks Ugers Forløb kom der Svar fra Oberst Werner, som havde forladt Paris inden Sønnens Brev

ankom dertil. Oberſten havde intet imod Forlovelſen, men ſatte kun den Betingelſe, at den ikke maatte forhindre Birger i at foretage den for hans Fremtid ſaa lærerige Reiſe gjennem Tyſkland og Frankrige. Han forlangte udtrykkelig, at Sønnen ikke maatte opholde ſig længere i London end det var nødvendigt for hans juridiſke Studier, og tilføiede:

"Jo hurtigere du faar ſamlet Kundſkaber, deſto tidligere vil du kunne høſte Nytte af dem, og ſkabe dig et eget Hjem."

Forlovelſen ſkulde deklareres otte Dage efter Brevets Ankomſt. Dagen før den ſad Alfhild og Clara ſammen i et Kabinet. Alfhild lænede ſig tilbage i en Sofa, og hendes Anſigt bar Spor af Taarer. Clara arbeidede flittigt paa et Broderi.

"Men hvorfor vedbliver du at græde?" ſagde Clara og ſaa paa Søſteren med et kjærligt Blik.

"Fordi jeg er ulykkelig," ſvarede Alfhild og reiſte ſig fra Sofahjørnet.

"Er du ulykkelig?"

"Ja, netop jeg — jeg, der ſkal forloves imorgen."

"Med en Mand, ſom du elſker, og ſom du maa agte."

"Det er ſandt, — men jeg tænker jo heller ikke paa at bryde mit Ord. — Det er jo et i enhver Henſeende glimrende Parti."

Clara betragtede opmerkſomt Søſteren, og udbrød pludſelig:

"Hvorfor har Hr. Welwort aldrig gjort Visit her? Fader har dog flere Gange opfordret ham dertil."

"Han holder vel ikke af Selskabslivet," sagde Alfhild rødmende.

"Vi ser ham dog næsten overalt, hvor vi kommer."

"Men hvorfor spørger du mig derom, Clara? Jeg er ikke hans fortrolige," vedblev Alfhild utaalmodigt.

"Fordi — fordi jeg tror, at du har ladet dig blænde af hans smukke Ydre og behagelige Væsen. — I over tre Maaneder er vi nu næsten daglig truffet sammen med den smukke Svenske, og jeg har endnu ikke hørt dig nævne hans Navn, naar Birger er tilstede. Det forekommer mig ogsaa, at der et skeet en stor Forandring i din Opførsel mod Birger."

"Men du har jo heller ikke talt om Hr. Welwort, kjære Clara."

"Det er sandt; — men jeg har mine Grunde dertil."

"Hvilke Grunde var det?"

"Jeg vilde se, hvorledes du vilde bære dig ad; men jeg kan heller ikke negte, at han ved sit fordelagtige Ydre gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg ikke gjerne talte om ham; men du er saa fortabt i Beundring af den unge Mand, at du er nærved at glemme din Forlovede herover, og det har man ikke Lov til. Hvorledes er det muligt saaledes at skifte Følelser? Fra det Øieblik, du saa Welwort, er Birger bleven en Biperson, som du aldrig tænker paa, undtagen, naar du ser ham. Din Kjærlighed til ham er da ikke saa gammel, at den kan være brændt ud."

"Nei — men den har aldrig brændt!"

"Men hvad siger du dog, Alfhild?" udbrød Clara og saa op.

"Sandheden, Clara. — Jeg har aldrig elsket Birger."

"Har du ikke elsket ham?"

"Nei."

"Men hvorfor har du da sagt det? Hvorfor har du handlet saaledes, at baade han og andre maa tro det? Hvorfor har du lovet ham Kjærlighed og Troskab?"

"Fordi jeg syntes bedst om ham blandt alle dem, der ofrede mig sin Hyldest, — og jeg troede virkelig, at jeg holdt af ham. Det ærgrede mig desuden, at jeg ikke havde saa megen Magt over ham som over de andre, og hans Vægring ved at opfylde mine Ønsker ærgrede mig i saa høi Grad, at jeg for enhver Pris vilde blive Herre over hans Hjerte. Det var endelig mit Ønske, at ...."

"Naa, hvorfor tier du?"

"Fordi jeg synes, at den sidste Bevæggrund er mindre smuk; ja, jeg skammer mig næsten over den."

"Jeg synes, at du maa skamme dig over hele din Opførsel mod Birger. Den sidste af de Grunde, der har ledet dig, vil neppe forandre den."

"Naa, siden du alligevel anser mig for et slet Menneske, kan jeg gjerne tilstaa, at jeg ønskede at blive den rige Fru Werner. Efter Faders Død eier vi jo desværre intet."

"Du handlede altsaa af lav Egennytte."

"Clara, — du er ubarmhjertig."

"Kan du virkelig give den sidste Bevæggrund noget andet Navn? — Hvorledes har du nu isinde at handle. — Du kan endnu træde tilbage og ærligt sige Birger, at du ikke elsker ham."

"Skulde jeg tilstaa, at jeg har løiet for ham og leget med ham?"

"Det behøver du ikke, — jeg ved det altfor godt," sagde en dyb, alvorlig Stemme fra Døren til Salonen.

Det var Birger, som stod der med hævet Pande og roligt Blik.

"Naa, du har staaet paa Lur!" udbrød Alfhild.

Birger gik hen til hende og svarede:

"Det var aldeles ufrivilligt, men det var godt, at jeg hørte dine Ord, ellers var jeg vedbleven at tro paa den Maske af Sandhed, der skjulte din Troløshed, og havde ofret min Tilværelse for en Kvinde, der var mig uværdig."

"Uværdig!" gjentog Alfhild og rødmede sterkt.

"Ja, det siger jeg, og tager det ikke tilbage," vedblev Birger og saa med stolt Foragt paa Alfhild. "Hvorledes vil du ellers betegne en Kvinde, der af Forfængelighed og Egoisme lader, som om hun er forelsket i en Mand, medens hun for Alvor forelsker sig i en anden, fra hvem hun modtager Breve af et saadant Indhold?"

Alfhild blev dødbleg, da Birger fremtog et Papir, som han langsomt udfoldede og læste:

"De forlover Dem, Alfhild. Forlang derfor ikke,

at jeg skal komme efter den Indbydelse, Deres Fader har sendt mig. Jeg ved, at vor Kjærlighed kun kan have været en Drøm, thi hvis den havde været andet, kunde De ikke have forlovet Dem. Jeg ved nu, at mine Følelser for Dem var langt dybere end Deres for mig; thi jeg har været taabelig nok til at tro paa Deres Løfter. Lev vel! Jeg forlader London om et Par Dage. E. W."

Birger havde læst Brevet med rolig og klar Stemme og rakte det derpaa til Alfhild, idet han sagde:

"Jeg kom blot for at overlevere dig dette, og for at meddele dig, at jeg iaften forlader London."

Han vilde forlade Værelset, men Alfhild greb hans Arm og udbrød:

"Du vil da ikke lade mig blive til Gjenstand for Spot og Skandale imorgen, naar alle de Mennesker kommer for at feire vor Forlovelse?"

"For din Fornøielses Skyld har du leget med to Menneskers Hjerter, og dog forlanger du, at jeg skal være overbærende mod dig."

"Ja, det maa du, Birger," sagde Clara. "Du maa ikke ødelægge Alfhilds gode Navn og Rygte. Senere kan du jo hæve Forlovelsen paa en passende Maade."

"Jeg skal arrangere det saaledes, at hele Skylden bliver paa min Side. Er du saa tilfreds, Clara?"

"Tak!" svarede Clara og rakte Birger Haanden.

"Læg dog vel Merke til, at det kun sker for din Skyld, Clara. — Med Alfhild har jeg ingen Medlidenhed."

Birger gik, og Alfhild knyttede Haanden truende efter ham, medens hun mumlede:

"Hvilken Ydmygelse!"

Der var hengaaet et Aar, i hvilket Birger udelukkende havde hengivet sig til sine Studier, men nu fik han et Brev fra Oberſten, der opfordrer ham til at træffe ſammen med Faderen og Søſteren i Italien.

En ſmuk Eftermiddag i Juni Maaned ankom Birger til Venedig. Gondoler med ſyngende Roerkarle gled hen ad Kanalernes ſpeilglatte Overflade, i hvilken Marmorpaladſerne ſpeilede ſig. I en henrivende Bolig ved en af Kanalerne traf Birger ſine Slegtninge. I en Sal med Dørene aabne ud til en Balkon ſad Oberſten og læſte Aviſer. Gabrielle ſad i en Læneſtol og broderede, og ved Siden af hende ſad Louis Corſin. Da Birger traadte ind, ſprang Gabrielle op og ilede ham imøde, men ſtanſede pludſelig og ſaa paa ham med et ſky Blik.

Da Birger havde hilſt paa Oberſten, omfavnede han hjerteligt Gabrielle, og man kunde tydeligt læſe i hans Anſigt, hvor meget det glædede ham at gjenſe hende. Han tog hendes lyslokkede Hoved mellem ſine Hænder og ſaa hende ind i Øinene, idet han ſagde:

"Hvorledes gaar det nu med min lille Gabrielle?"

"Det er altid det ſamme," hviſkede hun og ſkjulte ſit Anſigt ved hans Bryſt.

Hun var virkelig det ſamme ſørgmodige, tauſe Væſen ſom altid, men Birger ſyntes dog at finde et Udtryk i hendes Blik, der ſyntes at tale om, at der i hendes indre

var vaagnet en Anelse om, at Livet eiede andre Følelser, end Sorg.

Birger blev hurtig indviklet i en livlig Samtale med Faderen, hvem han gjorde Rede for sine Reiser og for sin ophævede Forlovelse med Alfhild.

Corsin forstod intet af Samtalen, der blev ført paa Svensk; men den vilde neppe heller havde interesseret ham; thi han sad taus og betragtede Gabrielle, der atter havde taget Plads og fortsatte sit Arbeide.

Senere hen betragtede Birger Corsin og Gabrielle opmerksomt, medens han tænkte:

"Den unge, mørke Franskmand lader til at være meget indtaget i Gabrielle. Skulde det være ham, der har vakt hendes Bevidsthed om, at hun eier et Hjerte? — Nei, hun lader jo neppe til at merke hans Tilstedeværelse."

Birgers Tankegang blev her afbrudt ved Lyden af en kraftig, klangfuld Mandsstemme, som nedenfor Balkonen sang en svensk Folkevise. Gabrielle for sammen, reiste sig og gik ud paa Balkonen. Da Sangen var forbi, spurgte en Stemme:

"Vil De ikke ro med ud paa Lagunerne iaften? Solen gaar ned som et Hav af Ild. Maa jeg lægge til med Gondolen?"

"Nei, ikke iaften," svarede Gabrielle, der stod lænet til Balkonens Rækverk. "Men syng Schweizer-Længslen for mig."

"Jeg beder Dem, tag med," sagde Stemmen fra Gondolen, "kun en liden Tur. De ser jo, at Lady D. er

med. Jeg skal ikke tale et eneste Ord paa hele Turen, men synge istendenfor, hvis De ønsker det."

"De følger nok med en halv Times Tid, Frøken Werner," sagde en ældre Dame paa daarlig Fransk.

"Sig ikke nei," sagde den mandlige Stemme i en saa bønlig Tone, at man kunde høre, at det kom fra Hjertet.

"Nu skal jeg hente min Mantille," svarede Gabrielle, og da hun traadte ind i Salen, brændte der en fin Rødme paa hendes blege Kinder.

Corsin, der kun havde forstaaet Lady D.'s Bemerkning, kom hen til Gabrielle og udbrød:

"Vil du ro ud med Greven?"

"Ja," svarede Gabrielle, nikkede til Obersten og Birger, og gik ned ad Trappen til Gondolen. Corsin fulgte efter hende og blev staaende paa Balkonen, indtil Gondolen havde fjernet sig.

Da Corsin igjen kom ind i Salonen, udbrød han til Obersten:

"Det undrer mig, at De tillader Gabrielle at ro ud med Greven. Jeg synes ikke, at det var rigtig passende. Men Svenskerne tager det maaske mindre strengt med de unge Piger end vi Franskmænd."

"Kjære Louis," sagde Obersten i en temmelig skarp Tone, "jeg bestemmer selv, hvorledes jeg og min Datter bør handle."

Corsin tilkastede Obersten et ærgerligt Blik, kastede sig i Lænestolen, hvor Gabrielle havde siddet, og hengav sig til mørke Grublerier.

"Den Ulykkesfugl ser ud som om han rugede over noget ondt," tænkte Birger.

Lady D. sad i Salonen paa Gondolen. Efter at havde hilset paa Gabrielle, udtalte hun sin Glæde over, at den unge Pige vilde gjøre hende Selskab og over, at Greven havde inviteret dem til denne Gondoltur. Den gamle Dame var meget korpulent, og holdt af Ro og Magelighed; men Skjæbnen havde givet hende en Mand, der ikke kunde holde ud at opholde sig mere end seks Uger paa ét Sted, hvorfor deres trediveaarige Egteskab egentlig havde været en ligesaa lang Reise. Den gamle Lady vilde sikkert være død, hvis hun ikke i de korte Mellemtider, i hvilke de opholdt sig paa ét Sted, havde hengivet sig til sin Hovedpassion, nemlig at sove. Lorden overlod nemlig stadig sin Hustru til sig selv og streifede alene omkring i Omegnen.

Lady D. havde neppe ytret nogle artige Udtalelser til Gabrielle, og tilføiet nogle Ord om, hvor behageligt det var at gynge paa Vandet, før hun satte sig tilrette i et Hjørne af en Sofa. Medens hun ordnede Puderne saaledes, at hun kunde nyde en behagelig Hvile, erklærede hun, at naar man rigtig vilde nyde Behageligheder ved en saadan Tur, maatte man med lukkede Øine bugge sig ind i Drømmenes Rige. Efter faa Øieblikkes Forløb var den gamle Dame ogsaa i en saadan Tilstand, at Virkeligheden ganske havde ophørt at eksistere for hende.

Den unge Greve havde øiensynligt kun ventet paa dette Øieblik, thi han havde, lige fra de stødte fra Land havt sit Blik henvendt paa den gamle Dame.

Gabrielle sad paa en anden Sofa med Armen støttet mod Kanten af Gondolen og Hovedet i Haanden, medens hun lod Blikket svæve ud over Vandfladen.

Da den gamle Dames tunge Aandedræt tilkjendegav, at hun sov, tog Greven Gabrielles Haand og udbrød:

"Hvormed skal jeg nu adsprede Dem?"

Gabrielle trak ikke Haanden tilbage, men vendte sig om og svarede:

"Syng en svensk Sang."

Hun saa paa den unge Mand med et Udtryk, som ikke passede til hendes sædvanlige bekymrede Miner. — Paa Grevens Ansigt kunde man læse varme, heftige Følelser; det var som om Sydens Luft havde fremkaldt Lidenskabeligheden hos Nordboen.

De var begge en lang Tid tause, og det lod næsten til, at Greven frygtede for ved et Ord eller en Bevægelse at forjage det vemodige, drømmende Udtryk fra Gabrielles Blik, og dog bidrog den lille Haand, som han holdt i sin, til at faa hans Hjerte til at slaa hurtigere. Han udstødte uvilkaarligt et Suk, der fik Gabrielle til at fare sammen, og til at forsøge paa at trække Haanden til sig, men Greven trykkede den fastere, idet han udbrød:

"Lad mig drømme et Øieblik endnu!"

Gabrielle rødmede stærkt; hun lod ham dog beholde Haanden, men vendte Hovedet bort.

"Gabrielle!" udbrød Greven, idet han bøiede sig ud over Gondolen. "Er det ikke en vidunderlig smuk Aften?"

"Jo, den er prægtig."

"Skal jeg synge for Dem?"

"Nei, ikke nu. Det er saa herligt som det er."

Ved dette naive, barnlig oprigtige Svar fik Grevens Ansigt et alvorligt Udtryk.

"Fortryllende, henrivende Barn; man tvinges til at elske Dem," hviskede han, mere henvendt til sig selv end til Gabrielle, men hun havde dog hørt det og udbrød, idet hun vendte sig om:

"Tvinges til at elske? — Kan man tvinges dertil?"

"Ja, man kan tvinges dertil af sit Hjerte, skjønt ens Forstand sætter sig derimod. Med Hjertet elsker og tilbeder jeg Dem, men min Forstand siger mig, at De aldrig vil kunne dele mine Følelser."

"Jeg tør det ikke," sagde Gabrielle, idet der for en Sky over hendes Ansigt. "Og dog....."

Alt, hvad Forstanden havde tilhvisket Greven, alle de ædle Forsætter, han havde fattet om ikke at skræmme den unge Pige ved Beskrivelsen af sine Følelser, henveirede og hans heftige Kjærlighed til Gabrielle fik ham til at udmale Hjertets Følelse med de mest glødende Farver.

Gabrielle hørte paa hans Udtalelser med bortvendt Ansigt, men uden at trække sin Haand bort eller ved no-

gen Bevægelse at tilkjendegive sin Misfornøielse. Det eneste, der viste, at hans Ord havde gjort noget Indtryk, var en glødende Rødme paa hendes Kinder.

Da Greven tang og trykkede et Kys paa Gabrielles Haand, vendte hun sig om, og man kunde se, at ethvert Spor af Mathed og Tungsindighed var forsvundet fra hendes Ansigt, og der var kommet et Udtryk af Kjærlighed og Lykke istedet.

"Gabrielle, — elsker du mig?" hviskede Greven og bøiede sig over mod hende.

"Det ved jeg ikke," svarede hun, "men Deres Ord har gjort mig lykkelig. Jeg føler mig saa forunderlig tilmode."

Der var noget saa rent og uskyldigt i den unge Piges Maade at være paa, at hun paa enhver Mand med Hjerte maatte gjøre et Indtryk, der banlyste enhver uædel Følelse.

Gabrielle og Greven var saa godt som alene, thi Lady D. sov haardt, og selv Gondolieren var falden isøvn, lænet mod sine Aarer. Greven vilde dog hellere have revet Hjertet ud af Livet paa sig end at vanhellige den unge Piges Øren med et lidenskabeligt Udbrud. En saa mægtig Beskytter havde Gabrielle i sin Uskyld.

Greven var aldeles ikke nogen Helgen. Overfor en almindelig Kvinde, der havde vakt hans Lidenskab, vilde han ikke have betænkt sig paa at tilsnige sig enhver Gunstbevisning, som Øieblikket tillod; men overfor Gabrielle forekom det ham, at hans Kjærlighed var et

Skjold, der forhindrede ethvert lidenskabeligt Udbrud. Han talte endnu nogen Tid om sin Kjærlighed, og endte med at spørge Gabrielle om hun vilde dele Livets Glæder og Sorger med ham.

"Stille! Tal ikke om Fremtiden," sagde den unge Pige, "lad os iaften kun leve for Øieblikket. Syng en Sang; — Deres Sang har altid en beroligende Indflydelse paa min sørgmodige Stemning."

Greven sang nu et Par Alpesange, som han vidste, at Gabrielle holdt meget af. Gondolieren vaagnede, og de vendte atter hjemad i det skjønneste Maaneskin.

Da Greven hjalp Gabrielle op af Gondolen, spurgte han:

"Naar ser jeg Dem igjen?"

"Imorgen Aften."

"Skal jeg til den Tid leve uden noget synligt Minde om Dem? Giv mig den Blomst, De bærer i Brystet."

"Maa De virkelig have noget synligt for at erindre mig? — Jeg vil aldrig glemme Dem efter denne Aften."

Hun rakte ham Blomsten og sagde venligt Godnat.

Greven trykkede heftigt hendes Haand til sine Læber, og gik derpaa hurtigt ned ad Trappen til Baaden, men paa det nederste Trappetrin blev han stanset af en Mand.

"Undskyld, min Herre," sagde denne med dæmpet Stemme, "jeg maa have den Blomst, som min Kusine gav Dem ved Afskeden."

"Nei, virkelig? Tror De da, at jeg vil give Dem den?"

"Nei, jeg haaber tvertimod, at De vil negte det."

"Det er et meget fornuftigt Haab, Hr. Corsin."

"De vægrer Dem altsaa ved at give mig Blomsten?"

"Ja, aldeles bestemt."

"Saa siger jeg, at De er en elendig Forfører, som misbruger den Tillid, man har vist Dem ved at betro en ung Pige til Dem. De er en Skurk, og det vil jeg sige Dem, naar og hvor De ønsker det."

"Det er ikke nødvendigt at gjentage det, Hr. Corsin. Jeg skal imorgen tidligt sende en af mine Venner til Dem," sagde Greven, tog sin Hat af og gik ned i Baaden. — — — — — — — — —

Næste Morgen blev Corsin, der boede i samme Hus som Obersten, bragt dertil som Lig. Lord D. havde været Corsins Sekundant ved Duellen, og gik i Spidsen for det sørgelige Tog. Han rev Døren op til et Værelse, hvor Obersten, Birger og Gabrielle var samlede, og udbrød:

"Corsin er faldt i en Duel med Grev Staalsvärd."

Gabrielle, som stod i den aabne Balkondør og saa ud over Kanalen, vendte sig om og opdagede det blodige Lig. Hun udstødte et fortvilet Skrig og styrtede besvimet om paa Gulvet.

I den skjønne, maleriske Egn om —kjöping laa ved Wetterns Bred en Eiendom, der var omgiven af høie Bjerge og Skove. Den var skjult fra Landsiden af en

Mængde Klipper og Træer, som omgav den, og lignede mere et Slot end et Landsted. Der var udenom Bygningen anlagt en Have, som indeholdt alt det skjønneste, som Blomsterriget kan frembringe. Med stor Bekostning var der anlagt en Vei gjennem Skoven, og i nogen Afstand fra Hovedbygningen var der opført en Pavilion og nogle mindre Bygninger.

Eierinden af dette Skovslot var en forunderlig Kvinde, der havde tilbragt mange Aar i Udlandet. Ti Aar før det Tidspunkt vi her omtale, havde hun ladet en Kommissionær kjøbe Wetternæs. Bygningerne var blevne opførte og Haven anlagt, saa at alt var i den skjønneste Orden, da hun seks Aar efter flyttede ind i sit nye Hjem. Hun havde siden den Tid uafbrudt boet der uden at have aflagt Naboerne noget Besøg eller nærmet sig dem paa nogen anden Maade. Om hun var ung eller gammel, smuk eller styg, havde man kun faaet Formodninger om ved at udspørge Tjenestefolkene, og selv disse kunde ikke afgive flere bestemte Oplysninger, da de kun havde seet hende ganske flygtigt. Om Morgenen pleiede hun at ride meget tidlig ud, men tog da altid Veien nedad til Stranden eller ind i den tætteste Del af Skoven. Om Dagen opholdt hun sig altid paa sine Værelser; men om Aftenen spadserede hun ved Strandbredden eller laa oppe paa et Fjeld, mod hvis Fod Wettern skummende brød sine Bølger. Naar det stormede og Bølgerne rasende strømmede ind mod Stranden, kunde hun ligge oppe paa Fjeldet og lytte til Larmen indtil Morgenen begyndte at

bryde frem. En sjelden Gang hændte det ogsaa, at hun med langsomme Skridt vandrede omkring i den skjønne Blomsterhave, som omgav Slottet.

Da hun kom til Sverige, bestod hendes Reiseselskab af to unge svenske Damer, en ældre fransk Dame og en Intendant. Denne sidste overtog straks Bestyrelsen af Eiendommen og tillige Opsynet med Tjenestefolkene.

Eierinden kaldte sig Fru de'Saint-Sue. Hun var svensk af Fødsel, men havde været gift med en Franskmand, og kom nu som Enke tilbage til Sverige.

Det var en herlig, klar Aften i Juli Maaned. Den stolte Bygning med sine Marmorsøiler speilede sig i Wetterns klare Vand, og lignede, som det laa, oplyst af Aftensolen, et af Venedigs Paladser, der som ved Trolddom var bleven henflyttet til en af Nordens Furuskove.

Paa Søen saa man to Baade. Den ene, som var kommet ud fra Wetternæs, blev roet af to Tjenere, og der sad to Damer i den. I den anden Baad, der blev roet af en Fisker, og kom fra den modsatte Side af Søen, sad to unge Mænd.

"Naa, Ernst, hvad nyt er her skeet, siden jeg var her sidst," sagde den ene af de unge Mænd med en særdeles hurtig Udtale.

"Som du ser, er Wettern sig selv lig, Alarik; den har ikke forandret sig det ringeste, siden du var her for en halv Snes Aar siden."

"Nei; den ligner da, Gudskelov, sig selv," udbrød Alarik, og kastede sin lette Straahat hen i Baaden. Han

satte sig tilbage paa Sædet, og strakte Armene ud som om han vilde omfavne nogen, idet han udbrød:

"Mit skjønne, dyrebare Fædreland! Jeg føler mig stolt ved at være din Søn! — Sverige, du mit fattige men stolte Hjem, gad jeg trykke til mit bankende Hjerte!"

"Du er altid lige overspændt!" udbrød Ernst med et medlidende Smil.

"Vil du maaske have, at jeg skal sidde som en Døddider, nu, da jeg er i mit Hjem, nu, da jeg gynger paa min kjære Wettern; jeg kunde næsten have Lyst til at styrte mig i dens Bølger."

"Dumheder!" mumlede den anden, idet han ligeledes tog Hatten af og lod Haanden glide gjennem Haaret.

"Hvorfor er det Dumhed at elske sit Fædreland, at fryde sig over atter at være i Hjemmet?" udbrød Alarik heftigt. "Er det maaske bedre at komme hjem med Foragt for sin Hjemstavn og haane alt, hvad der er Svensk."

"Nei, det vil jeg ikke paastaa; men vort kjære Fædreland har dog ogsaa sine Skyggesider."

"Nævn mig et Land, der ikke har saadanne. — Jeg har nu reist hele Europa igjennem, men overalt fundet Skyggesider. Jo mere jeg har reist, desto mere er jeg kommen til at elske mit Fødeland, og jo mere stolt har jeg følt mig ved at være dets Søn."

"Der kunde siges meget derom, — men jeg tier," svarede Ernst smilende. "Det er ikke værd, at vi begynder at skjændes den første Dag, efter at vi ikke har seet hinanden i flere Aar."

"Naa, hvad gjorde saa det?" udbrød Alarik leende. "Jeg vilde komme i Fyr og Flamme, og du vedblive at være rolig og kold, og naar vi saa havde diskuteret, saa at Drengen derhenne havde været nærved at dø af Skræk, var vi atter lige gode Venner. — Men synes du da ikke, selv, at her er skjønt paa Wettern?"

"Aa jo — meget smukt."

"Du er og bliver et Stenmenneske, som ikke kan oplives af noget."

"Det kjender du ikke, Alarik. Se engang ud over Søen. Er den ikke saa speilblank, at du vanskelig kan tænke dig, at den kan se anderledes ud; og dog kan den skumme rasende i Storm og Uveir. Saaledes gaar det ogsaa Mennesket; vi synes rolige saa længe vore Lidenskaber ikke er komne i Bevægelse, men sker dette, saa er det forbi med Roen."

"Det kunde more mig at kjende den Magt, der kunde sætte dine Følelser i en saadan Bevægelse, at de kunde fortjene Navnet af Lidenskaber. Jeg er overbevist om, at din Rolighed aldrig vilde fornegte sig."

"Maaske ikke i det Ydre, men hvorledes det vilde se ud i mit Indre, er et andet Spørgsmaal. Du har derimod ikke den ringeste Selvbeherskelse, men giver altid dine Følelser Luft; Du er for heftig til at kunne paalægge dem nogen Tømme, og de føre dig derfor fra den ene Yderlighed til den anden. — Jeg er derimod indesluttet og forsigtig, og hvad jeg føler, beholder jeg hos mig selv."

"Ja, du er et besynderligt Menneske, som man aldrig kan blive rigtig klog paa."

Ernst taug og saa ud over Søen, hvor han bemerkede den anden Baad.

"Den kommer bestemt fra Wetternæs!" udbrød han.

"Hvad er det for et Sted?" spurgte Alarik og sprang op, saa at Baaden gyngede heftigt.

"Naar du flere Gange springer saaledes op, kan du snart faa tilfredsstillet din Lyst til at bade dig i Wetterns blanke Vover," sagde Ernst.

"Er det Svar paa mit Spørgsmaal?"

"Hvad Wetternæs er for et Sted?"

"Ja, naturligvis! — Men saa svar mig dog!"

"Naar du ser ligeud, vil du opdage det."

Alarik sagde intet, men blev længe staaende og betragtede den smukke Eiendom.

Baadene var komne temmelig nær til hinanden uden at Alarik havde bemerket det, medens Ernst stadig havde havt Blikket fæstet paa den anden Baad.

Stilheden afbrødes ved nogle Akkorder paa en Guitar, og straks efter paabegyndte to klare Stemmer en svensk Fædrelandssang.

Ernst lyttede taus til Sangen, med Albuen støttet mod Rælingen og Hovedet i Haanden, men Alarik for straks op som vækket af en Drøm, og stirrede efter Baaden, fra hvilken Sangen kom.

Da Baadene passerede hinanden, var Afstanden saa

stor, at man ikke kunde skjelne Ansigtet paa de Personer, som sad i dem.

Der hengik nogen Tid uden at de to unge Mænd sagde et Ord, men endelig brød Alarik Tausheden:

"Hvem var det, som sang?" spurgte han.

"Det var Frøknerne Wolff."

"Det er meget oplysende," svarede Alarik og kastede sig ned i Baaden. "Du maa erindre, at jeg ikke har været her i Egnen, siden Moder døde, og det er nu over ti Aar siden. Jeg kan derfor ikke vide, hvorledes dette Palads er kommet der, eller hvem Frøknerne Wolff er. Du, som har været Landmaaler her i fem Aar, maa da vide meget bedre Besked."

"Det er meget sandt," svarede Ernst smilende. "Da Paladset og Frøknerne staa i temmelig nær Berøring med hinanden, maa jeg vel først fortælle dig om det første, og siden det lidet jeg kjender til det sidste."

Ernst fortalte nu, hvad Læseren allerede kjender om Wetternæs og dets Eierinde, og sluttede med:

"De to Damer skulle være Fruens Kusiner. Da deres Fader, Legationssekretæren, døde, opdagede de, at de slet intet eiede, da Dødsboet var fallit. Enken tog dem til sig og deler sin Overflod med dem."

"Er de unge?"

"Den ene er seks og tyve, den anden syv og tyve Aar gammel," svarede Ernst.

"Hvorledes ser de ud?"

"De er smukke."

"Kjender du dem?"

"Ja."

"Du kommer altsaa hos den kvindelige Eremit?"

"Nei. — Hun tager ikke mod fremmede."

"Det var besynderligt! Hvorledes opfører hun sig, naar man vil aflægge hende en Visit?"

"Tjeneren svarer, at hun tager ikke mod Besøg. — Efter en saadan Modtagelse føler man sig ikke fristet til at gjentage Forsøget."

"Det maa være en meget elskværdig Dame. Hvorledes ser hun ud?"

"Jeg har aldrig været hende nær nok til at afgjøre om hun er smuk eller stygg."

"Og du har dog boet saa nær hende i over fire Aar. — Hun synes at have noget saa romantisk ved sig, at jeg ikke kunde leve her en Uge uden at have opdaget, hvorledes hun ser ud."

"Du tror nu ikke, at jeg har mindste Sands for det romantiske, men jeg forsikrer dig, at Fru de'Saint-Sue har været en sand Sjæleplage for mig. Hun har nu i fire Aar boet ligeoverfor mig, og jeg har i al den Tid havt hendes pragtfulde, men ensomme Bolig for Øie. Jeg har hele Dage og Nætter siddet og betragtet Bygningen med dens Marmorpiller og stadigt tænkt paa deres forunderlige Eierinde. Jeg har ligget hele Timer i min Baad og betragtet hende, naar hun laa udstrakt som en Billedstøtte paa den høie Klippe ved Strandbredden; men jeg vovede mig aldrig saa nær, at jeg kunde se hen-

des Ansigtstræk. Hun er ung — det ved jeg, men det mystiske, der omgiver hende, virker pinligt paa mig, og jeg har mange Gange ønsket, at hun og hendes ensomme Borg var langt borte, da de optager for meget af mine Tanker."

Ernst taug, og Alarik tændte sig en Cigar før han spurgte:

"Har du da ikke forsøgt at faa Adgang til hende?"

"Jo. — Men jeg fik det Svar af Intendanten, at hans Frue ikke ønskede at have Omgang med Naboerne."

"Det er dog et besynderligt Menneske," svarede Alarik muntert og vedblev:

"Vil du vedde med mig om, at jeg inden tre Dage skal have seet og talt med den kvindelige Eremit?"

"Hvad skulde det nytte? Jeg ved jo, at jeg vilde vinde et saadant Veddemaal."

"Er du vis paa det?"

"Ja!"

"Du kjender dog min Udholdenhed. Jeg har besluttet at se denne Dame, og jeg forsikrer dig, at jeg inden tre Dage baade skal have seet og talt med hende."

"Du kan straks faa se hende, — men det bliver kun paa Afstand," svarede Ernst og pegte paa en Klippe lige udfor dem.

"Ro hen til Klippen," sagde Alarik til Fikseren; men denne stirrede forbauset paa ham og holdt paa Aarerne.

"Hvad tænker du paa, Alarik?" udbrød Ernst .

"At komme rundt om Klippen der. — Naa, hvorfor ror du ikke?" raabte han til Fiskeren.

"Det gaar ikke. — Der er ikke nogen, som ror derhen."

"Gaar det ikke?"

"Nei," svarede Fiskeren nølende.

"Saa skal jeg vise dig, at det gaar!" raabte Alarik og kastede Fiskeren ned fra Toften, smed Frakken og roede selv henimod Klippen, der skjød flere Favne lodret iveiret og endte i en temmelig stor Platform, paa hvis yderste Kant man kunde se en kvindelig Skikkelse, hvis hvide Dragt hang halvt svævende ud over Vandet. Hun laa med Hovedet støttet i Albuen og ubevægelig, saa man kunde antage hende for en livløs Skikkelse. Aftensolens Straaler faldt paa hendes Hoved og forgyldte hendes Haar, saa det lignede en Glorie af Guld.

"Hun ser da ud som et Spøgelse," brummede Fiskeren, som var krøbet sammen i Forenden af Baaden. "Hun ligger der for at skræmme Fiskene bort. Hun skal jo staa i Ledtog med den onde, og hun ....."

"Ti stille, Klodrian," udbrød Alarik og vendte pludselig Baaden.

Han roede med raske Tag bort fra Klippen, hvorpaa han reiste sig og sagde til Fiskeren:

"Ro nu hjem!"

Paa den modsatte Bred, ligeoverfor Wetternæs, laa det lille, venlige Ekbakke, og mod dette styrede nu de unge

Mænds Fartøi. De var begge tause under Overfarten; men da de gik op ad Alleen, udbrød Ernst:

"Naa, hvad synes du saa om at se hende paa Klippen?"

"Det synes jeg slet ikke om; det saa ud, som om hun skulde styrte i Søen."

"I fire Aar har jeg nu saaledes seet hende svæve over Vandet og stadig betragtet dette Syn med en forunderlig, men religiøs Følelse."

"Og du har ikke sprængt Bjerget eller paa anden Maade søgt at trænge ind i hendes Borg for at opdage, om denne Kvinde er ulykkelig, eller hvad det er, der bringer hende til at leve saa ensomt? Jeg vilde ikke have kunnet sove én Nat, før jeg havde seet hendes Ansigt og læst Udtrykket i det."

"Det vilde mildest talt være en Uforskammethed at trænge sig ind paa hende med Magt for at opdage hendes Hemmelighed. Jøvrigt kommer du vist til at sove baade en og flere Nætter, inden du faar se hendes Ansigt, kjære Alarik!"

"Vi faar se! — Gustav Wasa lykkedes det ved Mod og kraftig Vilje at flygte ud af sit Fangenskab, at jage Undertrykkerne bort og sætte Kongekronen paa sit Hoved. Napoleon den store kunde takke sin Viljekraft for, at han blev de Franskes Keiser, — og saa skulde jeg ikke med min Vilje opnaa at se en Kvinde, som bor ligeoverfor, og som ikke engang lukker sig inde i sin Bolig!"

Solen var gaaet ned, og omkring Ekbakke var der saa tyst og stille, at man skulde tro, at man kunde høre et Blad falde. Selv ikke den mindste Susen i Trætoppene, eller Skvulpen mod Strandbredden afbrød Tausheden.

Pludselig blev en Dør aabnet og atter lukket, og der lød kraftige, hurtige Trin paa Grusgangene, som førte ned til Strandbredden fra Ekbakke. En Baad stødte kort efter fra Land, og blev med kraftige, ensartede Aareslag roet over mod Wetternæs.

Alarik — thi ham var det — hvilede først paa Aarerne, da han havde roet omtrent Halvveien, og betragtede nu den fremspringende Klippe. Da Maanen skinnede klart, kunde han tydelig se, at den hvide Skikkelse endnu laa paa samme Sted som før. Da han havde overbevist sig herom, roede han med forøget Kraft over mod Wetternæs, som laa nede i en Bugt. Han bandt sin Baad ved Broen, og gik derpaa med faste Skridt opad til Klippen. Han gav sig ikke Tid til at søge nogen Gangsti, men arbeidede sig hurtigt gjennem Buskene. Efter en halv Times Forløb var han naaet op til den lille Skov, der bedækkede Halvdelen af Klippens flade Top. Den anden Halvdel var ryddet, og kun bedækket med et fint Grønsvær.

Da Alarik naaede Toppen, saa han sig om efter en Aabning mellem de tæt sammenvoksede Træer for at opdage den, han søgte. Han fulgte en Gangsti, som førte hen til den aabne Plads, men kunde endnu ikke opdage hende.

"Skulde hun være gaaet?" tænkte Alarik; han fortsatte dog sin Gang og naaede den aabne Plads, men stansede pludseligt ved det Syn, der her viste sig for hans Blik.

En slank Kvindeskikkelse laa udstrakt paa det bløde Græs, med Ansigtet vendt mod Himmelen og Hænderne foldede over Hovedet. Man kunde tænke sig, at hun efter en angstfuld Drøm havde kastet sig tilbage og udaandet med det samme. Man kunde vanskelig afgjøre, om hun endnu levede, saaledes som hun, dødbleg og ubevægelig, laa henslængt i Græsset med en Mængde lange, lyse Lokker i vild Uorden om Hovedet. Der hvilede et Udtryk af Ydmyghed og uendelig Sorg over hendes Træk, og man kunde ved at se dem straks forstaa, at hendes Hjerte maatte være bleven knust ved en rædselsfuld Smerte. Alarik var kommen herhen, ledet af Nysgjerrighed og Lyst til at overvinde Hindringer, og nu stod han taus og ubevægelig ved Synet af denne Kvinde, ja, en Taare trængte sig frem i hans Øie.

Han gik frem og bøiede sig over hende, da han var overbevist om, at hun var bevidstløs; men ved denne Bevægelse for hun heftig sammen og sprang op og kom derved til at staa saa nær ved Udkanten, at en Græstorv blot behøvede at løsnes, forat hun skulde styrte ned i Wetterns Bølger.

Alarik sprang til, lagde dristig Armen om hendes Liv og løftede hende ind midt paa Platformen, i samme Øieblik en Græstorv og nogle Smaasten styrtede ud i Søen.

"Tilgiv, at jeg skræmte Dem," sagde Alarik med usikker Stemme. "Tilgiv ogsaa, at jeg uden Deres Tilladelse flyttede Dem herind, men min Undskyldning maa være, at jeg saa den Fare, der truede Dem, hvis Jorden havde løsnet sig, medens De stod ude ved Kanten. Min Ubetænksomhed kunde have kostet Dem Livet, og mig min Fred.

"Det sidste vilde have været værre end det første. De havde derved maaske gjort en god Gjerning. Det er ikke enhver, som egner sig til at leve," svarede Fru de Saint-Sue med sagte Stemme, idet hun strøg Haaret tilbage med begge Hænder, og vedblev:

"Men hvorfor er De kommet her?"

"Jeg kunde fortælle Dem, at det var for at nyde Udsigten over Wettern fra dette Punkt, men jeg lyver aldrig, og maa derfor tilstaa, at jeg tildels er kommen af Nysgjerrighed."

"De vilde altsaa udspionere en stakkels ensom Kvinde?"

"Nei, jeg vilde ikke spionere. Jeg ønskede blot at se Dem, som har vakt hele Egnens Opmerksomhed ved Deres besynderlige Levemaade."

"De saarer og fornærmer mig, min Herre!"

"Hvorfor skal Sandheden altid være saarende? Hvis jeg søgte at undskylde min Nærværelse ved et Paafund, vilde De have tilgivet mig, men da jeg ærligt tilstaar Sandheden, bliver De fornærmet. Jeg ærer den Sorg, jeg læser i Deres Ansigt, og jeg skulde aldrig have for-

styrret Dem paa denne Maade, havde jeg anet, at jeg i Deres Træk skulde have seet et saadant Udtryk af Smerte."

"Men nu forlader De mig jo, ikke sandt?" sagde hun med et næsten bedende Tonefald.

"Ja, for iaften."

"Hvad mener De?" udbrød Fru de Saint-Sue, og kastede Hovedet tilbage med en stolt Bevægelse.

"Jeg skal imorgen nærmere forklare mig."

"Imorgen? — De maa have hørt nok om mig til at vide, at jeg aldrig tager imod Besøg. De har nu faaet Deres Nysgjerrighed tilfredsstillet med Hensyn til mig, men jeg beder Dem spare mig for den Ubehageligheb at se Dem igjen. Jeg bliver ellers nødt til at vise mig ligesaa ugjestfri mod Dem som mod enhver anden, der søger at nærme sig mig."

"Selv om De viste mig tyve Gange bort, vilde jeg dog komme igjen den en og tyvende. Jeg vilde komme igjen, indtil De blev nødt til at modtage mig."

"Det vilde være en uædel Opførsel mod et Menneske, som kun har Ensomheden tilbage. De kan ikke være saa ond mod en fremmed, der aldrig har fornærmet Dem, at berøve hende det eneste, hun endnu sætter Pris paa, nemlig fuldstændig Afsondring fra Verden. Hvilken Grund skulde De ogsaa have dertil?" sagde Fru de Saint-Sue og foldede Hænderne med et ængsteligt Udtryk.

"Fordi De er ulykkelig," sagde Alarik. "De siger, at De er en fremmed for mig, men De tager feil. Jeg

føler, at det ikke blot var Tilfælder og Nysgjerrigheden, som fik mig til at nærme mig Dem; — det var Skjæbnens Vilje. Da jeg saa Dem ligge tilsyneladende livløs i Græsset, tænkte jeg: "Er den ulykkelige Kvinde ikke død, saa vil og skal jeg blive hendes Ven, — og jeg har endnu aldrig brudt noget Løfte, som jeg har gjort mig selv eller andre."

"Men jeg vil ikke have nogen Ven!" udbrød Fru de Saint-Sue mørkt. "Jeg ønsker kun Ensomhed."

"Men den har ingen Trøst at byde."

"Derfor passer den netop for mig. Vend tilbage, hvorfra De er kommen, og lad mig uforstyrret leve og dø i min Afkrog af Verden."

"Selv om De bad mig derom paa Deres Knæ, kunde jeg ikke love det."

"De vil altsaa tvinge mig til at leve indelukket i mine Værelser?"

"Nei, jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg ikke skal forfølge Dem udenfor Deres Hus."

"Tak."

"Lad mig nu ledsage Dem ned ad Fjeldet," sagde han og bød hende Armen, som hun taus modtog.

Inden de gik ned, pegede Alarik ud over Søen og sagde:

"Der ligger mit Hjem — Ekbakke. Mit Navn er Welwort."

Fru de Saint-Sue bøiede Hovedet, og de gik nu ned til Klippens Fod uden at tale et Ord. Hun trak sin Arm

til sig. Alarik tog Hatten af og vilde fjerne sig, men hun udbrød bekymret:

"Vi skilles vel for stedse, Hr. Welwort?"

"Nei, Frue. Hvor lidet jeg end kjender Dem, vilde jeg ofre mig selv for at formindske Deres Sorg, men jeg kan ikke overlade Dem til Dem selv, da De er ulykkelig."

"De er et besynderligt Menneske, som ikke kan forstaa, at Ensomheden er min eneste Lykke."

"De vil maaske en Dag takke mig, fordi jeg ikke vilde forstaa Dem," svarede Alarik, idet han bukkede og derpaa forsvandt mellem Træerne.

Da Alarik var kommet i Baaden og havde fjernet sig et Stykke fra Land, tog han Aarerne ind og lod Baaden drive, som den vilde, medens han tænkte:

"Det var en besynderlig Idé af Skjæbnen at føre mig paa denne Kvindes Vei. Hvorledes Forholdene nu end stiller sig for mig, saa er jeg dog bunden til hende ved min egen Vilje. Jeg har lovet at blive hendes Ven, og at forsone hende med sin Skjæbne, og om jeg selv skal blive ulykkelig derved, opgiver jeg ikke mine Anstrengelser, før det er lykkedes mig. Nu skal vi se, hvad en god og fast Vilje formaar, om det ikke er den, som giver os Magt over vor egen og andres Skjæbne. Gud, som har indrettet alt saa vist og retfærdigt, lader kun vore Anstrengelser mislykkes, naar vi sætter et urigtigt Maal for vor Vilje, eller naar Tilliden til ham ikke understøtter vore Bestræbelser. Men frisk Mod — jeg har jo sagt, at det skal og maa lykkes mig."

Han greb hurtigt Aarerne og roede over til Ekbakke.

Da Brødrene næste Morgen mødte i den lille, hyggelige Spisestue, blev de modtagne af en ældre Dame med et smukt, godmodigt Ansigt. Alarik sprang hen til den gamle, tog hende i sine Arme og dansede rundt med hende, idet han sagde:

"Godmorgen, du gamle, skikkelige Tante. Nu har du mig igjen, efterat jeg har reist saa langt omkring; men nu skal jeg ogsaa bygge dig en saa smuk Kirke, at det skal være dig en sand Glæde at gaa derhen."

"Velkommen hjem igjen, min kjære Gut," sagde den gamle Dame smilende. "Du var nærved at kvæle din Faders gamle Søster ved din Omfavnelse. Hvor du dog er bleven en stor og statelig Knegt i de ti Aar, jeg ikke har seet dig."

Frøken Bertha Welwort var Søster til Alariks afdøde Fader. Efterat hendes Svigerinde var bleven Enke, havde hun delt saavel glade som sorgfulde Timer med hende. Den lille Kapital, hun eiede, havde hun delt med sine Broderbørn og deres Moder, og efter dennes Død bestyrede hun Huset for sin yngste Broderson.

"Jeg er da heller ikke noget Barn mere," sagde Alarik, "jeg er fyldt fem og tredive Aar, og maa da være en Mand, hvis jeg overhovedet bliver det. Men, hvor var du dog henne igaar, da jeg kom, lille Tante?"

"Du skrev jo, at du først vilde komme i næste Uge, kjære Alarik. Derfor var jeg taget bort."

"Ja, det ved jeg nok — men hvor var du henne? Du maa vide, at du er et umyndigt lidet Barn, og jeg er Familiens Overhoved, der maa have Opsigt med dig."

"Det lyder storartet," sagde Tanten leende; "men jeg bliver vel nødt til at skrifte."

"Ja, men tal Sandhed, ellers . . . ."

"Ellers faar jeg nok med dig at bestille? Jeg var saamæn hos Pastoren hele Dagen. Jeg hjalp Pastorinden med at sætte en Væv op. Om Eftermiddagen kom de to søde Frøkner Wolff. Dem skal du tage dig iagt for, Alarik. De er meget smukke og farlige for unge Mænds Hjerter. Spørg blot din Broder."

Den gamle Dame smilede skjelmsk, medens hun lavede Kaffebordet istand.

"Naa, du har altsaa vovet at forelske dig uden min Tilladelse," udbrød Alarik og huggede ind paa Frokosten med ungdommelig Appetit.

"Det er blot noget, som Tante bilder dig ind. Det er virkelig et Par skjønne og meget elskværdige unge Piger, men derfor er det da ikke nødvendigt, at jeg skal blive forelsket i dem."

"Nei, du skal slippe med den ene. Men det forekommer mig, at Ernst talte om Frøknerne Wolff igaar?"

"De er Kusiner til den gale Frn de Saint-Sue, som bor paa Wetternæs," svarede Tanten. "Jeg kan tænke, at Ernst har talt om hende."

"Ja," svarede Alarik, og der gik ligesom en mørk Skygge over hans Træk. "Hvorledes har du og Ernst

lært dem at kjendé. Fru de Saint-Sue modtager jo ingen."

"Nei, hun er saamæn saa folkesky, at hun ikke engang gaar i Kirke. Hun maa ikke have nogen god Samvittighed, for ...."

"Hvad er det, du siger?" udbrød Alarik og for op fra Stolen. "Hvor kan et saa godt Menneske som du komme med saadanne Udtalelser?"

"Naa, naa, bliv nu ikke vred paa din gamle Tante i de første Timer, vi er sammen. Jeg kan merke, at du er det samme Brushoved som tidligere."

"Er jeg et Brushoved, fordi jeg hader alle falske og uretfærdige Udtalelser eller fordi jeg ikke med koldt Blod kan høre paa, at...."

"At din Tante mellem sin Familie udtaler, hvad hun tænker. Du kan roligt stole paa, at jeg skal tie dermed, naar vi er mellem fremmede. Sæt dig igjen og vær rolig."

"Men det er endogsaa urigtig at tænke, at der ligger noget slet til Grund for Fru de Saint-Sues Affondring fra Verden."

"Hun tager saamæn ingen Skade af, hvad jeg tænker, min Gut. Men det var hendes Kusiner, vi skulde tale om. Da Fruen kom hertil, skrev hun til Pastoren med Anmodning om, at han og hans Hustru vilde tage sig lidt af de to unge Damer og præsentere dem for Naboerne, for at de ikke skulde komme til at føre et ligesaa indesluttet Liv som hun selv. Pavillonen, der ligger

ganske for sig selv i Parken, blev indrettet til de unge Piger, og her flyttede de ind tilligemed en Slags Selskabsdame, som var fulgt med dem fra Udlandet. Frøknerne Wolff komme til alle Omegnens Familier, og modtage disse hos sig. De besøger hver Dag Fru de Saint-Sue. Hun lader ikke Pigerne mangle noget somhelst, men giver dem alt, hvad der hører til at føre et behageligt Liv."

Tante Bertha taug. Alarik røg sin Cigar og drak sin Kaffe. Ernst blev staaende ved Vinduet og betragtede Wetternæs. Efter en længere Pause begyndte Tanten igjen:

"Ernst og jeg har lært dem at kjende hos Præstens. Det er to elskværdige Piger. Vi har et Par Gange været indbudne til dem, og de har ogsaa aflagt Besøg hos os."

"Men har du da aldrig seet Fru de Saint-Sue?"

"Jeg kan baade svare ja og nei. Hun har et Par Gange redet forbi mig, naar jeg har kjørt til Pastoren, men saa hurtigt, at jeg ikke kunde opdage, hvorledes hun egentlig saa ud. Jeg har ogsaa ofte seet hende ligge deroppe paa Klippen, men det er saa høit, at man ikke kan skjelne Ansigtstrækkene. Jeg ved kun, at hun har lyst Haar, og Frøknerne Wolff fortæller, at hun skal være seks eller syv og tyve Aar, og at hun er ganske skjøn."

Alarik reiste sig fra Frokostbordet.

Ernst var saa hensunken i Betragtningen af Wetternæs, at han ikke lagde Merke til noget andet.

"Tante, du ved jo, at det er overdraget mig at bygge

den nye Kirke," sagde Alarik. "I gamle Dage ønskede du altid, at vi maatte faa en ny Kirke."

"Ja, det husker jeg meget godt; — men ved du hvem vi kan takke for at faa en ny Kirke?"

"Det er naturligvis Sognet."

"Nei, dersom det kom an paa Sognet, havde vi nok ikke faaet nogen ny Kirke i det første Snes Aar. Da der første Gang blev talt derom, mente Sognets fornemste Beboer, Grev L., at den gamle Kirke endda ikke var saa daarlig, og da han syntes det, kan du nok begribe, at alle andre var af samme Mening."

"Ja, naturligvis; — men hvorledes gik det da til?"

"Kort Tid efter fik Pastoren Bud fra Fru de Saint-Sue, at hun ønskede en Samtale med ham, og....."

"Naa, Pastoren faar dog altsaa Lov til at komme i hendes Nærhed?"

"Ja, ellers sker det kun, naar hun gaar til Alters, eller ved Jul og St. Hansdag, naar hun skjænker endel Penge til de fattige."

"Fortæl saa videre."

"Fru de Saint-Sue meddelte Præsten, at hvis Sognet vilde udrede den ene Fjerdedel af Udgifterne til Opbyggelsen af en ny Kirke, saa vilde hun forpligte sig til at udrede de andre tre Fjerdedele, men kun paa den Betingelse, at hun maatte vælge Tegningen til Kirken, og at denne maatte blive en smuk og statelig Bygning. Hun lovede desuden at skjænke alt det Marmor, som behøvedes til Friser og Kapitæler. Dette var et Tilbud, som Menigheden selvfølgelig straks modtog."

"Og ved min Ankomst blev jeg straks kaldet til at bygge den nye Kirke i mit Hjem."

"Ja, Præsten var jo Eders Barndomskamerat, og han har trofast bevaret sit Venskab saavel for dig som for Ernst. Han foreslog Fru de Saint-Sue at tage dig til Bygmester, og denne mente, at det passede godt, at en Søn af den forrige Præst byggede sin Faders Menighed en ny Kirke, og derved blev det."

Alarik gik nogle Gange frem og tilbage i Værelset, men pludselig udbrød han:

"Guds Veie er forunderlige! — Men frisk Mod! Min Vei gaar fremad, selv om Alverdens Forhindringer møder mig. Naar man kun vil det Rette gaar man seirrig ud af Livets Kampe — Naa, hvad tænker du paa, min Ven?" tilføiede han og slog Ernst paa Skulderen.

"Jeg tænker paa at gaa ud paa Opmaaling," svarede denne rødmende.

Alarik rynkede Panden og udbrød:

"Altid indesluttet og tilbageholdende, det var ikke noget oprigtigt Svar."

"Jeg har vel Lov til at give hvilket Svar, jeg vil," sagde Ernst, med en misfornøiet Mine og gik.

"Det er kjedeligt, at han har disse slemme Feil," sagde Alarik.

"Hvad er det for slemme Feil du taler om," sagde Tanten, "jeg kjender ingen saadanne hos Ernst."

"Hvad kalder du da denne Indesluttethed, der forbyder ham at aabne sit Hjerte for sin egen Broder? Er

det en Dyd, at være sig selv i den Grad, at man ikke føler Trang til at lade Broderen skue ind i sit Indre, og fremkommer med en Nødløgn, saasnart man frygter for, at dette alligevel er skeet. Menneskene er dog nogle usle, elendige Skabninger."

"Nu gjør du dig skyldig i en af dine sædvanlige Feil, Alarik — i Mangel paa Overbærenhed mod andre."

"Ja, jeg har naturligvis alle mulige Feil, blot fordi jeg ærligt og oprigtigt udtaler, hvad jeg tænker."

"Nu lader du igjen din Egenkjærlighed og Hidsighed løbe af med dig. Naar andres Feil støder dig, saa tænk paa, at du heller ikke selv er feilfri. Du er heftig og egenkjærlig, og har ikke Magt til at bevinge din opbrusende Karakter. Læg nu disse Feil i den ene Vægtskaal, og din Broders Indesluttethed og Stolthed i den anden, og se saa, hvad der tynger mest."

"Ja, du forstaar nu altid at træffe Hovedet paa Sømmet, Tante Bertha."

Klokken seks om Aftenen vandrede Alarik med langsomme, rolige Skridt gjennem Haven ved Wetternæs, op mod Hovedbygningen.

Paa Husets Forside var der en Balkon, som, hvilende paa Marmorsøiler, strakte sig under første Etages Vinduer. Mellem de to midterste Piller førte en Marmortrappe op til en Veranda, fra hvilken man kom ind i Stuetagen, hvis første Værelse var en stor, rund Salon

med Vægge af poleret Marmor, og som var udstyret med udsøgt Smag og Pragt.

Glasdørene ud til Verandaen stod aabne og lod den stærke Blomsterduft trænge ind i denne pragtfulde Bolig.

Alarik traf ikke noget levende Væsen hverken i Haven eller ved Huset, men han gik med forbausende Sikkerhed op ad de brede Trappetrin, og traadte ind i Salonen, hvor han saa Fru de Saint-Sue sammensunken i en Lænestol.

Da han fik Øie paa Fruen, stansede han et Øieblik og betragtede hende; hun stirrede ogsaa nogle Øieblikke ufravendt paa den indtrædende, men reiste sig derpaa, og sagde til Alarik, der var traadt nærmere:

"Vær saa god at tage Plads, Hr. Welwort. Jeg ventede Dem."

"Ventede De mig?"

"Ja."

"Jeg antog, at De havde givet Deres Tjenestefolk Ordre til at afvise mig som en, der mod Deres Vilje vilde trænge ind til Dem?"

"Hvad kunde det nytte? De vilde dog tidligere eller senere have banet Dem Vei til mig; derfor har jeg nu som altid, naar der møder mig noget ubehageligt, fundet mig deri uden at gjøre Modstand. Jeg har ofte undret mig over, at Skjæbnen nu i fire Aar har ladet mig nyde den Ensomhed, som jeg elsker. De har med Magt revet mig ud af den, og jeg bøier mig for den nye Ulykke, men jeg vil dog spørge Dem, hvad De ønsker af en Kvinde,

som kun betragter Deres Nærværelse og Forsøg paa at nærme sig hende som en ny Lidelse?"

"Ved disse Ord stiller De en langt sterkere Modstand mod mine Bestræbelser end jeg havde beregnet. Naar De siger, at min Nærværelse er en Ulykke for Dem, kunde De næsten betage mig Haabet om at kunne nærme mig Dem, hvis min Tro paa, at jeg havde Lykken med mig, var mindre sterk end den er."

"De tager feil. Jeg udtalte ikke disse Ord for at gjøre nogen Modstand, thi jeg kjæmper aldrig mod min Skjæbne, og desuden saa jeg ved det første Blik paa Dem, at al Kamp fra min Side vilde være forgjæves. De har, hvad jeg fuldstændig mangler: Udholdenhed og energisk Vilje, men ..... betragt den Statue der ..... den gjør heller ingen Modstand, naar De nærmer Dem den, men De vil forgjæves søge at faa Liv i den, ... saaledes gaar det ogsaa med mig. Jeg kan ikke forhindre Dem i at trænge ind i min Bolig eller at paatvinge mig Deres Venskab og Deltagelse. Jeg anmoder Dem ikke om at opgive Forsøget, thi jeg føler, at det vil være forgjæves; men jeg erklærer bestemt, at De hverken kan eller skal blive min Ven, og at det aldrig vil lykkes Dem at mildne min Sorg."

Hun strøg med en træt Bevægelse Haaret tilbage fra Panden.

"De siger, at det aldrig vil lykkes mig at vinde Deres Venskab?"

"Ja."

"Og ligesaa lidt at mildne Deres Sorg?"

"Ja."

"De indser meget godt hvor saarende Deres Ord er. Med Kvindens fine Instinkt har De valgt dem saaledes, at min Stolthed burde tvinge mig til at trække mig tilbage."

"Nei, jeg har ikke valgt mine Ord eller tænkt paa, at de kunne saare. Jeg har kun udtalt min Overbevisning."

"Deres Ord smerter mig isaafald endnu mere; men skjønt De har forvoldt mig denne Smerte, vil der dog komme en Dag, da jeg vil være stolt over, at jeg ikke har ladet min saarede Forfængelighed afholde mig fra at blive Deres Ven. Tillad at jeg forklarer mig nærmere. Jeg søger ikke Deres Venskab; jeg stræber ikke efter at vinde Deres Taknemmelighed, Hengivenhed eller den mindste Gnist af Interesse. Jeg forlanger intet, uden Deres Agtelse, og selv denne behøver De ikke at skjænke mig. Det vilde ikke have nogen Indflydelse paa mine Handlinger, selv om De vilde hade og afsky mig. Jeg vil kun opnaa, at jeg, naar jeg en Dag forlader Dem for bestandig, skal kunne sige: Det er lykkedes mig at forjage den Sorg, som truede med at fortære denne Kvinde, og jeg har lært hende at indse, at Livet kan skjænke enhver Tilfredshed og Glæde. Jeg vil endogsaa være mere stolt, hvis De skjænker mig Deres Had, thi det vil være et Bevis paa, at jeg har handlet uden egen Interesse. Jeg ønsker derfor, Frue, at De vil tage imod mig, naar jeg

kommer for at besøge Dem, og at De vil tale med mig — ligegyldigt om hvad. Jeg skal ikke forsøge at trænge mig ind i Deres Sorg — jeg behøver ikke engang at kjende den; men hvis De, efterat jeg er kommet her i tre Maaneder, endnu foretrækker Deres ensomme Liv, skal jeg trække mig tilbage, og De skal aldrig mere faa mig at se. Jeg beder Dem om at gaa ind paa dette Forslag. De resikerer jo kun tre Maaneders Tvang, saa er De mig kvit."

Medens Allarik talte, havde Gabrielle de Saint-Sue uafbrudt betragtet ham, og da han taug, udbrød hun:

"Jeg bøier mig under Skjæbnens Vilje, Herr Welworth. Jeg er for passiv til at gjøre Modstand — lad det altsaa blive som De ønsker; men naar de tre Maaneder er forbi —"

"Saa trækker jeg mig tilbage, saafremt De endnu ønsker det."

"Tak!" svarede Gabrielle med et bedrøvet Smil og rakte ham Haanden.

"Men synes De, Frue, at det er rigtigt saaledes uden Modstand at overgive Dem til Deres Skjæbne? De føier Dem saaledes uden Kamp efter mine Ønsker. De vilde gjøre bedre i at stride imod og søge at befri Dem for, hvad De anser for en Plage. De burde søge at glemme Deres Sorg ved at kjæmpe mod Ubehagelighederne og i selve Striden søge et Lægemiddel mod den Smerte, som De nu viljeløst hengiver Dem til. Det er kun en Svaghed at bukke under for Modløshed og For-

tvilelse. Der eksisterer ikke noget Tab som vi ikke kunne bære."

"Jo, der eksisterer et Tab, som vi ikke kunne bære," vedblev Gabrielle, "Tabet af vor indre Fred. Man behøver Kraft til enhver Strid, og mangler man den, maa man gjøre ligesom jeg."

"Naar man har Vilje, har man ogsaa Kraft. De savner ialtfald ikke Kraft, men kun Viljen."

"Hvad ved De om, hvad der rører sig i mit Indre?" udbrød Gabrielle i en næsten ærgerlig Tone, og en livlig Rødme udbredte sig over hendes Ansigt.

"Jeg er idag naaet langt!" sagde Alarik. "Jeg har opnaaet at fremkalde et let Vredesudbrud, som sikkert har været Dem fremmed i lang Tid, og da jeg er tilfreds med denne lille Seir, vil jeg ikke trætte Dem mere med min Nærværelse."

Alarik tog Afsked og gik, medens Gabrielle stirrede efter ham, ind til han var sprunget i Baaden og roet fra Land.

Hun sad derpaa nogen Tid hensunken i dybe Tanker; men pludselig blev Stilheden afbrudt af en velklingende Mandsstemme, der sang en Alpesang ude paa Sjøen.

Gabrielle reiste sig hurtigt ved den første Lyd; en sterk Rødme bedækkede hendes Ansigt og med et smerteligt Udtryk mumlede hun:

"Atter denne Sang — atter denne Stemme, som opriver alle de gamle Saar."

Som dreven af en usynlig Magt gik hun ud paa Verandaen og lyttede her til de klare, velklingende Toner. Efter at Stemmen havde sunget et Par Vers, tav den, men Gabrielle blev staaende ubevægelig. Kort efter hørtes en anden Alpesang, endnu mere vemodig end den første. Det lod til at være Sangerens Hensigt at virke sterkt paa sin Tilhører, og dette lykkedes ham, thi Taarerne strømmede ned over Gabrielles Kinder, og hun følte en navnløs Smerte, som hun ønskede at undfly, men som hun dog var nødt til at udholde.

Gabrielle var ikke alene om at lytte til Sangen. Alarik, der var kommen et Stykke ud paa Sjøen, holdt op at ro, da han hørte de første Toner af Sangen; da den første var tilende, mumlede han:

"Det er Ernst;— men for hvem synger han — og hvor er han?"

Han speidede omkring, uden dog at opdage Broderen, der nu begyndte paa den anden Sang.

"Han maa være tæt ved Klippen," mumlede Alarik, og roede over mod Wetternæs, medens han tænkte:

"Hvem synger han mon for? — Er det for hende? — Og hvis det er for hende, hvorfor vælger han da saadanne Melodier, som absolut maa nære hendes Sorg? Nei, jeg maa derhen igjen og se, hvilken Virkning Sangen har paa hende, — om den forsterker Smerten eller ....."

Vi vil nu aflægge et Besøg i Wetternæs' Pavillonbygning, der var blevet indrettet til Beboelse for Frøk-

nerne Wolff, og som af disse blev kaldt for lille Wetternæs, for at adskille den fra Hovedbygningen.

Lille Wetternæs laa paa en Høi midt i Parken, og gjennem nogle Udhugninger i Skoven kunde man skimte Wettern. Det havde et Springvand og var omgivet af smukke Blomsterpartier.

I den smagfuldt udstyrede Salon sad Frøknerne Wolff. Clara var nu syvogtyve Aar, og den yngre, Alfhild, seksogtyve Aar.

Clara sad i en Lænestol og var beskjæftiget med at binde en Buket af Blomster, som laa spredte omkring hende.

Alfhild, som sad i en Sofa, havde hele sin Opmerksomhed henvendt paa et Broderi.

"Der findes ikke det Menneske, som kan paastaa, at du er et morsomt Selskab, Alfhild," sagde Clara. "Du er tvertimod den kjedeligste Skabning i Verden. Jeg har nu i en hel Time søgt at faa en Samtale med dig, men du broderer, som om det skete for at tjene Penge, og tæller en, to, tre, fire. Det er meget interessant."

"Jeg sad og tænkte — derfor talte jeg ikke," sagde Alfhild og saa op fra sit Broderi.

"Jeg tænker nu altid høit," sagde Clara smilende.

"Kan du forstaa, hvorfra den Sang kommer, som vi har hørt nogle Gange, naar vi besøger Gabrielle, og som gjør et saa sterkt Indtryk paa hende?"

"Tænkte du paa det?" sagde Clara med et skjelmsk Blik paa Søsteren.

"Ja. — Der er noget myſtiſk ved alt, hvad der angaar Gabrielle — og det gjør et pinligt Indtryk paa mig. Den uſynlige Sangers Toner lyder beſtandig i mine Øren, ſkjønt jeg kun har hørt den faa Gange. Sig mig oprigtig, hvad tænker du om Gabrielles beſynderlige Levemaade og om den hemmelighedsfulde Sang. Det forekommer mig, ſom om der hvilede en Brøde paa Gabrielles tidligere Liv, og ſom om den vidunderlige Sanger ſtod i Forbindelſe dermed."

Clara reiſte ſig og gik hen til Alfhild. Det muntre, ſmilende Udtryk i hendes Anſigt var forſvundet, og der hvilede en dyb Alvor over hendes Træk, da hun ſvarede:

"Nei, der hviler ingen Brøde paa Gabrielle, men en ſkrækkelig Sorg. Det forekommer mig, at hendes Træk taler om bitter, ufortjent Lidelſe."

"Men Sangeren?"

"Han er ligeſaa fremmed for hende ſom for os, ſkjønt hans Sange fremkalder en ſmertelig Erindring hos hende."

"Du har muligvis Ret, ſkjønt jeg ikke kan dele din Anſkuelſe, thi Gabrielle ligner et Menneſke, ſom mangler Ro i ſin Samvittighed. — Nu er det vel paa Tiden, at vi aflægger hende vort ſedvanlige Beſøg. Jeg vilde være inderlig glad, derſom jeg kunde undgaa at ſe hendes ſørgmodige, bedrøvede Anſigt."

"Det er forunderligt, at du, der er langt mindre munter og livlig end jeg, finder det pinligt at beſøge Gabrielle, medens jeg føler mig hendraget til hende med

en uimodstaaelig Magt. Jeg vilde saa gjerne komme paa en fortrolig Fod med hende."

"Men du indser da vel, at det er umuligt, thi hun forstaar godt at holde en i Afstand. Hun er jo ogsaa rig — og vi er fattige," sagde Alfhild med Bitterhed.

"Hvor kan du tale saaledes? — Lader hun os nogensinde føle vor Afhængighed? Hun søger jo paa enhver Maade at imødekomme vore Ønsker."

"Ja, ganske vist; men hun gjør det paa en Maade, som om hun tænkte: I skal faa alt, hvad I ønsker, da jeg er nødt til at sørge for eder; men jeg vil helst være fri for eders Selskab."

"Nu dømmer du for haardt. Husker du hendes Ord til os, da hun efter Papas Død tilbød os et Hjem hos hende. "Jeg vil dele alt, hvad jeg eier, med eder," sagde hun, "men jeg kan ikke ofre mig personlig for eder. Jeg maa hengive mig til Sorgen, og I maa undskylde, at jeg lever ensomt med min Smerte og skyr Omgangen med eder som med alle andre."

"Hvis du er færdig, saa lad os gaa," afbrød Alfhild hende og tog sin Hat paa foran Speilet. "Synes du, at Gabrielle er smuk?"

"Det ved jeg ikke — det har jeg aldrig tænkt paa."

"Tænk paa det, naar du ser hende idag."

"I mine Øine findes der ingen saa smuk som ...." udbrød Clara, satte Hatten paa og tog Buketten med sig, idet hun løb ned ad Trappen.

"Som hvem?" spurgte Alfhild smilende.

"Ved du virkelig ikke, hvem jeg mener?" udbrød Clara muntert.

"Nei, sig mig det!" vedblev Alfhild og lagde Armen om Søsterens Hals.

"Som du," hviskede Clara og kyssede Søsteren.

Da Clara og Alfhild kom til Wetternæs, spurgte de en Tjener, hvor de kunde træffe Fruen.

"Nede i Salen," svarede denne.

De gik ned til Salonen, hvor Alarik og Gabrielle havde talt sammen. De kom netop paa samme Tid, som den usynlige Sanger begyndte paa den anden Sang. De stansede ved Udgangen til Verandaen, hvor Gabrielle stod lænet til en Marmorpille. Alle tre stod ubevægelige og lyttede, og ingen af dem bemerkede en Person, som let og lydløst kom gaaende i en Allee, der førte fra Søen op til Bygningen.

Alfhild og Clara stirrede ud mod det Punkt, hvorfra Sangen kom, medens Gabrielle i stum Fortvilelse knugede sine Hænder mod Øinene.

Den omtalte Person havde saaledes ubemerket nærmet sig Verandaen og stod nu ved Foden af den Pille, til hvilken Gabrielle lænede. Han saa op paa hende med Deltagelse og med Utaalmodighed over at se hende lide, uden at han formaaede at afverge det. Da Sangeren begyndte paa sit sidste Vers, overvældede Smerten Gabrielle i den Grad, at hun med et let Skrig faldt om paa

Verandaen. Førend Clara og Alfhild kunde ile til, havde Alarik taget hende op i sine Arme og udbrød:

"Fordømte Narrestreger! Jeg anede nok, at det vilde blive Følgen."

Han bar sin lette Byrde ind paa en Sofa og sagde til de to Damer, som han først nu opdagede:

"Sørg for, at vi faar lidt koldt Vand; — Fru de Saint-Sue er besvimet."

Han talte i en baade befalende og utaalmodig Tone. Clara løb straks efter Vand; men Alfhild blev rolig staaende.

"Løs hendes Belte," sagde han til Alfhild, idet han tilkastede hende et rasende Blik. "De ser jo, at Fruen behøver hurtig Hjælp," tilføiede han, da Alfhild ikke kom hurtig nok.

Clara kom straks efter løbende med Vand og Draaber; men først efter en halv Times Forløb vaagnede Gabrielle af sin Besvimelse.

Det første, hun saa, da hun slog Øinene op, var Alarik, der stod bøiet over hende. Hun betragtede ham længe, som om hun ikke kunde erindre, hvem han var.

"Hvorledes gaar det nu?" spurgte Clara, der laa paa Knæ ved Sofaen og badede hende i Tindingen.

Gabrielle reiste sig og strøg Haaret tilbage fra Panden.

"Tak! — Ret godt! — Har jeg været syg?"

Nu hørte man atter Sangen ude paa Søen. Gabrielle for sammen og blev ligbleg.

Uden at sige et Ord, gik Alarik hen og lukkede Dørene til Verandaen, hvorpaa han vendte tilbage til Gabrielle, der sad opreist i Sofaen.

"Jeg kom egentlig tilbage for at tale med Fruen om den nye Kirkebygning," sagde han, "men da De ikke befinder Dem godt, vil jeg opsætte det til en anden Dag."

Den utvungne Tone, hvori Alarik udtalte disse Ord, havde den tilsigtede Virkning at kalde Gabrielle tilbage til Virkeligheden og mindede hende om, at der var flere Personer tilstede.

"Jeg tror heller ikke, at jeg er istand til at behandle denne Sag iaften," sagde Gabrielle uden at tale om Aarsagen til sit Ildebefindende. Hun sagde nu Godaften til Clara og Alfhild og vedblev, præsenterende:

"Hr. Welworth — Frøknerne Wolff."

Alarik bukkede.

Alfhild syntes, at han gjorde det noget skjødesløst, og Clara tænkte:

"Er den strenge Herre Broder til den smukke og elskværdige Ernst Welworth?"

Idet hun rakte Gabrielle den medbragte Buket, sagde hun:

"Det er de første Blomster fra min nye Have."

"Tak," sagde Gabrielle og lagde Buketten paa Bordet.

"Men der ligger den og visner; — vil du ikke have den i en af Vaserne?"

"Ja, vil du sætte den i en af dem."

Alfhild rynkede Panden over Gabrielles ligegyldige, og som hun syntes ligefrem fornærmende Opførsel, men Clara gik rolig hen og satte Blomsterne i en Vase.

"Hun vil gjerne være af med os," tænkte Alarik, medens han betragtede Fru de Saint-Sue; "men hun skal dog blive nødt til at lægge Baand paa sig. Jeg saa ganske vist helst, at de gode Frøkener var der, hvor Peberet gror, thi jeg vil gjerne tale fornuftigt med Fruen; — men hvis de gaa deres Vei, bliver jeg nødt til at følge med. Den mørke ser saa fornem ud, og lader til at ville trække sig tilbage; — men det faar du ikke Lov til, min Dukke."

Det varede heller ikke ret længe, inden Alfhild udbrød:

"Det er vel bedst at vi forlade dig, da du ikke er rigtig rask, Gabrielle."

"Nei, derfor maa vi netop blive her," udbrød Clara, "selv om det skulde ske mod Gabrielles Vilje."

"Det Pigebarn synes jeg om; hun maa blive min Forbundsfælle," tænkte Alarik og vedblev højt, henvendt til Clara:

"Min Tante og Broder har nok den Ære at kjende Frøknerne?"

Denne Udtalelse gav Anledning til en længere Samtale mellem Alarik og Clara.

Clara var med sit muntre, livlige Temperament let at blive kjendt med, og i Løbet af kort Tid havde hun og Alarik talt om alle Naboerne og beundret Wettern, ja,

de havde endogsaa tvunget Alfhild, der var meget kold og tilbageholdende, og Gabrielle, der lænede sig træt tilbage i Sofaen, til at tage Del i Samtalen.

Tiden var forløbet hurtigt, og Clara, der var meget praktisk anlagt, syntes at man ikke udelukkende kunde leve af at konversere, gik under en Pause i Samtalen ud og gav Husholderſken Ordre til at arrangere et Aftensmaaltid. Denne vilde ikke tro sine egne Øren, men det hjalp ikke — Ordren var altfor bestemt.

Da Clara vendte tilbage, var Alarik begyndt at fortælle om sine Reiser, og henvendte sig nu til Gabrielle. Han beskrev sit Ophold i Grækenland og Italien med et saadant Liv og Varme, at han næsten tvang Gabrielle til at høre efter, ja det lykkedes ham endogsaa enkelte Gange at vække hendes Interesse saa stærkt, at hun fremkom med forskjellige Spørgsmaal.

Da Husholderſken meddelte, at der var serveret, blev Gabrielle ganske bestyrtet, baade over, at Tiden var gaaet saa hurtigt, og over, at hun skulde spise til Aften med en fremmed.

Da Ernst næste Morgen var iferd med at klæde sig paa, kom Alarik ind til ham.

"Hvor opholdt du dig igaar?" sagde Alarik og kastede sig paa en Stol.

"Jeg seilede om paa Wettern."

"Ja, du spillede Troubadur og sang for Borgfruen

derover, uden selv at sees. Du synes vel, at det er romantisk at fryde hendes Øre med din Sang, medens du selv er usynlig."

"Jeg sang for mig selv," svarede Ernst gnavent.

"Det kan være muligt, skjønt jeg ikke tror det; — men du maa holde op med denne romantiske Syngen paa Søen."

"Skal jeg berøve mig selv denne Fornøielse for at behage dig?"

"Nei, men fordi du foraarsager et Menneske en stor Smerte derved," sagde Alarik heftigt og vedblev:

"Du maa ikke oftere synge i Nærheden af Wetternæs."

"Hvem skulde vel forbyde mig det?"

"Det vil jeg!"

Brødrene stirrede harmfuldt paa hinanden, men Ernst udbrød dog med bekymret Stemme:

"Skal vor gamle Strid begynde igjen?"

"Nei, for al Verden, kjære Ernst," udbrød Alarik, "men min Heftighed er ikke bleven mindre, derfor kommer jeg altid i Fyr og Flamme ved den mindste Modstand."

"Du forlanger, at alt skal give efter for din Villie."

"Ja, den rydder alle Hindringer afveien, og det skal jeg bevise dig. Jeg kan til Eksempel meddele dig, at jeg har talt med Fru de Saint-Sue, og at jeg herefter vil besøge hende hver Dag."

"Hvad siger du, Alarik?" udbrød Ernst, blussende rød i Ansigtet.

"Den rene Sandhed."

Alarik fortalte nu Broderen, hvorledes han havde gjort Gabrielles Bekjendtskab og om sine to Besøg den foregaaende Dag. Medens han talte, blev Ernst meget bleg, hvilket Alarik meget godt saa, men lod som om han ikke lagde Merke til det.

"Jeg haaber, at du nu holder op med din Sang, da du ved, hvilken Virkning den har paa Fru de Saint-Sue."

"Ja," svarede Ernst kort, og trak sin Frakke paa. Uden at se paa Broderen, gik han derpaa ned ad Trappen til Spisestuen.

"Nu er han vred paa mig," tænkte Alarik, og gik efter ham, "men hvorledes? Han har jo aldrig seet hende, og kan derfor ikke være forelsket i hende eller skinsyg."

Tanten og Alarik passiarede under hele Frokosten, medens Ernst sad fuldstændig taus. Da de havde spist, sagde Alarik:

"Jeg har tænkt paa at aflægge Frøkenerne Wolff en Visit i Eftermiddag. Har du Lyst til at gaa med?"

"Ja, hvorfor ikke?"

"Saa gaar vi derhen Klokken fem."

"Godt," sagde Ernst, og forlod Værelset.

"Hvad gaar der dog af Ernst?" spurgte Tanten. "Han er meget nedslaaet idag. Har der været nogen Strid mellem eder?"

"Nei, kjære Tante."

"Stakkels Ernst har et underligt, tungt Humør, og han er dog saa smuk, har en usedvanlig god Stemme og formaar altid at være elskværdig."

"Men herhjemme er han dog ofte pirrelig og kjedelig," sagde Alarik utaalmodigt.

"Nei, han er næsten altid behagelig og meget føielig, men han mangler Selvtillid, og ser derfor alt i det mørkeste Skjær."

"Ja, han har altid været saavel din som alles Yndling; — det er jo godt for ham," sagde Alarik, og gik, idet han mumlede:

"Om jeg saa skal rive det ud af ham, vil jeg vide, hvad der satte hans Følelser i Bevægelse, da jeg talte om Wetternæs."

Frøknerne Wolff sad om Eftermiddagen og arbeidede i sin smukke Blomsterhave. Deres franske Selskabsdame, Mademoiselle Lemoine kom ned til dem med den Underretning, at Herrerne Welwort var komne for at aflægge en Visit.

Alfhild glattede Folderne paa sin sorte Silkekjole, og Clara for med Haanden over sit Haar. Straks efter kom Alarik og Ernst ned i Haven for at hilse paa de unge Piger.

Alfhild saa endnu mere kold og stiv ud end sedvanlig, da hun hilste paa Alarik, men der var et varmt Udtryk i hendes Blik, da hun rakte Ernst Haanden og bød ham velkommen.

Ernsts Ansigt blev ogsaa mere livligt end sedvanligt, da han satte sig ved Siden af Alfhild og begyndte at konversere hende paa en meget fortrolig Maade. Man maatte uvilkaarligt tænke, at det var et smukt Par, da de saaledes sad sammen.

Alarik havde paa sin ugenerte Maade taget Plads paa Bænken hos Clara og talte med hende, som om de havde kjendt hinanden i mange Aar.

Da Ernst og Alfhild havde talt nogen Tid sammen om forskjellige Ting, spurgte hun, idet hun opmerksomt betragtede hans Træk for at iagttage enhver Forandring i disse:

"Kjender De her i Omegnen nogen, som er Sanger?"

"Jeg kjender i en hel Mils Omkreds ingen, man kan betegne som saadan, medmindre det skulde være mig."

"Og De har dog aldrig omtalt, at De kan synge," sagde Alfhild alvorlig.

"Jeg er kun altfor almindelig Sanger til, at jeg skulde vove at lade mig høre."

"Det maa De overlade andre at bedømme."

"De havde iøftes Leilighed til at bedømme, hvorledes min Broder synger," sagde Alarik, idet han afbrød sin Samtale med Clara.

Ernst skiftede Farve, men Alfhild udstødte kun et Forundringsudbrud, hvorpaa hun bøiede sig over sit Arbeide.

Ernst huggede ubarmhjertigt Hovedet af alle de

Blomster, han kunde naa, medens Alarik fortsatte Samtalen med Clara, uden tilsyneladende at bemerke den Virkning, hans Ord havde frembragt.

Pludselig udbrød Alfhild, idet hun saa op paa Ernst:

"Da jeg hørte disse Alpesange, fik jeg straks Mistanke om, at De var den usynlige Sanger."

"Hvorfor det, Frøken?"

"Fordi De sang for Gabrielle de Saint-Sue," vedblev Alfhild, idet hun betragtede Ernst skarpt. Han var imidlertid fuldstændig Herre over sit Ansigt, og svarede roligt:

"De er kommet til et feilt Resultat. Jeg sang kun mine Alpesange for mig selv, da Fru de Saint-Sue er fuldkommen fremmed for mig. Jeg har aldrig seet hende, og det kunde derfor ikke falde mig ind at bringe hende nogen Serenade."

"De kjender hende ikke? De har aldrig seet hende?"

"Nei, jeg har aldrig seet Fru de Saint-Sue i Nærheden," svarede Ernst med en eiendommelig Betoning

"Jeg tror Dem ikke, Ernst," hviskede Alfhild.

"Det er en Feil af Dem; thi jeg lyver aldrig, selv om jeg undertiden kan fortie Sandheden."

Alfhild reiste sig, og gik længere hen i Haven, idet hun udbrød:

"Vil De ikke se, hvor smukke vore Blomsterbede er blevne?"

Ernst fulgte hende, om end kun ugjerne.

Da de var komne saa langt bort, at de ikke kunde høre, hvad Alarik sagde, udbrød denne:

"Det var en heldig Ide af Deres Søster at vise sine Blomster frem og samtidig give min Broder en Lektion. Jeg kan nu faa Leilighed til at meddele Dem Aarsagen til mit Besøg her, Frøken Clara. Det er ikke Ønsket om at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab, som har bragt mig hertil idag."

"Deres Ord er ikke smigrende," sagde Clara.

"Jeg smigrer aldrig. Det er godt, at De straks lærer mig at kjende som jeg er, da vi er nødsagede til i nogen Tid at staa i et nærmere Forhold til hinanden."

"Nødsagede?"

"Ja, det sagde jeg. Prøv blot paa at hæve Dem lidt over den sedvanlige kvindelige Smaalighed. og hæng Dem ikke ved et Ord. Jeg har en Plan, som De maa hjælpe mig at udføre, for at jeg kan naa mit Maal."

"Maa jeg hjælpe Dem?" sagde Clara, der ikke kunde lade være at le, trods Alariks strenge Mine.

"Sæt blot et Øieblik Spøgen tilside; — en anden Gang skal jeg med Fornøielse deltage deri — Sagen er den, at jeg har besluttet at udrive Fru de Sain-Sue af hendes Tungsindighed og Sorg, enten med eller mod hendes Vilje. Det bliver ikke nogen let Sag, Frøken Clara, men jeg har foresat mig, at det skal lykkes, hvad det end koster; — men jeg behøver Dem til Forbundsfælle. Vil De hjælpe mig?"

"Ja, naturligvis," svarede Clara bestemt.

"Men De maa blindt adlyde mig i alt, hvad der angaar Fru de Saint-Sue, selv om min Opførsel maa fore-

komme Dem besynderlig. De maa have ubetinget Tillid til mig, ellers kan vi ikke være Forbundsfæller. Den ene af os foreſtiller Hovedet, den anden Haanden, der udfører Hovedets Befalinger. De maa undſkylde, at jeg forbeholder mig Hovedets Rolle. Vil de hjælpe mig paa disſe Betingelſer?"

Hun betragtede ham nogen Tid, men derpaa ſvarede hun alvorligt:

"Hvis en anden havde gjort mig et ſaadant Forſlag, vilde jeg have krævet en nærmere Forklaring, inden jeg var gaaet ind paa det; — men jeg nærer en ubetinget Tillid til Dem, rigtignok tvært imod al ſund Fornuft, da jeg jo ſlet ikke kjender Dem; — men her er min Haand paa, at jeg ikke blot ſkal hjælpe Dem, men ogſaa adlyde Dem."

"Tak, Frøken! De ſkal aldrig komme til at fortryde det. — Nu er jeg parat til at le og ſpøge Reſten af Aftenen. Imorgen ſkal De lære at kjende mine Forholdsregler overfor vor fælles Veninde."

I Løbet af en hel Uge ſaa man ikke noget til Alarik, hverken paa ſtore eller paa lille Wetternæs. Gabrielle lod til ganſke at have glemt hans Optræden, og hengav ſig ligeſom tidligere til ſin Sorg og Enſomheden.

Dagen efter Alariks Beſøg paa lille Wetternæs havde Clara modtaget en Billet med følgende Indhold:

"De maa ikke gjøre nogen Forandring med Henſyn

til Deres sedvanlige Besøg hos Fru de Saint-Sue, førend De faar nærmere Besked fra Deres

Alarik Welwort."

"Han ved nok ikke rigtig, hvad han vil?" tænkte Clara. "Igaar var han saa ivrig, og idag vil han have, at jeg foreløbig skal være uvirksom. Jeg har imidlertid lovet at adlyde ham i alt, hvad der angaar Gabrielle, og jeg vil holde dette Løfte, hvor urimeligt han end bærer sig ad."

Endelig lagde Alariks Baad en Aften til ved Havebroen. Luften var trykkende varm, og sorte Skyer bedækkede Himlen. Alt tydede paa, at man kunde vente et Uveir. Alarik blev staaende et Øieblik paa Broen og betragtede Søen, som var graa og urolig; derpaa gik han langsomt op mod Hovedbygningen.

Paa Verandaen opdagede han Gabrielle, der, iført en hvid Klædning, laa aldeles ubevægelig paa en Bænk og slet ikke bemerkede hans Ankomst.

"Min gode Stjerne har ikke forladt mig, siden jeg træffer Fruen hjemme," sagde Alarik i en fornøiet Tone, idet han nærmede sig hende. "Jeg frygtede næsten for, at De var oppe paa Klippen, fra hvilken jeg jo foreløbig har forvist mig selv."

Gabrielle for sammen ved Lyden af hans Stemme, og reiste sig hurtig, idet hun udbrød:

"Er det Dem, Hr. Welwort. Jeg ventede Dem ikke mere, og havde næsten begyndt at haabe, at De havde opgivet Deres Forsæt om at besøge mig."

"Haabede De virkelig det?" sagde Alarik smilende. "Jeg troede, De havde indseet, at jeg ikke hører til dem, der opgiver et paabegyndt Foretagende. Jeg kan bukke under i en Kamp, men jeg giver aldrig efter."

"Saaledes opfattede jeg straks Deres Karakter, men jeg troede, at jeg havde taget feil."

"Og De vilde maaske ønske det?"

"Ja. — Behøver De virkelig at gjøre mig dette Spørgsmaal?"

"Vilde De da blive meget glad, hvis jeg nu sagde, at De skulde slippe for at se mig mere?"

"Jeg tror det næsten."

Alarik rynkede Panden, men strøg sig over den med Haanden, som for at forjage et ubehageligt Indtryk.

"De vilde muligvis føle et Øieblikks Tilfredsstillelse over at være bleven fri for en Tvang," sagde Alarik alvorligt, "men kort efter vilde De have glemt baade mig og Deres Glæde, for igjen at falde tilbage til Deres haabløse Sorg. Da jeg imidlertid ikke tænker paa at befri Dem for mine ubehagelige Besøg, vil disse, mod Deres Vilje, rive Dem ud af den evige Kredsgang, hvori Deres Tanker nu gaar. Jo oftere de fornyes, desto lettere vil det blive Dem at beskjæftige Dem med andet end Dem selv."

"Hvis De kjendte, hvad der forvolder mig Smerte, vilde De tale anderledes."

"Se, hvor mørk og truende Wettern ser ud," sagde Alarik, "og imorgen vil den sandsynligvis dog være lige-

saa speilklar og smilende, som om der aldrig var gaaet noget Uveir over den."

"Det er de vrede Elementer, som oprører den, men ikke et Onde, som bor i den selv."

"Vore Lidelser er for en stor Del ogsaa et Speilbillede af et sørgeligt og smerteligt Element, som bor udenfor os."

Alarik talte nu en Tid om Livets Modgang i Almindelighed, og gik derpaa over til at fortælle endel Beviser paa ualmindelig Karakterstyrke til at bære Lidelser. Han talte paa en Maade, der ligefrem tvang hans Tilhørerinde til at lytte dertil med Opmerksomhed.

Uveiret var imidlertid brudt løs som en ligefrem Orkan, og endelig reiste Alarik sig, idet han udbrød:

"Nu er det nok paa Tiden, at jeg kommer hjem."

"Da ikke over Søen!" sagde Gabrielle og greb hans Haand.

"Jo, min Baad ligger nede ved Broen."

"Betragt dog Søen. Det er en komplet Umulighed."

"Ja, Wettern ser ganske rasende ud, men jeg skal nok komme over alligevel. Jeg kjender ikke Ordet umuligt, naar det gjælder, noget, som ligger indenfor Mulighedens Grænser. — Farvel!"

Gabrielle stansede Alarik, idet hun lagde Haanden paa hans Arm. Hendes Ansigt var i dette Øieblik virkelig smukt, da hendes Frygt og Deltagelse havde drevet Blodet op i hendes blege Kinder.

"Lad en af mine Vogne kjøre Dem hjem," sagde hun mildt. "De kan ikke komme over Wettern i Deres lille Baad, — og De er tilmed ene om at ro".

"Frue, jeg skal og vil ro tilbage til Ekbakke."

"Nei, det maa De ikke, — netop fordi De interesserer Dem for mig og kommer fra mit uheldbringende Hus. De maa ikke forstørre min Sorg ved Tabet af endnu et Menneskeliv."

"Nu vil jeg netop ro derover, selv om Veien var dobbelt saa lang og Stormen dobbelt saa sterk. Jeg vil bevise, at der ikke hviler nogen ulykkelig Skjæbne over Dem. — Farvel!"

Han begyndte at gaa henimod Trappen, men blev atter stanset af Gabrielle, der udbrød:

"Nuvel, ro ud paa den rasende Sø, men hør nu ogsaa min Beslutning ..... hvis Deres Fartøi splintres eller synker og trækker Dem ned med, saa følger jeg efter Dem. Jeg vil ikke overleve, at endnu et Menneske mister Livet for min Skyld."

"De ved ikke, hvor dette Glimt af Energi glæder mig. Nu vil jeg dobbelt glad begynde Kampen, thi jeg er vis paa at seire," udbrød Alarik og ilede ned til Broen, medens Gabrielle langsomt fulgte efter.

Kjære Læser! Har du nogensinde staaet ved Strandbredden og ængstelig betragtet en Mand, naar han kjæmpede mod det oprørte Hav, og hvert Øieblik ventet at se Bølgerne opsluge ham? Hvis du har det, kan du gjøre dig et svagt Begreb om de Følelser, der opfyldte Gabri-

elles Bryst, da hun med Blikket fulgte Alarik paa hans Fart over den oprørte Sø. Ved hver Bølge, som kom styrtende mod den lille Baad, lukkede hun Øinene og følte sig fristet til at udstøde et Skrig, da hun var overbevist om, at den vilde begrave saavel Baaden som Manden i sit Skjød; men naar hun igjen aabnede Øinene, saa hun Baaden oppe paa Bølgernes Top, og det saa ud, som om den fra denne Høide skulde slynges ned i Dybet. Ved hver Bølge følte hun samme Angst; — det var den pinligste Sjæletortur. Gabrielle saa ikke andet og tænkte ikke paa andet end den lille Baad, til hvilken alle hendes Følelser, hele hendes Hjerte var knyttet, og hun blev staaende ubevægelig ved Broen, hvor de oprørte Bølger, som fraadende slog mod Strandbredden, overstænkede hende med deres Skum. Efterat der saaledes var hengaaet en Time under den mest utaalelige Sjæleangst, var Alarik naaet saa nær over til den anden Strandbred, at Gabrielle tænkte:

"Endnu nogle Aaretag, og han er frelst!"

Men i det samme kom der et frygteligt Orkanstød, som forvandlede hele Søens Overflade til et hvidt Skumdække.

"Den ulykkelige!" raabte Gabrielle og vred fortvilet Hænderne. Hun kunde ikke se noget, men gjennem Stormens Tuden synes hun at høre en Stemme raabe:

"Jeg er iland!"

Skummet lagde sig atter, og hun saa nu Alarik staa paa Broen ved Ekbakke, — men Baaden var splintret.

Da Gabrielle saa Alarik staa paa den anden Strandbred, kastede hun sig paa Knæ og en Taarestrøm lettede hendes beklemte Bryst. Hun følte nu dunkelt, at hun elskede denne Mand. Hun reiste sig dog hurtigt, viftede med sit Lommetørklæde til Alarik, og vendte derpaa tilbage til sit Hus.

De Indtryk, som Gabrielle havde været underkastet i den skrækkelige Time, havde fremkaldt en fuldstændig Omvæltning i hendes Tankegang. Hendes sædvanlige Haabløshed og hendes Ligegyldighed for alt udenom hende, var forsvundne, og hendes Tanke dvælede ved Alarik med en Blanding af Vemod og Haab. Uro, Frygt, Angst, Glæde, Taknemmelighed og endnu en anden, uklar Følelse havde saa hurtigt afløst hverandre i hendes Indre, at de der efterlod et fuldstændigt Oprør. Baade vaagen og i Drømme gjennemlevede hun paany alle disse Sjælelidelser, og Resultatet deraf blev den inderligste Taknemmelighed og Glæde over, at h a n var frelst.

Da hun vaagnede næste Morgen, slog hendes Hjerte endnu lige uroligt. Hendes første Tanke gjaldt ham. Den sædvanlige aandelige Træthed, som hun følte ved Tanken om, at hun nu atter skulde henslæbe en Dag under Byrden af sin Tungsindighed, beherskede hende ikke nu. Hun klædte sig usalmindeligt hurtigt paa, og netop som hun vilde forlade sit Sovekammer kom en af Tjenestepigerne med et Visitkort, som hun rakte hende, idet hun sagde:

"Der er en Herre udenfor, som paa ingen Maade

vil lade sig afvise. Han paastaar, at Fruen selv har bedt ham om at komme, og tvang mig til at aflevere dette."

Gabrielle tog Kortet, men hun vidste allerede, hvilket Navn, der stod paa det, før hun saa det.

"Bed Herren om at gaa ind i Salonen, og dæk Frokostbordet der," sagde hun.

Pigen stirrede forundret paa sin Frue, men skyndte sig dog snart at udføre hendes Ordre, medens Fru de Saint-Sue gik ind i Salonen, hvor Alarik hurtigt kom hende imøde.

"Undskyld, at jeg forstyrrer Dem saa tidligt paa Dagen," sagde han, "men jeg maatte overbevise mig om, at De ikke forkjølede Dem iaftes, og for at overbevise Dem om, at jeg ikke blev noget Offer for Deres uheldbringende Skjæbne."

"Tak!" sagde Gabrielle kun, men Tonen og det Blik, der ledsagede dette Ord, manglede fuldstændig det sløve Udtryk, som ellers var særegent for hende. Hun gav Alarik Tegn til at sætte sig og vedblev:

"De lod mig iaftes gjennemgaa en skrækkelig Tortur."

"Med Ondt skal Ondt fordrives."

Gabrielle opdagede først nu, at Alarik bar Armen i Bind, og udbrød, idet hun forskrækket saa paa ham:

"Er De kommet tilskade?"

"Tal blot ikke derom, Frue. Jeg vilde i dette Øieblik ønske, at min Arm var knust, istedetfor, at den kun er gaaet af Led; det vilde ikke have været formeget til

at betale den Deltagelse, jeg nu læser i Deres Blik, og som jeg bemærkede igaar, da De knælede paa Broen," sagde Allarik og kyssede Fru de Saint-Sues Haand. "Da jeg stødte fra Land, sagde jeg Dem jo, at De havde Uret, naar De troede, at enhver, der kom i Berøring med Dem, maatte rammes af en Ulykke. Jeg maatte gaa seirrigt ud af en Kamp, der havde et saadant Maal!"

"Min ulykkelige Skjæbne fornegtede sig dog ikke. Deres Baad blev knust, og De selv vilde ogsaa være gaaet under, hvis ....."

"Hvis jeg havde været en Pjalt istedetfor en Mand. Men hvad beviser det? — At de, som ved et Tilfælde er faldne som Ofre, ikke har havt den fornødne Kraft til at bekjæmpe Vanskelighederne, men er blevne overvældede af disse. De begaar en Uretfærdighed mod Forsynet ved at tro paa Deres ulykkebringende Skjæbne; De er selv Skyld i Deres Lidelser, fordi De tror paa denne Skjæbne."

"De aner ikke, hvilken skrækkelig Sandhed, der ligger i Ordene: De er selv Skyld i Deres Lidelser," hviskede Gabrielle i en sørgmodig Tone.

"Jeg vilde ønske, at jeg kunde tage Dem paa mine stærke Arme og bære Dem langt bort fra denne Ensomhed, fra disse mørke Fantasier, og sætte Dem op paa en af Livets mest solbelyste Høider, og der vise Dem, hvor skjønt Livet er, hvilke umaadelige Skatte af ædle Nydelser og sand Glæde det indeholder. De vilde da bortkaste denne svage Eftergivenhed for deres Tungsind, og med Blikket rettet mod Himlen søge at stifte Gavn og Nytte,

og derved komme Gud nærmere. Men hvad jeg ikke formaar nu, det vil det lykkes mig at udføre inden de tre fastsatte Maaneder er forbi, — det er jeg fuldstændig vis paa."

"De har, og maaske med fuld Berettigelse, en fast Tro til Dem selv," sagde Gabrielle.

"De maa ikke anse min Tro paa, at jeg vil have Held med mig, for utilbørlig Selvtillid, men for hvad den er, nemlig en rodfæstet Overbevisning om, at naar man vil det Rette, maa man ville det med Kraft, hvis man vil have, at det skal lykkes, og man bør aldrig lade sig kue af Vanskeligheder og Modgang."

Nu blev Frokosten baaret ind, og i det samme kom Clara. Gabrielle rynkede Panden, da Clara, efter at have hilset paa dem, udbrød:

"Du tillader vel nok, at jeg tilbringer Dagen her hos dig, kjære Gabrielle. Alfhild er taget over til Majorens paa Aaker, saa jeg skulde være alene hjemme, og frygtede for at kjede mig for meget."

"Jeg er bange for, at du ikke vil faa det morsommere her, Clara," sagde Fruen i sin sædvanlige ligegyldige Tone.

"Det bliver min Sag," udbrød Clara. "Men jeg tror virkelig, at Herr Welwort har ifinde at forlade baade os og Frokosten?"

"Ja, jeg maa hen paa Byggepladsen, hvor vi skal lægge Grunden til den nye Kirke," sagde Alarik, og gik hen til Gabrielle for at tage Afsked.

"Bliv og spis Frokost med os," sagde Fruen.

"Undskyld; — men jeg er kun kommen for at spørge til Fruens Befindende, og ikke for at spise Frokost."

"Det ene forhindrer jo ikke det andet."

"Men jeg gjør aldrig andet eller mere end jeg har foresat mig. Farvel til i Aften."

"Jeg beder Dem dog: tag nu Del i vor Frokost."

"De maa ikke bede mig, Frue; thi saavel i stort som smaat er jeg urokkelig, naar jeg har foresat mig noget."

Alarik bukkede og gik, og et Øieblik efter saa Gabrielle ham ride bort i Galop.

"Han er skabt til at beherske alle," tænkte hun.

Vi gaar nu lidt over en Maaned frem i Tiden, og skulle i al Korthed meddele, hvad der imidlertid var passeret.

Alarik kom daglig til Wetternæs; undertiden var det kun korte Besøg, men naar Tiden tillod ham det, blev han ogsaa halve Dage. Han havde, dels ved Overtalelser, dels ved at pirre og saare Gabrielle, bragt hende saa vidt, at hun flere Gange havde foretaget Rideture til Kirkepladsen og Omegnen i Selskab med ham og Clara. Naar Gabrielle gjorde Modstand, kunde han paa den mest uskaansomme Maade paastaa, at hun levede saa ensomt for at tildrage sig Opmerksomheden. Det lykkedes ham ofte paa denne Maade at faa hende vred, og for at vise, at hun ikke nærede en saa usel Forfængelighed, foretog hun disse Udflugter.

Alarik havde faaet en meget stor Indflydelse over Gabrielle. Hans Udtalelser kunde ganske vist saare og trætte hende, og hans Nærværelse kunde da undertiden være hende ubehageligt; men det var dog tydeligt, at hun savnede ham, naar han ikke kom, og at han beherskede hende med sin kraftige Vilje.

Alfhild var reist til Majorens paa Aaker, fordi der fandtes en Brøndkuranstalt paa Aakers Grund, og Lægen havde raadet hende til at drikke Brøndvand. En besynderlig Skjæbnens Tilskikkelse magede det saaledes, at Ernst netop i Brøndtiden tog til Aaker for at foretage nogle Opmaalinger, og at Majoren indbød ham til at bo hos sig, saalænge han havde Forretninger paa Stedet.

Kort efter Alfhilds Bortreise havde Alarik sagt til Gabrielle:

"Ved De, hvad der er Aarsagen til, at De nyder det affondrede Liv, De fører?"

"Det er mine sørgelige Minder."

"Nei, det er deres Egenkjærlighed."

"Nu fornærmer De mig igjen med en uretfærdig Bebyldning," svarede Gabrielle rødmende.

"Jeg skal bevise Dem, at jeg har Ret."

"De beviser mig tilsidst, at jeg har alle mulige Feil."

"Hvis De nu til Eksempel havde Koldbrand i den ene Haand, tror De saa, at Lægen vilde sætte sig hen og beklage Dem, eller tror De ikke snarere, at han ved Hjælp af sine Instrumenter vilde bortskjære den syge Legemsdel for at frelse Deres Liv. Saaledes bærer jeg

mig ogsaa ad. Mine Ord er de skarpe Instrumenter, mine Handlinger selve Operationen."

"Der er kun den Forskjel, at De opererer i Lig, thi jeg er aandelig død."

"Deri tager De feil, thi mine Ord vilde da ikke kunne saare Dem. En død er uden Følelse, men De er modtagelig baade for Smerte og Vrede. De er desuden ogsaa Egoist, hvilket beviser, at deres Sjæl er fuldstændig levende."

"Hvorfor er jeg Egoist? Hvilken Glæde eller Nydelse forlanger jeg for mig selv?"

"De er netop Egoist, fordi De frasiger Dem alle Glæder og Nydelser, og tror at være lykkelig ved at afsondre Dem fra alle andre. De lader Dem bygge et prægtigt Slot, som De udstyrer med den største Elegance, og i denne glimrende Grav begraver De Dem selv og deres Sorg, i den Tro, at De har opnaaet den eneste Lykke, som Livet kan byde Dem. Er det ikke Egoisme?" spurgte Alarik og betragtede Gabrielle skarpt.

Der hvilede et Udtryk af Bitterhed og Smerte over hendes Træk, da hun, uden at se op, svarede:

"Menneskет dømmer uretfærdigt, fordi de kun anstiller deres Betragtninger over det, de kan se. De vilde dømme anderledes, hvis de kunde se ind i Hjerterne hos dem, som de dadle. — De dømmer ogsaa efter det ydre, Hr. Welwort. Hvor ofte har mit Hjerte ikke ønsket at have et Væsen, som det kunde elske. Hvor ofte har jeg ikke i mine mørke Timer fortvilet klaget over, at der ikke

i hele Verden fandtes et Væsen, som holdt af mig, og som kunde mildne min Sorg."

Hun standsede og rødmede stærkt, da hun opdagede det ømme Udtryk i Alariks Blik.

"Hvad har da forhindret Dem i at faa dette Ønske opfyldt, Frue?"

"Min sørgelige Skjæbne," svarede Gabrielle, "som den eneste Gang, da jeg følte, at Kjærligheden kunde lindre min Smerte, traadte imellem mine vaagnende Forhaabninger og tvang mig til at opgive dem og til at fjerne enhver, som nærede nogen Hengivenhed for mig. Og endda synes De, at mit afsondrede Liv udspringer af Egoisme."

Gabrielle havde talt med et saa rørende Udtryk, at Alarik taus og bevæget stirrede efter hende, da hun gik hen til et Vindue, som hun aabnede, og saa op mod den klare Sommerhimmel.

Tilsidst gik Alarik hen til hende og sagde i en bedende Tone:

"Tilgiv mine Ord for det Motivs Skyld, som ligger til Grund for dem. De vil en Dag komme til at forstaa baade dem og mig."

Gabrielle vendte sig om, og deres Blikke mødtes; hun rakte ham taus sin Haand, som han heftigt trykkede et Kys paa, hvorpaa han vedblev:

"Men hvis De nu ved at leve paa denne Maade ydmygede og saarede Personer, som er afhængige af Dem, og bragte dem til at tro, at De tilkastede Dem de-

res Velgjerninger, som man tilkaster Tiggeren en Almisse, men unddrog Dem ethvert Bevis paa Venlighed, som kunde formilde det trykkende i at leve af andres Velgjerninger; vilde De da alligevel lade Deres Kusiner bo adskilt fra Dem? Deres Kusiner og Deres Naboer maa absolut betragte Deres afsondrede Liv som et Træk af Hovmod, fordi De er rig og Deres Kusiner fattige."

"Hovmod?" udbrød Gabrielle. "Hvad har jeg dog at være hovmodig over?"

"Deres Rigdom."

"Tanken om min Rigdom forvolder mig kun Smerte."

"Men hvorfor lader De ikke Deres Kusiner bo her i Huset hos Dem?"

"Fordi jeg ikke kan og ikke vil drage dem ind i den mørke Kreds, som omgiver mig, eller i den Skjæbne, som rammer enhver, der kommer i Berørelse med mig."

"Men hvis De nu ved denne Handlemaade gjorde Dem Livet bittert og tungt?"

Efter en kort Pause vedblev Gabrielle:

"De ønsker altsaa, at jeg skal lade Clara bo hos mig?"

"Jeg ønsker kun at henlede Deres Opmerksomhed paa, at Deres Kusiner er afhængige af Dem. — De maa være mere opmerksom mod dem end mod Folk, som ikke trænger til Deres Bistand."

"De beviser tydeligt, at Sorgen har gjort mig egoistisk," sagde Gabrielle og rakte ham Haanden.

Dagen efter fik Clara en Billet fra Gabrielle, i hvilken denne foreſpurgte, om hun vilde leve paa ſtore Wetternæs, medens Alfhild var bortreiſt, og fra denne Dag beboede Clara den øverſte Etage i Gabrielles Hus.

Da Brøndkurſæſonen var forbi, og man ventede Alfhild hjem, ſagde Gabrielle:

"Hvis I foretrække at bo hos mig, maa I gjerne benytte anden Etage."

Da Alarik havde paalagt Clara, at hun og Søſteren ſkulde bo hos Gabrielle og daglig omgaaes denne, ſvarede Clara, — ſkjønt hun vidſte, at Alfhild vilde blive misfornøiet derover, — at de helſt vilde bo paa ſtore Wetternæs.

En Dag i Slutningen af Juli havde Gabrielle ſlet ikke ladet ſig ſe, og man vidſte ikke, hvor hun opholdt ſig, da hun var gaaet ud ganſke tidlig om Morgenen.

Henimod Aftenen kom Alarik, men fandt Clara alene hjemme.

"Hvor er Fru de Saint-Sue?" ſpurgte han.

"Hun er gaaet ud imorges, og er ikke ſenere vendt tilbage."

"Har hun ikke været hjemme hele Dagen?"

"Nei. — Intendanten ſiger dog, at det ikke er noget uſedvanligt."

"Det er dog ikke ſkeet i den ſidſte Maaned, og det vilde heller ikke været ſkeet idag, hvis De havde næret

nogen Interesse for Deres Kusine," sagde Alarik og saa meget streng ud.

"De vil da ikke gjøre mig ansvarlig for Gabrielles Udflugter?"

"Jo, netop; — ellers vilde jeg ikke have taget Dem til Forbundsfælle."

"Vil De da have, at jeg ligefrem skal bevogte Gabrielle? Hun er dog et selvstændigt Menneske, og jeg kan ikke forbyde hende at gaa ud, især naar det sker om Morgenen, inden jeg vaagner."

"Det er netop Deres Feil, at De sover," svarede Alarik.

"De vil altsaa forbyde mig at sove," udbrød Clara leende. "Det er noget, som jeg ikke kan forpligte mig til, da jeg tilmed sover meget godt."

"Det er behageligt for Dem; men det vilde være heldigere for Fru de Saint-Sue, hvis De kunde ofre lidt af Deres Mageligheb."

"De vælger ikke Deres Ord heldigt, Hr. Welwort; hvis en anden tiltalte mig paa en saadan Maade, blev jeg bestemt vred."

"Det maa De gjerne," afbrød Alarik hende utaalmodigt, "men nu maa vi beskjæftige os med noget andet end Deres Vrede og Søvn. Har De søgt at erfare, hvor Fru de Saint-Sue har været idag?"

"Nei."

"De er altsaa forbleven rolig, som om her intet var passeret. Mennesket er i Sandhed et forunderligt Væ-

sen, der ikke har den mindste Interesse for sine lige. Egoisme! Egoisme!" raabte Alarik og for frem og tilbage paa Gulvet.

"Hr. Welwort, vil De behage at sige mig, hvad vilde De egentlig, at jeg skulde gjøre. Skulde jeg have sendt Tjenestefolkene ud og søge hende op, skjønt jeg ved, at det er hendes Ønske at vær alene?"

"Men jeg har jo saa ofte sagt Dem, at hun ikke maa være alene, og det er Deres Pligt at forebygge dette, da jeg uheldigvis ikke kan være her hele Dagen."

"Men naar hun, trods mine Bestræbelser, alligevel vil være alene, kan jeg dog ikke forhindre hende deri."

"Der er kun Tale om, at De maa søge at vække hendes Interesse, saa at Deres Selskab bliver hende kjært."

"Det er lettere sagt end gjort."

"Hvis De virkelig har nogen Interesse for Deres Kusine, maa De gjøre alt, hvad der staar i Deres Magt for at drage hende til Dem, og det vil da ogsaa lykkes Dem."

"Har De da nogen virkelig Interesse for Gabrielle?"

"Ja, ved min Ære."

"Er det lykkedes Dem at vinde hende?"

Alarik stirrede paa Clara med et saa forbitret Blik som han straks vilde dræbe hende for dette dristige Spørgsmaal, men da Clara ganske rolig saa paa ham igjen, gik han nogle Gange op og ned ad Gulvet, hvorpaa han stansede foran hende og sagde:

"Det har aldrig været min Plan. Jeg er den moralske Kirurg, og det var min Mening, at De skulde være den lægende Balsam paa hendes Saar. Jeg har ikke stræbt efter at vinde hendes Hjerte; men hvis det havde været min Hensigt, saa kan De være rolig for, at det ogsaa vilde være lykkedes mig."

"Feilen er altsaa min?"

"Ja."

"Men sig mig da, hvad jeg skal gjøre for at vinde Gabrielles Hjerte?"

"Holde af hende."

"Hun er mig endnu for fremmed. Jeg er hende meget taknemmelig; men jeg kan endnu ikke holde af hende."

"Og hun er dog saa ulykkelig, at alene Synet af hende burde tvinge en til at holde af det lidende og indtagende Væsen; men Egoismen gjør det umuligt for Hverdagsmennesker at holde af andre end saadanne, der morer dem. Hvis Fru de Saint-Sue gav glimrende Fester og skabte Glæde og Fornøielse omkring sig, saa vilde De baade elske og beundre hende. Det finder jeg mildest talt ynkeligt, Frøken Clara."

"Og jeg finder, at De er meget uartig," svarede Clara i en halv vred, halv spøgende Tone. "De forlanger, at jeg paa Kommando skal holde af en Person, og naar jeg saa ærligt siger, at hun endnu er mig for fremmed dertil, kalder De mig ynkelig for ikke at sige foragtelig."

"Kan De dog ikke komme bort fra Deres egen kjære Person, og ....."

"Lade Dem være saa uhøflig, De vil, blot for den gode Sags Skyld, vilde De sige," afbrød Clara Alarik og rakte ham Haanden. "Ja, skjænd De kun, saa meget De lyster, naar det blot kan gavne Gabrielle. Jeg skal nok bestræbe mig for at holde af hende."

"Tak, Frøken Wolff; — saaledes synes jeg om Dem," sagde Alarik, idet han greb begge Claras Hænder og kyssede dem.

I dette Øieblik kom en Vogn, som bragte Alfhild fra Brøndkuranstalten, kjørende ind i Gaarden.

"Kjære Frøken Clara, før Deres Søster op paa Deres Værelser; — hende kan jeg ikke komme ud af det med."

Ved disse Ord blev Clara noget bleg og svarede i en temmelig skarp Tone:

"De kan være rolig for, at jeg, saavidt muligt, skal skaane Dem for at være sammen med min Søster."

"Det er jeg Dem meget taknemmelig for," sagde Alarik og kastede sig i en Lænestol.

"Grobian!" mumlede Clara og forlod Værelset.

Da Alarik var bleven alene, tænkte han:

"Jeg gad sprænge hele dette Marmorpalads i Luften, naar jeg derved kunde opdage, hvor jeg skulde søge Gabrielle."

I samme Øieblik stod Gabrielle i Døren. Hun var skrækkelig bleg, og i hendes Træk læste han den samme haabløse Smerte, som da han første Gang saa hende.

"Hvor De dog er bleg! Hvad er der hændt Dem?" udbrød Alarik og sprang op fra Stolen.

Gabrielle strøg sig over Panden og rakte ham derpaa Haanden, idet hun med svag Stemme udbrød:

"Er De her? — Jeg havde næsten glemt Dem."

"Det kan jeg se," svarede Alarik og førte hende til Sofaen. "For ret at nyde Deres Sorg har De ladet os være i den største Angst for Deres Skyld."

"De maa ikke komme med Bebreidelser idag," hviskede Gabrielle.

Alarik ringede og bad Tjeneren om at bringe Vin og Vand, hvorpaa han blandede et Glas og rakte det til Gabrielle, idet han sagde:

"De er jo fuldstændig udmattet; — drik dette!"

Hun stødte Glasset fra sig; men Alarik greb hende om Haandleddet og vedblev i en bedende Tone:

"Drik! Af Barmhjertighed mod mig. De aner ikke, hvor jeg har været angrebet, siden man fortalte mig, at De havde været borte hele Dagen."

Gabrielle drak den Blanding af Vin og Vand, som han bød hende, og udbrød derpaa:

"Jeg vilde ikke gjøre Dem urolig; men denne Dag er sørgelig mindeværdig for mig; derfor maatte jeg være ene for at kjæmpe med min Smerte. — Tilgiv mig, at jeg har gjort Dem imod!"

Gabrielle rakte Alarik Haanden, som denne trykkede, idet han i en hjertelig Tone vedblev:

"De maa love mig, at De ikke mere vil foretage no-

gen saadan Udflugt i de Uger, som er tilbage af de Par Maaneder, som jeg har forbeholdt mig."

"Det lover jeg."

"Tak," svarede Alarik, i det han slap hendes Haand og straks efter tog Afsked, da han mærkede, at Gabrielle trængte til Hvile.

"Hvor kommer du fra?" spurgte Ernst, da Alarik kom hjem til Ekbakke.

"Fra Wetternæs," svarede Broderen og betragtede Ernst skarpt. Denne, som ellers havde Ansigtet i sin Magt, kunde denne Gang ikke fuldstændig beherske sig, men skiftede Farve.

"Du aflægger altsaa stadig Besøg deroppe?"

"Ja, undertiden flere Gange om Dagen."

"Ja saa."

"Hvorfor ser du egentlig saa forbitret ud, naar jeg taler om Wetternæs?"

"Jeg?" udbrød Ernst og tilkastede Broderen et uvenligt Blik. "Det maa bero paa en Feiltagelse."

"Nei virkelig?"

"Hvad kommer det mig ved, at du besøger Wetternæs?"

"Det mener jeg ogsaa. Men man kan dog læse undertrykt Misundelse i ethvert af dine Træk."

"Misundelse? — Over hvilket?"

"Ja, det kan jeg ikke forklare mig. Kjender du Fru de Saint-Sue?"

"Nei."

"Saa kan du altsaa heller ikke være forelsket i hende — da du tilmed er forelsket i Alfhild."

"Hvem siger, at jeg er forelsket i Alfhild?" udbrød Ernst heftig.

"Mine egne Øine, naar jeg har seet eder sammen, og mine Øren, som har hørt, at I kalder hinanden ved Fornavn, naar I tror eder ubemerkede."

"Saa har baade dine Øine og dine Øren bedraget dig. Jeg var ganske vist engang nærved at blive forelsket i Alfhild; — men nu synes jeg kun, at hun er en smuk Pige, som det er behageligt at tale med; — det er det hele."

"Du spiller falsk Spil med den unge Pige, Ernst."

"Mener du, fordi jeg kommer sammen med hende?"

"Nei, derved, at du søger at faa hende til at tro, at du nærer varmere Følelser for hende."

"Overlad blot Alfhild og mig til os selv! Jeg har en gammel Regning at afgjøre med hende, og den vil jeg klare uden nogens Indblanding," svarede Ernst, idet han hævede sit smukke Hoved, og vedblev derpaa:

"Hvis du nogensinde opdager, at jeg gjør mig skyldig i en uhæderlig Handling, saa giver jeg dig Ret til at skride ind mod mig; — men indtil den Tid ønsker jeg at passe mig selv."

"Du ser Pokkers imponerende ud, Gutten min; men du ved nok fra gammel Tid, at jeg ikke lader mig skræmme af saadanne Miner, saa det hjælper dig ikke at sætte dig paa den høie Hest. Det var meget bedre, at du ud-

talte dig ærlig og oprigtig overfor din Broder; — det bliver dog engang nødvendigt, at du gjør det."

"Nødvendigt?"

"Ja. — Men lad os nu ikke tale mere derom! Vil du præsenteres for Fru de Saint-Sue?"

"Af dig?"

"Ja, hvorfor ikke? — Vil du eller vil du ikke? Hvis du nu afslaar mit Tilbud, fornyer jeg det aldrig."

"Jeg kunde nok ønske at se hende."

"Saa skal du faa dit Ønske opfyldt."

Paa samme Tid som ovenstaaende Samtale fandt en anden Sted mellem Alfhild og Clara. Den første sad i en Lænestol i deres nye Bolig paa store Wetternæs, og Clara sad paa en Skammel ved Alfhilds Fødder.

"Hvem har faaet den Ide, at vi skal bo her i dette Kloster? Hvorfor maatte vi ikke beholde vor lille hyggelige Bolig? spurgte Alfhild misfornøiet.

"Aa, du misfornøiede Barn. Tidligere klagede du altid over, at Gabrielle tilkastede os sine Velgjerninger som en Almisse, og nu er du gnaven over, at hun retter sin tilsyneladende udelikate Opførsel. Det er vanskeligt at gjøre dig tilpas, lille Søster," sagde Clara og truede med Fingeren.

"Det kommer af, at jeg er for stolt til at kunne forsone mig med Tanken om at leve paa andres Barmhjertighed. Hvor Livet dog er utaaleligt. Hvem fandt for-

resten paa, at vi skulde flytte hertil? Det var vist ikke Gabrielle."

"Nei, det var Alarik Welwort. Han er undertiden ganske brillant. Han kan fare op paa den mest uhøflige Maade, naar ikke alt gaar, som han ønsker det."

"Det tror jeg gjerne. Jeg har seet og hørt saa meget af denne Herre, at jeg har fattet en sterk Uvilje mod ham."

"Det er en Skam, thi han har en brav Karakter og en Vilje, der er urokkelig som en Klippe. Man faar ham ikke et Skridt videre, end han selv vil."

"Det faar du mig aldrig til at tro. Hvis jeg vilde, saa skulde jeg faa denne urokkelige Mand saa svag som et Barn."

"Det vilde være umuligt for dig; — thi han har aabenlyst sagt mig, at han nærer en afgjort Uvilje mod dig."

"Har han sagt det?" udbrød Alfhild og for op.

"Ja, det bliver en haard Nød at knække," svarede Clara leende.

"Desto bedre. Nu har jeg netop Lyst til at faa denne usedvanlige Mand til at bøie sig for mig."

"Hvad skulde det dog være godt for. Du holder jo dog af hans Broder, hvorfor vil du da gjøre denne Brumbasse forelsket i dig? Hvis det lykkedes dig, antager jeg, at han vilde dræbe baade dig og Broderen, hvis du foretrak den sidste. Resultatet kunde ogsaa blive, at du glemte Ernst og blev forelsket i Alarik. Husker du, hvorledes du glemte Birger for Ernst."

"Gid jeg kunde glemme Ernst. Mine Følelser for ham ligner en brændende Feber, som stadig forfølger mig, uagtet jeg kan sige mig selv, at de ikke bliver besvarede. Ernst elsker en anden, og han fængsles kun til mig ved mit Udseende, der tiltaler hans Skjønhedssans. — Naar dette Indtryk har Overtaget, undslipper der ham nogle forelskede Udbrud, men hans Tanker er straks efter langt, langt borte fra mig. I London elskede han mig, og da kunde man læse Kjærligheden i hele hans Væsen; men nu er det ganske anderledes. Ak, Clara, det har været en bitter Tid, medens vi nu daglig har været sammen. Jeg har stadig ventet at faa et eller andet Bevis paa, at jeg endnu eiede hans Hjerte, men jeg bliver mere og mere overbeviist om, at han ikke mere elsker mig."

"Kjære Alfhild," sagde Clara, "det var bedre, at du, istedetfor at lægge an paa den uindtagelige Alarik, besluttede at gjøre Ernst alvorlig forelsket. Uagtet hans rolige og alvorlige Ydre er han aldeles ikke nogen Klippe, men tvertimod et Menneske, i hvis Bryst Lidenskaberne tumler sig meget stærkt, og som kan sættes i Fyr og Flamme. Hvor jeg skulde gjøre ham forelsket, hvis jeg var saa ulykkelig at være forelsket i ham!"

"Tror du, at det er saa let en Sag; særlig hvis han er forelsket i en anden?"

"Jeg kan forsikre dig, at det aldeles ikke vil være noget vanskeligt Arbeide."

"Men det er dog ikke lykkedes mig....."

"Som er saa smuk, mener du; — men hvad beviser

det? At Skjønheden alene ikke er tilstrækkelig, men at der udfordres noget mere for at være elskværdig."

"Sig mig, hvad der fordres."

"Man maa for det første aldrig være kjedelig."

"Det er klart. Det ved jo enhver."

"Nei; thi alle forelskede er sentimentale, og Sentimentalitet er den høieste Grad af Kjedsommelighed, da den taler om Maaneskin, sværmer om Himlens Stjerner, sukker, taler om Gravens Fred og lignende. Nu har Menneskene faaet den Idé, at de ikke kan være forelskede uden at være sentimentale, og paa den Maade har man gjort den muntre, livsfriske Elskovsgud til en verkbruden Stakkel, der gaar paa Krykker istedetfor at synge og danse. Cupido skulde ifølge sin Natur gjøre Livet til en smilende, solbeskinnet Rosenhave, men Menneskene har forkvaklet den lille, saa at han gjør Livet fuldt af Sorger og Melankoli. Kan nu et Menneske, som er forfalden til den moderne Sentimentalitet, være andet end kjedsommelig? Jeg finder alle elskende saa yderst kjedelige, at jeg aldrig har kunnet begribe, hvorledes en ung Pige kan synes om en Mand, som er forelsket i hende, og jeg kan inderlig godt forstaa, at et Mandfolk bliver kjed af et følsomt Fruentimmer."

"Vil du da paastaa, jeg er en saadan kjedelig Person?" spurgte Alfhild.

"Ja, det vil jeg rigtignok!" udbrød Clara leende. "Som forelsket gjør du virkelig en meget bedrøvelig Figur."

"Tak for det."

"Intet at takke for; men hør nu videre. Du har altid havt megen Tilbøielighed til Sentimentalitet. Naar du bliver forelsket, bliver du ogsaa utilgivelig kjedelig. Du laver dig en Dagbog, skuer bestandig op mod Himlen, har kun Øie og Øre for den elskede, har kun Tanke for, hvad han siger, og lever kun, naar han er tilstede. Deri er der just ikke noget ondt; men nu kommer det værste. Naar han er tilstede, sukker du og ser saa overjordisk ud eller ogsaa gløder du som et ildsprudende Bjerg. Som Regel taler du kun med Øinene, og naar du endelig siger et Ord, er det kun, naar din Jalousi kommer i Bevægelse, og du fremkommer da altid med et eller andet Spørgsmaal, som blotter din Svaghed. Du maa indrømme, at selv den bedste Mand i Verden under saadanne Omstændigheder kan blive kjed af den smukkeste Kvinde under Solen. Jeg har ofte beundret Ernst, som saa længe har holdt ud at sukke og veksle ømme Blikke med dig."

"Du er uretfærdig og grusom, Clara!" udbrød Alfhild grædende.

"Herre Gud! Skal du nu ogsaa græde over, hvad jeg siger, Alfhild? Du maa hellere le derover. Hvorfor vælger du altid det, som er ubehageligt, fremfor det som er morsomt og muntert?"

"Man kan nok være munter, naar man er ulykkelig, og tilmed bliver behandlet saa skaanselløst!"

"Du kan vel nok taale, at jeg spøger lidt med dig."

"Ikke, naar det angaar mine Følelser."

"Se, der har vi det. De forelskede bliver tilsidst saa ønskindede, at de ikke kunne taale, at man ser paa dem, og endnu mindre, at man taler til dem."

"Tag dig iagt, Clara. Naar du engang bliver forelsket, vil jeg minde dig om, hvor ubarmhjertig du var imod mig."

"Det maa du gjerne, hvis jeg forfalder til de samme Feil, som jeg nu bebreider dig. Nei, hvis jeg engang skulde blive forelsket, maa Amor fremstille sig for mig som en munter, livlig Fyr."

"Ja, det er noget andet end en varm og dyb Følelse, som kommer fra Hjertet," sagde Alfhild bittert.

"Ønsker du at vide, hvorledes jeg engang vil elske."

"Ja, det kunde være morsomt at høre. Din Kjærlighed vil bestemt gjøre dig dobbelt saa elskværdig som du nu er."

"Det burde enhver Kjærlighed; den er en Tvillingsøster til Glæden; den maa indeholde saa megen Lykke, at den gjør alt lyst omkring os som det klareste Solskin. Hvis jeg var forelsket i Ernst, vilde jeg i hans Nærværelse være lutter Elskværdighed. Min Glæde og Lykke vilde være et langt større Bevis paa min Kjærlighed end Alverdens sentimentale Ziekast og Sukke. Jeg vilde heller ikke trætte ham med følsom Passiar; dertil vilde min Kjærlighed være altfor frisk og livlig."

"Ja, det lader sig nok gjøre, naar man ved, at ens Kjærlighed bliver besvaret, naar man faar et Hjerte i Bytte for det, man skjænker bort."

"Det er kun Egenkjærlighed, Alfhild. Af Harme over ikke at finde Gjenkjærlighed, plager du den, som du elsker, og forfølger ham med sørgmodige Blikke. Hvis jeg engang kom til at elske haabløst, vilde jeg skjule mine feilslagne Forhaabninger for alles Blikke, og ikke lade mig overvælde af Sorgen, men modigt opsøge de Skatte af Glæde, som Livet i saa rigt Maal kan byde os. Nu maa det imidlertid være nok med mine Forelæsninger over Kjærlighed."

"Du har dog ikke meddelt mig dine Regler for at være elskværdig og har heller ikke lært mig Kunsten at blive elsket."

"Skjønt min lange Tale egentlig burde have oplyst dig derom, skal jeg dog gjentage dem. Du maa ikke være sentimental, thi du bliver da ensformig og kjedsommelig. Undertryk din Skinsyge; thi det er en ubehagelig Følelse, som misklæder enhver, og er istand til at jage den lille Kjærlighedsgud paa Flugt. Vær munter og livlig, og vogt dig for, at din Kjærlighed, ligesom en glødende, trykkende Luft udtørrer Følelserne hos den, du elsker. Tal ikke om Kjærlighed, men lad den vise sig i Gjerningen. Selv om den, du elsker, ikke kan læse den i hele dit Væsen, saa taber du dog ikke noget derved."

"Men hvis mine Bestræbelser alligevel mislykkes?"

"Saa maa du indsvøbe dine feilslagne Forhaabninger i et rosenrødt Omslag, for at ingen skal ane, hvad Omslaget indeholder, og saa maa du søge din Glæde og Erstatning i, at den, du elsker, bliver lykkelig. For ikke at forbittre hans Liv, maa du lade saa lykkelig, at hver-

ken han eller andre kunne opdage dit Hjertesaar. Du maa vel erindre, at Sorgen er et Spøgelse, som bortskræmmer andres Glæde, hvorfor vi bør holde den for os selv."

"Saaledes taler du nu, Clara; men vil din Livsfilosofi ogsaa holde Stik, naar Prøvelsens Time kommer?"

"Ja, ganske bestemt, thi jeg har det af Erfaring," svarede Clara halvt smilende, halvt alvorligt, og kyssede Alfhild paa Haanden, idet hun tilføiede:

"Godnat, kjære Søster. Forsøg at tage Livet fra dets muntre Side, og flyv ikke fra den ene Gjenstand til den anden for at søge Lykken, som du først og fremmest maa søge i dit eget indre. Du maa heller ikke tro, at du formindsker dine egne Sorger ved at skabe Sorger for andre. God Nat."

Clara gik derpaa ind i sit Værelse, men Alfhild blev længe siddende, og man kunde, paa de lidenskabelige Omvekslinger i hendes Ansigt se, at hun allerede havde glemt Søsterens Formaning.

Kort efter at Gabrielle den følgende Morgen var kommet ned i Salonen, meldte Tjeneren Herr Welwort.

Gabrielle stod ved en af de aabne Glasdøre ud til Verandaen, og stirrede tankefuldt over mod Ekbakke; men ved at høre dette Navn, vendte hun sig hurtigt om, idet Alarik traadte ind.

"Jeg var vis paa, at De kom idag," udbrød hun og rakte Haanden ud mod ham.

"Og De beredte Dem vel med sedvanlig Eftergivenhed til at udholde den sedvanlige Plage?"

"Jeg kalder ikke mere Deres Besøg nogen Plage," svarede Gabrielle ligefremt. "Naar jeg ikke kan udholde at være sammen med andre, gjør jeg ligesom igaar."

Man kunde læse paa Alariks Ansigt, at Gabrielles Ord foraarsagede ham megen Glæde, som han dog ikke udtalte.

"Jeg kommer idag for at bede Dem om noget," svarede han, "og De maa ikke afslaa min Bøn."

"Saa vil De bestemt have mig til noget, som er mig rigtig modbydeligt?"

"Ja, det er Dem jo altid modbydeligt at skulle ofre noget for andre."

"Hvorfor vil De nu atter fornærme mig?"

"Det er jeg nødt til, saa længe De er utilbøielig til at vise Dem udenfor den snevre Kreds, hvori De lever. Lad en Tid være at tænke paa Deres eget Jeg, og lev lidt for og blandt andre."

"Nuvel! Hvad er det, De forlanger af mig?"

"Jeg ønsker, at jeg iaften maa præsentere min Broder for Dem."

"Men da vi indgik vor Overenskomst, lovede De mig, at De ikke vilde paatvinge mig andre Personers Besøg."

"Det lovede jeg, og det har jeg ogsaa holdt. Det bedste Bevis er, at jeg beder Dem om at maatte præsen-

tere min Broder for Dem. Hvis jeg vilde paatvinge Dem hans Besøg, havde jeg uden videre taget ham med; nu har De fuldkommen Frihed til at negte mig denne Glæde."

Alarik saa roligt hen paa Gabrielle, der i nogen Tid forholdt sig taus, men endelig udbrød hun:

"Naar det er Dem en Glæde, kan jeg jo ikke afslaa den, uden at faa Skyld for at være Egoist."

"Jeg kan ikke udtale mig nærmere om denne Sag, da det er en personlig Gunst, jeg beder om. De kan handle fuldstændig frit."

"Deres Broder er velkommen, Herr Welwort," sagde Gabrielle hurtigt.

"Det er Dem vist en stor Opofrelse," vedblev Alarik smilende, "men det bliver forhaabentlig ogsaa den eneste, De maa gjøre for min Skyld. Om nogle Uger bliver De jo forøvrigt befriet for min Nærværelse og for mine Bestræbelser for at føre Dem tilbage til Livet. De afskyr mig vist undertiden?"

Gabrielle betragtede ham nogen Tid uden at svare, men endelig udbrød hun:

"Nei, jeg har aldrig følt nogen Uvilje mod Dem; men jeg har meget ofte lidt ved Deres Udtalelser; de har ofte smertet mig dybt."

"Det ved jeg," svarede Alarik, og strøg sig over Panden.

"Der har været Tider, da jeg ønskede, at De vilde behandle mig mere skaansomt, især, naar jeg tænkte paa, at De havde lovet at være mig en trofast Ven."

"Jeg har ikke blot lovet det, men jeg haaber ogsaa at have bevist det. De sagde, at jeg ikke kunde blive stort mere end Deres Fiende; — mener De endnu det samme?"

"Nei."

"Tak."

"De ved ikke, hvad De takker for, Hr. Welwort. Min sørgelige Skjæbne kan maaske gjøre denne Time skjæbnesvanger for Dem."

"Lad saa være. En kommende Ulykke kan dog ikke forjage den nuværende Lykke."

Om Eftermidagen kom Clara og Alfhild ned i Salonen, og Gabrielle bød Alfhild velkommen; men henfaldt derpaa til sin sædvanlige Taushed.

"Jeg er idag bleven forsynet med god Lekture," sagde Clara, idet hun satte sig i en Lænestol hos Gabrielle. "Hr. Welwort medbragte en Pakke Bøger, da han var her imorges."

"Var han oppe hos dig?" spurgte Gabrielle.

"Ja, han pleier altid at aflægge mig en liden Visit naar vi ikke mødes herhede."

"Hvad er det for en?" sagde Gabrielle og strakte Haanden ud.

"Den skal være ualmindelig god," svarede Clara, og rakte Bogen til Gabrielle, som læste Titelbladet: "Daisy Burns, af Julie Cavanagh."

"Kun en Roman!" udbrød hun, og gav Clara Bogen med en ligegyldig Mine.

"Ja, — endog af en Dame. Man skulde egentlig tro, at den ikke duede ret meget, men Hr. Welwort paastaar, at den er et lidet Mesterverk. Det var derfor min Mening at læse den for dig."

"Det maa du gjerne, hvis du har Lyst dertil," sagde Gabrielle, og tog sit Arbeide, som laa ved Siden af hende.

Clara aabnede Bogen, men hun havde neppe faaet begyndt, før Tjeneren aabnede Døren og meldte:

"Herrerne Welwort."

Alfhild vendte sig hurtig om mod de Indtrædende, medens Clara lukkede Bogen og Gabrielle lagde sit Arbeide fra sig.

Alarik traadte først ind, men gik lidt tilhøire i Værelset, saa at Ernst kom til at staa ved Siden af ham. De var komne omtrent midt ind i Værelset, før Gabrielle saa op, men idet hendes Blik faldt paa Ernst, gik hun hurtig et Par Skridt hen imod ham, hvorpaa hun standsede og rødmede sterkt, hvorefter hun blev ligbleg.

Ernst havde ogsaa uvilkaarligt søgt at ile hen til hende, men overvandt sig dog.

Disse Tegn paa Gjenkjendelse var saa iøinefaldende, at de tre andre tilstedeværende ikke kunde undgaa at lægge Merke dertil.

Alfhild stirrede hadefuldt paa Gabrielle, men skinsygt og vredt paa Ernst, medens Alarik betragtede dem begge med en meget misfornøiet Mine.

Clara var ogsaa bleven overrasket over det skete; da hun havde bemerket Gabrielles Bevægelse, saa hun over paa Alfhild og blev næsten forfærdet over Udtrykket i Søsterens Ansigt. Da hun yderligere opdagede Alariks Misfornøielse, blev hun endnu mere bange, og tænkte:

"Det trækker svært op til Uveir, og det kan faa meget ubehagelige Følger. Det er nok bedst, at jeg blander mig i Sagen. Selv om Hr. Alariks Vrede slaar ned over mig, maa jeg finde mig deri."

Clara traadte nu frem, og sagde til Gabrielle:

"Da Hr. Welwort glemmer at præsentere sin Broder, bliver jeg nok nødt dertil, ellers maa Selskabet nok blive staaende hele Aftenen. Tillad mig derfor at præsentere Hr. Ingeniør Ernst Welwort og Fru de Saint-Sue."

Gabrielle udstødte et dybt Suk, rakte Ernst Haanden og bød ham Velkommen.

"Jeg føler mig meget lykkelig ved at gjøre Fru de Saint-Sues Bekjendtskab," sagde Ernst synligt bevæget, og bukkede.

Da han vendte sig om for at hilse paa Clara og Alfhild, var hans Ansigt dog ganske roligt. Han hilste forbindtligt paa Clara, men paa Alfhild med et koldt ligegyldigt Smil.

Alarik havde imidlertid nærmet sig til Gabrielle. Skjøndt han kneiste temmelig stolt, var hans Stemme dog mere bedrøvet end forbitret, da han udbrød:

"Undskyld mig, Frue. Jeg blev saa overrasket ved

at se, at De kjendte min Broder, at jeg undlod at præsentere ham for Dem, skjønt det havde været min Pligt. Da De ikke ønskede, at jeg skulde vide, at De kjendte ham, burde jeg heller ikke have ladet mig merke med, at jeg saa denne Gjenkjendelse.

Gabrielle greb Alariks Haand, og saa paa ham, idet hun sagde:

"Deres Broder kjendte jeg ikke!"

Men vedblev derpaa med et Udtryk af Sandhed i Stemmen:

"Sørg for, at jeg kan være i Ro et Øieblik. Søg at henlede de andres Opmerksomhed fra mig, thi jeg er meget lidende."

"Det er den første Anmodning, De henvender til mig," sagde Alarik venligt, og vedblev derpaa i en munter Tone, henvendt til Clara:

"De skal da altid blande Dem i mine Affærer og bringe Forstyrrelse i dem. Nu har De spoleret den smukke Scene."

"Den maa have været særlig udmerket, siden De havde udtænkt den, Hr. Welwort. Eller er det først nu, at Deres opfindsomme Hjerne har undfanget Ideen?"

"De bør ikke tvile hverken om min Opfindsomhed eller om min Skarpsindighed. Jeg kunde ellers let give Dem et slaaende Bevis paa begge disse Evner."

Alarik trak en Læneſtol hen til Alfhild, Clara havde bedet Ernst om at tage Plads, og tog selv Plads i Midten af den lille Kreds, som havde placeret sig omkring

Sofaen, hvori Gabrielle sad. Idet Alarik kastede sig ned i Lænestolen, havde han dreiet denne saaledes, at den skjulte Gabrielle, og da Clara vilde sætte sig i en anden Lænestol, vendte han ogsaa denne, saa at den dannede en yderligere Skjærm, bag hvilken Gabrielle var skjult for deres Blikke.

"Hvilket Bevis mener De?" spurgte Alfhild trodsigt.

"Skal jeg sige det høit, eller kun hviske det til Dem?" spurgte Alarik.

"Der eksisterer ikke nogen Hemmelighed mellem Dem og mig," sagde Alfhild stolt.

"Deri har De Ret; men ved Hjælp af min Skarpsindighed kunde jeg jo maaske have opdaget nogle af Deres Hemmeligheder."

"Det betviler jeg."

"Til Eksempel, at De er....."

Alarik standsede, thi Clara greb ham i Armen, og udbrød:

"Se, hvor det blæser derude paa Wettern. Det er et smukt Syn at se de skummende Bølger i rastløs Uro rase mod Stranden, og i afmægtigt Raseri opløses til fraadende Skum."

"Ja, der er noget forunderligt i de Følelser, hvormed man følger de bortilende Bølger," sagde Ernst.

Alarik saa paa Clara med et halvt ironisk, halvt utaalmodigt Blik, men gik dog ind paa den nye Vending, Samtalen havde taget. Efterat han i en halv Timestid havde talt om forskjellige Ting og var blevet

godt hjulpet af Ernst i sine Bestræbelser for at fængsle Claras og Alfhilds Opmerksomhed, dreiede han pludselig sin Stol og med en Undskyldning til Gabrielle, fordi han havde vendt hende Ryggen, begyndte han atter paa en almindelig Konversation, og nødte Gabrielle til at deltage i denne. Clara rykkede ogsaa sin Stol tilside, hvorved Ernst kom til at sidde lige for Gabrielle. Hans Blik hvilede et Øieblik paa Fru de Saint-Sue med et saa varmt og kjærligt Udtryk som om han derved vilde tvinge hende til at se op; men det lykkedes ham dog ikke.

Alarik var begyndt at fortælle om sine Reiser, og han forstod at gjøre sine Skildringer livlige og interessante.

Ernst hørte til dem, der ikke ret længe lod en anden være den første i et Selskab, hvorfor han hurtigt blandede sig i Samtalen, og forstod med sine ualmindelige Evner at drage Interessen til, hvad han sagde, og derved ligesom berøvede Broderen den Opmerksomhed, man hidtil havde skjænket ham.

Gabrielle indskrænkede sig dog til en taus Tilhørers Rolle, og sad med Hovedet støttet i Haanden uden en eneste Gang at løfte Blikket til Ernst, der uafbrudt betragtede hende. Først da han taug, saa Gabrielle iveiret og sagde:

"Hvor længe har De været i Sverige?"

"Jeg kom tilbage fra Italien for syv Aar siden."

"Tog De hertil direkte fra Venedig?"

"Ja, saasnart jeg kunde forlade Venedig, reiste jeg hjem uden at opholde mig underveis."

Alarik saa forbauset paa Broderen ved at høre Gabrielles Spørgsmaal, og Alfhild udbrød:

"De har altid omtalt Deres Reiser i Tyskland og Frankrig, Herr Ingeniør; men De har aldrig beskrevet Deres Ophold i Italien."

"Det er nok muligt, at jeg har glemt at tale derom," sagde Ernst ligegyldigt.

"Man kan da heller ikke tale om alt," sagde Clara leende, og gav atter Samtalen en ny Vending.

Kort efter tog Alarik sin Hat; Ernst maatte følge hans Eksempel, og de tog Afsked, hvorpaa saavel Gabrielle som de to Søstre trak sig tilbage til deres Værelser.

Alarik og Ernst rede længe tause ved Siden af hinanden. Den første lod ikke til at have Lyst til at begynde nogen Samtale. Endelig brød Alarik Tausheden og sagde i en streng Tone:

"Du narrede mig altsaa, da du sagde, at du aldeles ikke kjendte Fru de Saint-Sue."

"Nei, jeg kjendte ikke Fru de Saint-Sue," svarede Ernst.

"Vil du paastaa, at du ikke har set hende før?"

"Jeg siger kun, at Fru de Saint-Sue var mig ubekjendt."

"Du saa hende ikke for første Gang idag."

"Jo, det var første Gang, jeg saa Fru de Saint-Sue."

"Spil nu ærligt Spil, og svar mig oprigtigt," udbrød Alarik.

"Jeg vil slet ikke svare," sagde Ernst bestemt.

Der opstod nu en længere Pause, under hvilken Brødrene red i Karriere; men endelig trak Alarik Linerne til sig og sagde:

"Vil du ikke forklare mig Aarsagen til din Bevægelse, da du saa Gabrielle?"

"Nei. — ikke nu."

"Hvorfor har du aldrig talt om, at du har været i Italien."

"Jeg taler ikke gjerne om mit Ophold der."

"Sig mig, Ernst, hvor kan det være, at du altid har min Fortrolighed, men jeg aldrig din?"

"Det har jeg aldrig tænkt over. Jeg har skjænket dig saa megen Fortrolighed som jeg kunde. Jeg kan forresten ikke indse, hvorfor man skal tale om alt, hvad man foretager sig. Enhver maa være sig selv nok."

"Ja, det skal Gud vide, at du er. Du har altid været en sneverhjertet Egoist, som jeg har ofret min Hengivenhed og Venskab paa, men jeg er aldrig bleven paaskjønnet. Du har taget derimod uden Gjengjæld, og jeg har været en Nar, som ikke har indset, at du, med din egoistiske Karakter, aldrig har kunnet forstaa mig."

"Tal ikke saa meget om min Egoisme og din Mangel paa denne Egenskab. Du vil en Dag komme til at indse, at du selv er en stor Egoist."

"Jeg?" udbrød Alarik, blussende af Harme. "Det er uforskammet, at du vil paadigte mig en Feil, som du ikke kan bevise, at jeg er i Besiddelse af."

"Jeg kan netop nu bevise det."

Alarik tilkastede Broderen et rasende Blik, og uden at svare, satte han sin Hest i Galop.

Ernst lod derimod Hesten gaa i Skridt. Da han endelig naaede Ekbakke og spurgte efter Broderen, svarede man, at denne straks efter Hjemkomsten var taget bort igjen.

Da alle paa Wetternæs var gaaet til Hvile, kom en hvidklædt, kvindelig Skikkelse ud paa Verandaen, gik ned ad Trappen, gjennem Haven og hen til Laagen, som førte til Skoven og Klippetoppen. Da hun aabnede Laagen og vilde gaa udenfor, blev Veien spærret af en høi Mandsskikkelse. Hun trak sig forskrækket tilbage, men saa i det samme op og udbrød:

"Er De her, min Herre?"

"Ja," svarede Alarik i en alvorlig Tone. "Jeg vil forhindre Dem i at besøge Klippen og hengive Dem til de Erindringer, som forstyrrer Deres Sindsro. Denne sørgelige og hensynsløse Rugen over det forbigangne maa have en Ende."

"Den maa?" udbrød Gabrielle.

"Ja — det siger jeg. Af Hensyn til Deres Sorg har jeg endnu ikke udtalt den fulde Sandhed; men nu maa det ske. Deres Bevægelse iaften viste mig hele

Størrelsen af den Svaghed, der beherſker Dem, thi det mindſte er jo iſtand til at ſætte Deres Sind i Bevægelſe. Min Beregning ſlog til, da jeg antog, at De iaften vilde gaa op paa Klippen og hengive Dem til Minderne om det forbigangne, ſom Synet af min Broder paa en eller anden Maade har fremkaldt. Jeg er kommen for at forhindre Dem i den paatænkte Valfart, og iſtedetfor nøde Dem til at høre mig," ſagde Alarik i en beſtemt, næſten befalende Tone.

"I vor Overenskomſt findes der ikke noget om, at De ſkulde gjøre Dem til Herre over mine Handlinger eller tiltage Dem nogen Myndighed over mig," ſagde Gabrielle krænket.

"De er opbragt, — ſaa meget deſto bedre; det ſkal ikke afholde mig fra at fuldføre mit Forſæt. De kan gjerne forbyde mig at beſøge Dem i Reſten af den Tid, der er tilbage af de tre Maaneder. Jeg vil ikke forlade Dem iaften uden først at have nedrevet den Bygning af Svaghed, Sorg og Egoisme, ſom De ſaa omhyggelig har opført. Jeg har ikke overtraadt vor Overenskomſt. Jeg ſagde, at jeg vilde udrive Dem af den Sorg, i hvilken De er henſunken, og det er netop det, jeg nu vil fuldføre. Sæt Dem, Frue, og hør mig! De kjender min Karakter ſaa godt, at De ved, at De er ligeſaa ſikker her i den mørke Nat, ſom De vilde være i Værelſet ſammen med Deres Slegtninge."

Alarik førte Gabrielle hen til en af Bænkene i Haven og tog Plads ved Siden af hende. Derpaa bekyndte han:

"Jeg kjender Beskaffenheden af Deres Sorg, skjønt De ikke tror det, og jeg mener, at De ikke bærer den, som en sand Kristen bør."

"Hvis De virkelig kjendte Beskaffenheden af min Sorg, vilde De bedømme mig mindre strengt, Hr. Welwort."

"Jo netop, og De maa høre paa mig uden at føle Dem krænket af mine Ord. Lad dem virke paa Deres Forstand og Hjerte, saa at De kan bære Deres Lidelser med en sand Kristens Mod. Der maa være hændt en Begivenhed i Deres Liv, som har fremkaldt dette uendelige Samvittighedsnag. Tror De virkelig at kunne afsone den Brøde, De tror at have begaaet, ved denne stumme Fortvilelse, ved denne Affondring fra andre Mennesker? De mener, at De frasiger Dem alt, som kunde gjøre Dem Livet behageligt som et Offer for Deres Brøde; men dermed udsoner De intet. Vi forbedrer ikke vort indre Menneske ved at fjerne os fra alt, som gjør os lykkelige, men derimod ved, at vi i en for vore Medmennesker gavnlig Virksomhed søger at forsone os med disse og med Gud. Taarer kan ikke udslette en begaaet Synd, naar de ikke ledsages af gode Gjerninger. — Angeren bør anspore os til Forædling, til at stræbe efter alt, der kan forøge vort Menneskeværd, og tilsidst føre os til en saadan Fuldkommenhed, at vi ved Gravens Rand kan spørge Herren: "Er du tilfreds med mig, o, Gud? Er det lykkedes mig at udslette min Synd?" — Men hvad har De gjort for at udslette den Brøde, De tror at have begaaet? — Intet! — De har begravet Dem her,

forbitret Deres Liv, henslæbt Deres Dage under Graad og Fortvilelse og er bleven ligegyldig for Verden og Menneskene omkring Dem. Er det den rette Maade til at udsone sine Feil? Nei, den vidner kun om Svaghed og Egoisme. Forjag Tanken om Dem selv, om den Smerte, som har rammet Dem, om den Ulykke, som stammer fra Deres tidligere Liv. De maa vise Dem i Verden; opsøg uheldig stillede Medmennesker ogræk dem en hjælpende Haand, trøst de ulykkelige, aftør Taarer uden at tænke paa andet end det gode, som De kan udrette med Deres Rigdomme. Sky Ensomheden, som De nu elsker, og bestem Dem til at handle stort og ædelt. De vil da finde den Trøst, som De nu forgjæves anraaber Gud om, thi De har da udfyldt Deres Plads her i Verden som Menneske og ikke ofret Deres Kraft paa en usel Egoisme. Det er kun svage Mennesker, som ikke søger en Trøst i det, de kan udrette, men hengiver sig til ustanselige Klager over det, som ikke mere kan forandres."

Alarik tav, og Gabrielle skjulte Ansigtet i Hænderne og græd. Der indtraadte en meget lang Pause; men endelig løftede Gabrielle Hovedet, rakte Alarik Haanden og sagde:

"De har Ret; Deres Ord er gaaet mig til Hjerte. Godnat og Tak!"

"Godnat, Fru de Saint-Sue! Nu er Veien fri op til Skuepladsen for Deres Svaghed og Deres Mangel paa Evne til at bære Deres Skjæbne. Jeg vil hverken nu eller senere hindre Dem i at gaa derop."

"Jeg synes, at De har sagt mig tilstrækkeligt af haarde Ord, saa at De ikke behøver at tilføie flere."

"Sandheden er aldrig haard, naar man blot opfatter den paa den rette Maade."

Alarik fjernede sig, og Gabrielle vendte tilbage til sin Bolig. Hun blev staaende ved Vinduet og stirrede ud i den mørke Nat, med Hænderne foldede som til Bøn. Da hun endelig gik til Ro, mumlede hun:

"Denne Mand maa Gud have sendt mig."

Den følgende Dag hengik, uden at Alarik indfandt sig paa Wetternæs. Gabrielle havde bestemt ventet at se ham, thi hun forlod ikke Huset hele Dagen. Den følgende Dag hengik ligeledes, uden at Alarik indfandt sig, og den tredje Dag, ganske tidligt om Morgenen, lod Gabrielle sin Ridehest sadle og red bort alene. I de to forløbne Dage havde Gabrielle ikke en eneste Gang hengivet sig til sine tungsindige Drømmerier. Den første Dag havde hun en lang Samtale med sin Intendant, skrev derpaa et Brev til Presten og var derefter sammen med Alfhild og Clara, hvilke hun for første Gang efter deres Ankomst udspurgte om deres tidligere Liv, om deres andre Slegtninge, og viste i det hele en ualmindelig Deltagelse for alt, som angik dem.

Den tredje Dag om Morgenen var Frøkenerne Wolff endnu ikke paaklædte, da Clara fra sit Vindu bemerkede, at Gabrielle red bort.

"Nu manglede det blot, at Hr. Alarik skulde komme, saa spiste han mig da, fordi Gabrielle rider ud alene," udbrød Clara med komisk Forskrækkelse.

"Det er vel ikke din Bestilling at bevogte Gabrielle, og desuden er Alarik vel ikke hendes Herre?" sagde Alfhild spydigt.

"Hjælp, Samiel," udbrød Clara uden at bryde sig om Søsterens Spørgsmaal, "der kommer han jo ridende."

Clara skyndte sig at fuldføre sit Toilette, medens Alfhild i en ærgerlig Tone vedblev:

"Hør, Clara! Dette Menneskes Uforskammethed forekommer mig ganske utaalelig, og jeg kan ikke forstaa, at du taaler den Opførsel, han viser mod dig. Hvad Gabrielle angaar, saa ....."

"Naa, naa, lille Søster! Nu maa jeg ned og faa mine Skjænd. Der kommer Karin for at hente mig ned til den strenge Herre," tilføiede hun, da hun saa en af Pigerne træde ind.

"Herr Welwort ønsker at tale med Frøken Clara," sagde Karin.

"Jeg skal straks komme," svarede denne, idet hun for afsted gjennem Værelserne og ned ad Trappen.

Da hun kom ind i Salonen til Alarik, udbrød hun:

"Jeg ved, at jeg er fortabt, thi jeg saa Gabrielle ride bort, medens jeg klædte mig paa. Jeg var nærved at besvime ved Tanken om, at De skulde komme, medens hun var borte. Jeg venter nu paa, at De skal rive mig

istykker," sagde Clara med en saa komisk Betoning, at Alarik ikke kunde lade være at le, idet han svarede:

"Ja, De fortjente egentlig at blive revet istykker, fordi De saa daarligt passer Deres Hverv som Fru de Saint-Sues Veninde; men jeg vil lade Naade gaa for Ret naar De kan meddele mig, hvilken Vei, hun er redet."

"Hun red henad Veien til den nye Kirke."

"Naa! — hvorledes har hun været i Humør de to Dage, jeg ikke har faaet Tid til at komme herover."

"Hun har været meddelsom og deltagende."

"Kan De endnu ikke holde af hende?"

"Jo," svarede Clara alvorligt, "jeg holder meget af hende."

"Saa er det godt. — Hun trænger til Deres Venskab, naar jeg er fraværende. Farvel, Frøken Clara!"

Alarik trykkede hendes Haand, og var straks efter paa Veien til Kirken.

"Det lader til, at han ogsaa bliver forelsket og sentimental," udbrød Clara leende; "det vil være komisk at se dette alvorlige, energiske Ansigt paatage sig en forelsket Mine. Saa gjør jeg bestemt Nar ad ham."

Alarik for afsted i sterkt Trav, og han havde vist redet den stakkels Hest fordærvet, hvis Gabrielle ikke, til Lykke for denne, havde faaet det Indfald at lade sin Hest gaa i Skridt. Hun var saaledes ikke kommet ret langt

inden Alarik fik Øie paa hende. Da Gabrielle hørte de hurtige Hovslag, saa hun sig tilbage, og da hun opdagede, at det var Alarik, standsede hun sin Hest, saa at han hurtigt naaede hende.

"De kan forstaa, hvor det glæder mig; men hvor mente De at finde mig?"

"Ved Kirkebygningen."

"Jeg skal ogsaa derhen."

"Saa kunne vi jo følges ad," vedblev Gabrielle og satte Hesten i Trav.

"Da De agtede at opsøge mig, maa jeg antage, at De havde noget særligt at sige mig."

"Ja, ganske vist."

Og det er?"

"Jeg vil bede Dem om at lære mig, hvorledes jeg skal anvende mit Liv og min Formue til andres Gavn," sagde Gabrielle, idet hun rødmede.

"Tak for disse Ord, som gjør mig baade stolt og lykkelig, de bevise, at jeg ikke forgjæves har talt til Dem. Jeg behøver forresten ikke at lære Dem noget, men blot at meddele Dem, at der hersker megen Fattigdom og Elendighed her i Egnen, og at der kun findes faa, som tage sig af de nødlidende. De er jo desuden den rigeste her i Sognet."

"Men De aner ikke, hvor jeg er bleven fremmed for alle Livets Forhold, og hvor meget jeg, ialfald i Begyndelsen, trænger til Bistand. Jeg har omtrent hele mit Liv været ensom og uvirksom."

"Ja, det har De været; men det vil De ikke længere blive."

"Hjælp mig til at gjøre de første Skridt paa Velgjørenhedens Vei."

"Det vil være mig en stor Glæde."

"Tak!" udbrød Gabrielle.

De red nu nogen Tid tause ved Siden af hinanden, medens Alarik ufravendt betragtede den unge Kvinde, der endelig udbrød:

"Hvorfor har De ikke været paa Wetternæs i de sidste Dage?"

"Fordi jeg ønskede, at De ganske uforstyrret skulde overveie mine Ord, og uden min Indvirkning skulde tage en Beslutning, om De vilde vedblive at bortdrømme Deres Liv eller anvende det til nyttig Virksomhed."

"Var De ikke forud overbevist om, hvilken Beslutning, jeg vilde tage?"

"Jo, jeg kunde have forudsagt, at Deres Hjerte vilde vælge den, der var Dem mest værdig. Hvis jeg noget Øieblik havde tvilet derom, vilde De ikke være den Kvinde, jeg anser Dem for."

Der opstod atter en Pause, men denne Gang afbrød Alarik Tausheden:

"Tillader De, at min Broder fornyer sit Besøg paa Wetternæs?"

"Han er velkommen," svarede Gabrielle hurtigt, men skiftede Farve og bøiede sig over Hesten. "De troede, at jeg fremkom med en Usandhed, da jeg sagde, at jeg ikke kjendte Deres Broder?"

"Jeg bemerkede kun Deres Sindsbevægelse ved Synet af ham. Det var det hele," svarede Alarik koldt.

"Jeg er for lidet kjendt med Livet, for meget Naturbarn til at komme med en Usandhed," vedblev Gabrielle. "Jeg har aldrig kunnet indse Løgnens Nytte. Derfor lyver jeg aldrig."

"Virkelig ikke?" sagde Alarik med en misfornøiet Mine.

"Tviler De?"

"Lad os ikke tale mere derom, Frue."

"Jeg har ventet, at De skulde udspørge mig i Anledning af min noget besynderlige Opførsel."

"De har endnu ikke givet mig en Vens Ret overfor Dem; derfor kunde jeg ikke forlange nogen Forklaring af Dem, og vilde i ethvert Tilfælde ikke have gjort det, da man ikke har Ret til at forlange større Fortrolighed af sine Venner, end disse godvillig ville skjænke en."

"De maa dog tilstaa, at min Opførsel forundrede Dem."

"Ja, det maa jeg tilstaa."

"Nuvel, jeg har kjendt Deres Broder tidligere, men ikke under Navnet Welwort."

"Ja, det antog jeg nok."

"Vi var meget sammen i Venedig. Ved Bortreisen fra Italien var jeg meget syg, og da jeg atter blev rask i Frankrige, læste jeg i Bladene, at den Person, som jeg antog Deres Broder for at være, var død."

"Deres nuværende Navn var altsaa ogsaa ham fuldstændig ubekjendt?"

"Ja, aldeles."

Den følgende Uge anvendte Gabrielle til med stor Interesse at skaffe sig Underretning om, hvad der kunde gjøres for de fattige i Sognet. Ved Hjælp af Alarik, Præsten og Clara fik hun lagt sin Plan, efter hvilken hun handlede. Af den Iver, hvormed hun tog fat paa dette Velgjørenhedsverk, kunde man merke, at hun med Alvor søgte at bekjæmpe sin Tungsindighed. Da Gabrielle ofte maatte raadføre sig med Alarik, blev dennes Besøg paa Wetternæs stadigt hyppigere og længere, og dette fremkaldte naturligvis en større Fortrolighed mellem dem. Alarik læste for Gabrielle og talte med hende om Ting, som var blevne hende fremmede, og førte hende saaledes lidt efter lidt tilbage til Livets Interesser.

Ernst havde været nogle Gange paa Wetternæs, men søgte ikke at nærme sig Gabrielle. Han søgte ved skarp Jagttagelse at komme til Kundskab om hendes og Alariks Forhold til hinanden. Ved disse Sammenkomster lykkedes det ham dog altid ved sine ualmindelig selskabelige Evner at vække de tilstedeværendes Interesse, og naar han med Liv og Varme udtalte sig om en eller anden Ting, hvilede Gabrielles Blik ofte paa ham med et samtidigt bekymret og venligt Udtryk.

En Aften bad Alfhild ham om at synge. Alarik

tilkastede hende et rasende Blik, men dette havde kun tilfølge, at hun bad Ernst endnu mere derom.

Da Ernst negtede at opfylde dette Ønske, udbrød hun:

"Gabrielle, du maa indrømme, at det er meget ugalant af Ingeniøren at negte os den Fornøielse, særlig da vi tidligere har havt Leilighed til at høre hans smukke Stemme, medens han sang for dig ude paa Søen."

"Dengang sang jeg kun for Mindet, Frøken Alfhild," udbrød Ernst og saa paa Gabrielle. "Der var ganske vist en Tid, da jeg sang for at more andre, men siden dengang er der faldt for mange mørke Skygger over min Sjæl til at jeg ved min Sang skulde tilbagekalde Mindet om den mørke Fortid, der følger mig, uden at jeg behøver at fremkalde den."

Ernst stirrede vemodigt paa Gabrielle, og af den sterke Bleghed, der hvilede over hendes Kinder, kunde man se, at hun forstod, hvilke Skygger Ernst talte om.

Alfhild, som blev end mere ophidset ved, at han negtede at opfylde hendes Bøn, og som med Skinsygens skarpe Blik opdagede, at det var Gabrielle hans Ord gjaldt, fandt sig ikke beføiet til at lade Gjenstanden for sin Kjærlighed slippe for saa godt Kjøb. Hun fandt en Nydelse i at plage ham endnu nogen Tid, og sagde derfor:

"Gabrielle var maaske Gjenstand for Ingeniørens Minder, siden De stadigt udførte Deres Sange i Nærheden af Wetternæs."

"Jeg sagde Dem før, at jeg ikke sang for nogen," svarede Ernst og stirrede saa mørk paa Alfhild, at denne burde have indseet, at det var paa Tiden at afbryde denne Samtale; men Alfhild lod sig kun lede af sin Skinsyge, og sagde til Gabrielle med et tvungent Smil:

"Bed du Ingeniøren om at opfylde mit Ønske; han vil snarere bønhøre den rige Fru de Saint-Sue end mig."

"Selv om Kongen bad mig derom, vilde jeg afslaa hans Begjæring," svarede Ernst bestemt, "og nu haaber jeg, at De, Frøken Alfhild, ikke mere plager Fru de Saint-Sue med en saa ubetydelig Sag som denne."

Alfhild reiste sig fornærmet og forlod Værelset. Der opstod en pinlig Taushed, da Clara ikke var tilstede og kunde lede Samtalen hen paa et andet Emne. Ernst gik ud paa Verandaen og et Øieblik senere kom Gabrielle ud til ham. Alarik blev siddende i sin Lænestol, men saa ligesaa mørk ud som en Tordensky.

"Hvorfor negtede De at synge?" spurgte Gabrielle med usikker Stemme.

Han betragtede hende en kort Tid, og svarede i en sørgmodig Tone:

"Fordi min Sang fremkalder sørgelige Minder saavel hos Dem som hos mig."

"De sang dog nogle Aftener udenfor Wetternæs."

"Jeg sang da for hende, som jeg ønskede skulde mindes mig; jeg troede, at min Sang, ligesom tidligere, var istand til at forjage hendes sørgmodige Tanker. Man

har sagt mig, at det modsatte var Tilfældet, og det bevisste, at ....."

"At Erindringen om Corsin fulgte med Deres Sange," hviskede Gabrielle.

"Det er rigtigt. Jeg levede i den Tro, at De ikke kjendte Ophavsmanden til hans Død, og skjønt enhver af disse Sange fremmanede Mindet om ham og anklagede mig som hans Banemand, sang jeg dog, fordi jeg troede, at disse Melodier endnu virkede beroligende paa Dem. Da min Broder imidlertid fortalte mig, at de kun gjorde et smerteligt Indtryk paa Dem, forstod jeg Sammenhængen — og nu synger jeg aldrig mere. Mindet om at have berøvet et Menneske Livet er saa bittert, at man ikke selv bør gjøre noget til at fremkalde dette Minde."

"De lider altsaa ogsaa derved?"

"Tro mig, Smerten kan være ligesaa dyb og alvorlig, fordi man skjuler den. Det er ikke den dybeste Sorg, som ligger aaben for alles Blikke. Jeg har en indesluttet Karakter, og kan ikke indvie andre i, hvad der foregaar i mit Hjerte."

"Hvor sterkt maa De ikke forbande den Skjæbne, som førte mig paa Deres Vei, thi det er jo for min Skyld, De lider dette," sagde Gabrielle, og betragtede Ernst med et bedrøvet Blik.

"Skulde jeg forbande, at jeg lærte Dem at kjende," sagde Ernst, og tilkastede Gabrielle et saa glødende Blik, at hun maatte se ned mod Jorden. "Nei, Frue, det er tvertimod det eneste, for hvilket jeg er Skjæbnen taknemmelig. Det var jo ikke Deres Skyld, at Corsin og

jeg lod os henrive af vor tøileſløſe Skinſyge. Det er ikke Dem, ſom er Skyld i mine Lidelſer, men min Svaghed, ſom forhindrede mig i at beherſke mine Lidenſkaber, og dette medfører ſtedſe Anger og Lidelſer ſaavel for en ſelv ſom for andre."

En Tjener afbrød Samtalen, idet han meldte:

"Herredshøvding Werner."

Gabrielle gik den indtrædende imøde, og rakte ham Haanden med et venligt Smil.

Da Werner havde hilſt paa Gabrielle, vendte han ſig om mod Alarik og Ernſt og udbrød glad overraſket, idet han rakte dem Haanden:

"Jeg tror paa Ære, at det er Brødrene Welwort. — Ja, der er gaaet over ti Aar, ſiden vi ſidſte Gang ſaa hinanden; men haaber ikke, at den lange Tid har gjort nogen Forandring i vort Venſkab?"

"Nei, det kan Tiden ikke udſlette!" udbrød Ernſt, mere høfligt end hjerteligt.

"Det er mig kjært, at du og mine Pleiebrødre kjender hinanden," vedblev Birger Werner, henvendt til Gabrielle; "de og jeg er opdragne ſammen, og vi har i vor førſte Ungdom oplevet mange bitre Timer ſammen."

Han ſatte ſig ned ved Siden af Gabrielle, greb begge hendes Hænder og ſagde i en hjertelig Tone:

"Er min lille, kjære Søſter nu mere raſk end tidligere?"

"Ja, jeg har lært at indſe, at det er feigt at bukke under for Smerten," ſvarede Gabrielle.

"De er altsaa Gabrielle Werner?" udbrød Alarik. "Min Anelse bedrog mig altsaa ikke."

"Har du ikke vidst det før?" spurgte Birger.

"En dunkel Erindring fra min tidligste Barndom lod mig antage det; men jeg vilde ikke spørge derom. Jeg saa kun en eneste Gang Oberst Werners Datter, men da var hun et livligt, lystigt Barn, saa aldeles ulig Fru de Saint-Sue, at ....."

"At De vanskeligt kunde tro, at det muntre Barn og den sørgmodige Kvinde var en og samme Person," sagde Gabrielle.

"Ja, det tilstaar jeg," udbrød Alarik og tog sin Hat; "men nu vil Ernst og jeg anbefale os. To Søskende, som ikke har seet hinanden i saa mange Aar, har sikkert meget at fortælle hinanden, og vi vil derfor lade dem være alene."

Da Brødrene tog Afsked, inviterede Gabrielle dem til Middag den følgende Dag tilligemed Birger Werner.

Dagen efter, inden man endnu var staaet op paa Wetternæs, kom Alarik ridende dertil. Han saa sig utaalmodigt omkring i Gaarden, men fik endelig Øie paa Frøknerne Wolffs Kammerjomfru, som han overgav et Brev til Clara med den Besked, at hun straks skulde overbringe det og faa Svar tilbage.

Karin skyndte sig op til Clara, der netop var ifærd med at staa op, medens Alfhild endnu sov.

"Her er et Brev fra Arkitekt Welwort," sagde Karin smilende. "Han ønsker at faa Svar paa det," vedblev hun og saa forskende paa Clara, der med sin umistænksomme Karakter ikke lagde Merke til, at Karin betragtede hende med meget tvetydige Blikke. Hun aabnede Brevet og læste som følger:

"Jeg venter Dem i Haven, da jeg maa tale med Dem, inden de andre vaagner. Spild ikke Tiden med at gjøre Toilette. De kan gjerne engang lade være at tænke paa Deres Ydre; jeg lægger ialfald ikke Merke til det.

Alarik Welwort."

"Han ligner dog altid sig selv," tænkte Clara, og kunde ikke lade være at le. Da hun lagde Brevet sammen, sagde Karin:

"Hvad skal jeg svare Hr. Welwort?"

"Jeg skal nok selv bringe ham Svaret. Hjælp mig min Morgenkjole paa."

Faa Minutter efter kom Clara ned i Haven, hvor Alarik gik hende imøde.

"Det maa man lade Dem, at De sender bestemte Ordrer, og det paa en Maade, saa man ikke kan undlade at efterkomme dem," sagde Clara leende.

"De har jo lovet at adlyde, og De maa derfor holde Deres Ord, hvis De ikke vil have, at jeg skal ringeagte en Kvindes Løfter. Jeg skal imidlertid hurtig meddele Dem Aarsagen til, at jeg har forstyrret Deres Morgensøvn," udbrød Alarik, der satte sig paa Bænken ved Si-

den af Clara, og vedblev, i det han bøiede sig fortroligt over mod hende:

"Ved De, at Herredsfoged Werner er kommen hertil iaftes, medens De var borte?"

"Birger Werner?"

"Ja netop."

"Gabrielles Broder?"

"Men Gud! Er der da noget forfærdeligt deri? Hvad feiler De, Frøken Clara?"

"De har Ret; — jeg er en Tosse. Jeg blev saa forbauset over, at han var her, at ....."

"At De gik rent fra Koncepterne," sagde Alarik spydigt. "Denne Gang lykkedes det Dem ikke at strø Sand i Øinene paa mig."

"Nei, det lykkedes mig ikke; men det kan ogsaa være det samme. Birger er altsaa her paa Wetternæs; men i hvilken Forbindelse staar dette med Deres Besøg, og hvad ønsker De af mig?"

"Jeg ønsker, at De ikke forlader Fru de Saint-Sue i de nærmeste Dage, at De ikke viger fra hendes Side, thi Mødet med Broderen lader til at have fremkaldt nogle sørgelige Minder hos hende, og disse maa vi søge at forjage. De maa se at forhindre alle de Dumheder, som Deres Søster i sin Skinsyge begaar. De forstaar saa fortræffeligt at fjerne alle Ubehageligheder fra Samtalen og udbrede en fredelig Aand mellem Deres Omgivelser. Jeg stoler altsaa paa, at De vil gjøre alt for at adsprede Fru de Saint-Sue."

"Det burde De være overbevist om. Deres Opfordring til mig var saaledes overflødig, og jeg indser egentlig ikke, hvorfor De er fremkommen med den."

"De behøver heller ikke at indse noget, naar De blot udfører, hvad jeg anmoder Dem om; saaledes er jo vor Overenskomst."

"Men....."

"Ikke noget "Men." Vil De holde, hvad De har lovet, eller ikke?"

"De er ret en Tyran mod mig, Hr. Welwort," sagde Clara halvt smilende, halvt vred.

"Saameget desbedre. Jeg lægger ikke an paa at være behagelig. Kan jeg faa et Svar."

"De ser ud, som De havde Lyst til at rive Hjertet ud af Livet paa mig."

"Hør, Frøken Clara, De kan sætte en Engels Taalmodighed paa Prøve."

"De vil da vel ikke paastaa, at De har nogen Lighed med saadanne himmelske Væsener?"

"Vil De saa behage at svare mig?"

"Jeg mener, at jeg allerede har opfyldt Deres Ønske; og det vilde De ogsaa have lagt Merke til, hvis Deres Heftighed ikke havde forhindret Dem i at se og høre. De har jo desuden engang faaet mit Løfte, og jeg pleier at holde, hvad jeg lover," sagde Clara, idet hun reiste sig og vedblev, idet hun neiede:

"Forat De fuldstændig kan forstaa min Mening, har jeg herved den Ære at meddele Dem, at jeg paa

det nøiagtigste skal rette mig efter Deres Instruktioner."

Alarik kunde ikke lade være at smile, thi Clara saa yderst komisk ud.

"De er et besynderligt Menneske," mumlede han.

"Det er mærkværdigt, saa vi har ens Tanker om hinanden," sagde Clara og satte sig igjen. "Har De mere at befale?"

"Nei, jeg skal straks tage bort, for ikke at berøve Dem den kostbare Tid, De agter at anvende paa Deres Toilette."

"De er altfor god og betænksom," sagde Clara lende. "Men gjør mig den Tjeneste at vente et Øieblik endnu."

"Er det Deres Mening at gjøre flere Løier," spurgte Alarik koldt.

"Min Herre," sagde Clara med paataget Alvor, "hvad jeg har at sige Dem, er af stor Vigtighed, og angaar en Dames gode Navn og Rygte."

"Naa, hvad er det da?"

"Det er hverken mere eller mindre, end at Folk her i Egnen anse Dem og mig for et Par forelskede," svarede Clara, og lo saa hjerteligt, at Alarik maatte le med.

"Hvad er det dog for en taabelig Snak?"

"Det er ikke saa taabelig endda. Nu skal De høre, hvor romantisk man udvikler Sagen: De har, dreven af Kjærlighed til undertegnede, tvunget Fru de Saint-Sue til at aabne sit Hus for Dem og Deres Broder, og endvidere tvunget hende til for Skinnets Skyld at ledsage

Dem og mig paa vore Udflugter. Man venter blot paa vor Forlovelse, og jeg vil derfor gjerne spørge Dem, naar denne skal finde Sted?"

Clara saa paa Alarik med en Mine, der aldeles forjog hans slette Humør, og han svarede i en munter Tone:

"Naar du vil, min tilbedte Clara."

I det samme hørte man Lyden af Skridt, og Clara reiste sig hurtigt, idet hun vedblev:

"Vi kunne jo optage dette Emne paa en mere beleilig Tid."

Hun rakte Alarik sin Haand, som denne hjerteligt trykkede, og hun ilede derpaa længere ind i Haven. Alarik, som gik op ad Slottet til, mødte straks efter Herredshøvding Werner.

"Godmorgen, kjære Alarik," sagde denne; "jeg saa, at du red ind i Gaarden, og antog derfor, at Besøget gjaldt din Ungdomsven, men jeg opdager, at jeg tager feil, da jeg saa en Dame forsvinde i en af Sidegangene. Hvem var den skjønne. Hun var for høi til at det kunde være min Søster."

"Det var Clara Wolff," svarede Alarik, og betragtede Werner, som for sammen ved at høre dette Navn.

"Er Clara Wolff her?" mumlede han.

"Ja. Vidste du ikke, at hun var hos din Søster?"

"Jeg vidste nok, at Gabrielle havde paataget sig at sørge for Frøknerne Wolff; men jeg anede ikke, at nogen af dem opholdt sig her i Huset. Hvor opholder Claras Søster sig?"

"Hun er her ogsaa, desværre, havde jeg nær sagt. Jeg kan ikke lide hende."

"Ikke? Hun er dog saa smuk."

"Det er heldigt for hende," svarede Alarik; "men nu maa du undskylde mig; jeg skal afsted til min Kirke."

"Saa rider jeg med."

Nogle Minutter senere red de begge hen ad Veien til den nye Kirke.

"I de ti Aar, vi har været adskilte, har jeg ofte ønsket at komme til at tale med dig i al Fortrolighed ligesom i vore Ungdomsaar, da vi ikke havde nogen Hemmelighed for hinanden," sagde Werner.

"Nu er vi jo Mænd; men hvorfor skulle vi ikke blive vore gamle Vaner tro?"

"Det er ogsaa fuldstændig min Mening. Lad os derfor passiare lidt om gammelt og nyt."

"Ja, lad os det."

"Fortæl mig da først, hvorledes du er bleven bekjendt med Gabrielle."

Alarik fortalte nu, hvorledes dette var skeet, og Birger hørte paa ham med levende Interesse.

Da Alarik stansede, opstod der en Pause, under hvilken Birger syntes at være hensynken i dybe Tanker, men endelig udbrød han:

"Skulde der ikke findes et Middel til at rive hende ud af den tause Sørgmodighed, som har ødelagt den bedste Del af hendes Liv?"

"Jo, hvis man blot rigtig kjendte Aarsagen til den."

"Fader fortalte mig engang, at den hidrørte fra Skrækken over min Bedstefaders Død. Senere ulykkelige Begivenheder har bidraget til at forøge den Sindssygdom, som hun paadrog sig i sin Barndom. Hendes Ægteskab og Oberstens Død bidrog ogsaa til at nære hendes fikse Ide om, at Ulykken skulde hjemsøge hende."

"Var der nogen Sammenhæng mellem hendes Ægteskab og Oberstens Død?"

"Jo, de stod i meget nøie Forbindelse. Fader blev kjørt ihjel paa Hjemveien fra den Kirke, hvor Præsten havde lyst Velsignelsen over Gabrielle og Herr de Saint-Sue. Hestene blev sky og løb afsted, da Fader steg ind i Vognen, som blev kastet mod det nærmeste Gadehjørne, og samtidigt knustes Faders Hoved."

"Var du i Paris dengang?"

"Ja, Fader og jeg skulde kjøre sammen, men Hestene løb inden jeg kunde komme ind i Vognen. Naar du nu betænker, at Gabrielle Aaret iforveien, da hendes Hjerte begyndte at vaagne, ved en Duel mistede den Person, som havde vakt Livet i hendes Indre, ser det virkelig ud som om Tilfældet vilde give hende Ret, naar hun paastaar, at hun er hjemfalden til Ulykken."

"Elskede hun den Mand, hun ægtede?"

"Nei. — Som ungt Menneske havde Herr de Saint-Sue havt den Ulykke ved en Skiveskydning at dræbe Markøren. Efter denne sørgelige Tildragelse reiste han til Algier, hvor han kjæmpede med en Dristighed, der viste, at han søgte Døden. I en Alder af tredive Aar

vendte han tilbage til Frankrige med en Arm og et Ben mindre, end da han reiste bort, men med Æreslegionens Kors paa Brystet. Herr de Stint-Sue var en Søsterson af Gabrielles Moder. Da Fader forlod Venedig, reiste han til Paris, hvor den unge Invalid saa Gabrielle og fattede et inderligt Venskab for hende. Gabrielle hørte Fortællingen om hans Ulykke, og kom til at interessere sig saa levende for ham, at han snart blev udelukkende Gjenstand for hendes Deltagelse, særlig da han var meget svagelig paa Grund af sine Saar. Som eneste Søn af en ubemidlet Moder — hendes Ægtefælle havde bortødslet den Medgift, hun havde medbragt — udgjorde han Moderens eneste Rigdom. Gabrielle tilbragte en hel Vinter hos Fru de Saint-Sue, hvor hun sad og læste høit for Sønnen, der maatte holde Sengen, da et af hans Saar var brudt op. Henad Foraaret blev Fru de Saint-Sue meget syg og døde, og paa sit Dødsleie udtalte hun for Gabrielle sin Bekymring over, hvorledes det nu skulde gaa den stakkels Krøbling."

"Hvem skal pleie ham, naar jeg nu er borte, hvem skal forsone ham med hans aldrig slumrende Samvittighedsnag," sagde hun.

"Det vil jeg," svarede Gabrielle og greb hendes Haand. "Saa bliver mit Liv dog til nogen Nytte."

Gabrielle var rig, og de Saint-Sue fattig. Hun var ung og smuk; han var en svagelig Krøbling. Ved Moderens Sygeleie forlovedes disse to Mennesker, der ikke havde andet tilfælles end deres Sorger, og inden

Moderen døde, blev de forenede, og Fader fandt sin Død."

"Det var en besynderlig Skjæbnens Tilskikkelse," sagde Alarik.

"Ja. Det var en høi Grad af Ædelmodighed og Opofrelse af Gabrielle, at hun valgte at hengive Resten af sit Liv som Sygepleierske for en Invalid. Derfor var det dobbelt haardt for hende at miste sin Fader paa en saa sørgelig Maade i samme Øieblik, hun udførte en saa ædelmodig Handling. Jeg troede ogsaa, at det stakkels Barn skulde miste Livet eller idetmindste Forstanden: men efter nogle Maaneders Forløb vendte hun tilbage til klar Bevidsthed om sine Pligter, og begyndte med sjelden Taalmodighed at pleie sin Mand, der aldrig forlod Sygeleiet. To Aar senere døde en Onkel til Fru de Saint-Sue, og efterlod hendes Søn en fyrstelig Formue. Nogle Uger efter døde de Saint-Sue, og indsatte sin Hustru til Universalarving. I et af sine Breve skrev Gabrielle til mig: — "Gud vilde ikke unde mig den fattige Trøst at have pleiet de Saint-Sue uden anden Belønning end Bevidstheden om at have formildet en ulykkeligs sidste Timer. Nei, jeg skulde nedtrykkes af Bevidstheden om, at dette havde indbragt mig en fyrstelig Formue." — Et Aar efter at hun var bleven Enke, vendte hun tilbage til Sverige og tog Bopæl her paa Wetternæs."

"Men hvorledes kan det være, at hun har boet her i fire Aar, uden at du har besøgt hende?"

"Det skal jeg forklare dig. Da jeg ved hendes Ankomst modtog hende ved Dampskibet og fulgte hende til Kanalfartøiet, udtalte hun det Ønske, at jeg ikke skulde besøge hende, før hun selv bad mig om at komme?"

"Har hun da gjort det nu?"

"Nei; — men da jeg blev udnævnt til Dommer her i Herredet, fandt jeg det naturligt, at jeg foreløbig tog Bopæl hos min Søster. Hvad der forundrer mig mest, er, at Gabrielle er ligesom bange for at være alene sammen med mig, siden hun fik at vide, at jeg er gamle Starks Datterson. Tidligere nærede hun en sterk Hengivenhed for mig, og jeg var endogsaa ofte istand til at mildne hendes Sorg. Jeg forstaar ikke, om denne Frygt kommer af, at jeg er saa nær beslægtet med den gamle Mand, hvis Død havde saa sørgelige Følger for hende, eller om det er fordi vi ikke har samme Moder. Det Spørgsmaal gjør jeg ofte mig selv."

Der opstod nu en Pause, og Alarik hensank i dybe Tanker, men endelig vendte han sig til Birger og spurgte:

"Hvem var det, som opvakte en begyndende Kjærlighed hos Gabrielle?"

"En Grev Staalsværd, som døde i Venedig, og med hvem Ernst havde foretaget en Reise gjennem Europa."

"Ah!" udbrød Alarik, og der opstod nu atter en Pause, som Birger afbrød:

"Efter hvad man fortæller, kom Grev Staalsværd og Gabrielles Fætter, Corsin, der var skinsyge paa hinanden, op at trættes, og Resultatet blev en Duel, som fik det

Udfald, at Corsin blev paa Pladsen, og Grev Staalsværd blev saa farligt saaret, at han døde nogle Uger senere."

"Det er besynderligt," udbrød Alarik. "Mødte du Ernst i Venedig?"

"Nei; — jeg var der kun i to Dage; thi efter den ulykkelige Historie med Corsin, maatte jeg ledsage Fader og Gabrielle, som forlod Staden."

"Saa du ikke Grev Staalsværd?"

"Nei; — jeg kunde ikke aflægge nogen Visit, da hans svagelige Tilstand ikke tillod det."

De to Venner havde imidlertid naaet den nye Kirke.

Da Herrerne kom tilbage til Wetternæs, gik de først en kort Tid op paa Birgers Værelse, inden de indfandt sig i Spisesalen, hvor de fandt Gabrielle, Clara, Alfhild og Ernst, der stod ved et af Vinduerne og talte med Alfhild, som vendte Ryggen til de indtrædende, og hun vendte sig først om, da Birger og Alarik hilste paa Gabrielle. Alfhilds Øine skjød Lyn, da hun nu, efter otte Aars Forløb, gjensaa Birger; men hun rakte ham dog, venligt smilende, Haanden, og udbrød:

"Det er lang Tid siden, vi sidste Gang saa hinanden."

Birger bukkede, uden dog at tage hendes fremrakte Haand, idet han svarede:

"Ja, der er jo hengaaen endel Aar siden."

Alfhild rødmede stærkt; men idet Birger gik tilside, greb Alarik hendes fremrakte Haand og udbrød:

"Hvis Birger ikke havde ladet være at trykke denne fortryllende Haand, havde jeg ikke været saa lykkelig at kunne gjøre det. De har aldrig tidligere været saa naadig at tillade mig denne Gunst."

Alarik havde den Dristighed at føre Alfhilds Haand til sine Læber, og hun rødmede endnu stærkere, idet hun svarede:

"De maa være tilfreds med at turde trykke den Haand, som er endnu smukkere end min, da dens Eierinde tilmed er i Besiddelse af det, som jeg mangler ....."

"Der er serveret," meldte Tjeneren, og før Alarik kunde vende sig om, havde Ernst budt Gabrielle sin Arm. Birger tog Clara tilbords, og Alarik stod saaledes alene med Alfhild.

"Vil De tage min Arm, Frøken, da min Broder har berøvet mig den Glæde at ledsage Vertinden?"

Alfhild neiede let, idet hun lagde sin Arm paa Alariks Arm, og sagde:

"Deres Broder maatte ogsaa være meget utaknemmelig, hvis han ikke optraadte som Kavaller overfor en Dame, der har skjænket ham sit Hjerte."

Alarik rynkede heftigt Øienbrynene, og en stærk Blegghed, som bredte sig over hans Ansigt, viste, at Alfhild havde truffet godt, hvorfor hun med et fortryllende Smil vedblev:

"Gabrielles Kjærlighed til Ernst kan man da kalde en Ungdomsinklination, og disse er i Regelen de mest bestandige. Deres Broder og hun er gamle Bekjendte."

"Er det min Broder selv, som har betroet Dem sin Kjærlighed til Fru de Saint-Sue?"

Alfhild skiftede Farve, men vedblev dog smilende:

Nei, ... men jeg ved dog ..... at ....."

"De mener, at Fru de Saint-Sue er meget venligt stemt mod min Broder. Jeg ved ogsaa, at hun har været det," sagde Alarik bukkende.

De tog nu Plads ved Bordet, hvor Ernst og Birger forsøgte alt for at gjøre Middagen saa livlig som mulig.

Alarik var taus, kold og stolt, og tilkastede af og til sin Broder nogle meget unaadige Blikke.

Gabrielle var mere taus end hun havde været i den senere Tid.

Maaltidet gik imidlertid tilende, uden at man havde lagt Merke til Alariks Forstemthed. Alfhild koketterede sterkt med Birger, som imidlertid ikke skjænkede hende nogen Opmerksomhed.

Efter Maaltidet satte Gabrielle sig ud paa Verandaen, medens de andre spaserede i Haven. Alarik vendte dog snart tilbage, og gik op til Gabrielle, der med Hovedet støttet mod en Pille, betragtede de spaserende. Da Alarik kom hen til hende, udbrød hun:

"De har været saa taus idag. Er der noget, som kjeder Dem, eller er De misfornøiet med mig?"

"Jeg kan ikke blive misfornøiet med Dem," svarede Alarik og tog Plads ved hendes Side.

"Er der da hændet Dem noget ubehageligt?"

"Selv om det var Tilfældet, interesserer det dog ingen."

"Jo ..... mig."

"Dem? De har jo engang erklæret, at De aldrig vilde kunne nære noget Venskab for mig."

"Det var meget urigtigt af mig; men Herren har straffet mig derfor ved at gjøre Deres Venskab uundværligt for mig."

"Ja, De vil have, at jeg skal være Deres Ven — og det vedbliver jeg at være saa længe jeg lever — men De vil ikke skjænke mig Deres Venskab."

"Jeg kan ikke skjænke Dem, hvad De allerede har."

"Det siger De kun for at trøste mig."

"De er saa besynderlig idag, at jeg næsten ikke kan gjenkjende Dem. Hvad er Anledningen dertil?"

"Jeg var i slet Humør, men nu er det forbi. Jeg ønskede blot at være i min Broders Sted."

Gabrielle blegnede og taug, medens Alarik strøg sig over Panden, og kort efter vedblev:

"De har selv været usedvanlig taus idag."

"Skjønt jeg bestræber mig for at lade det være, bliver det vistnok ikke anderledes, saalænge Birger er her. Ved Synet af ham fremtræder Fortidens skrækkelige Minder med fornyet Styrke hos mig. Aa ..... De ved ikke ....."

"Jeg ved, at han er Starks Datterson, og at De anser Dem for at være Aarsag i Starks Død," afbrød Alarik hende alvorligt.

Gabrielle for forfærdet op, og greb Alarik haardt i Armen. Hun stirrede paa ham med et Udtryk af Rædsel,

men han lagde Armen om hendes Liv, og trak hende igjen ned paa Bænken.

"De tror at være den, som gav Stark sit Banesaar, men De bedrager Dem ..... De er ganske uskyldig," sagde Alarik roligt og bestemt.

Gabrielle skjælvede stærkt, men Alarik greb begge hendes Hænder, og vedblev mildt og venligt:

"Vil Fru de Saint-Sue høre en Forklaring, som angaar den uskyldige Gabrielle Werner? Men ophør med disse forfærdede Blikke, søg at dæmpe den næsten affindige Smerte, som jeg kan læse i Deres Ansigt. Lov mig, at De vil lytte med fuldstændig Rolighed til mine Ord," vedblev han varmt og indtrængende.

Gabrielle var ude af Stand til at svare, men bøiede bekræftende Hovedet.

"De maa heller ikke vise denne stumme Eftergivenhed; De maa heller græde og derpaa blive rolig. Jeg vil nu forlade Dem for at min Nærværelse ikke skal lægge nogen Tvang paa Deres Følelser, saa kunne vi imorgen gjenoptage denne Samtale," vedblev Alarik og reiste sig for at gaa, men Gabrielle holdt ham tilbage, og et Par Taarer trillede ned ad hendes Kinder, idet hun hviskede:

"Nei, bliv og tal med mig, saa bliver det bedre."

"Gid Sandheden af mine Ord kunde trænge saa dybt ind i Deres Sjæl, at den kunde bortblæse de mørke Skygger, som ikke ville forlade denne."

"Hvor kan De tro det, naar De ved, hvad det er, som fremkalder dem."

"Jo, netop fordi jeg ved, hvad der fremkalder Deres Sorg, og fordi jeg ved, at denne mere er begrundet i en mørk Drøm end i Virkeligheden."

"En Drøm!" udbrød Gabrielle. "Aa ..... De kjender ikke hele den skrækkelige Sandhed. De ved ikke, hvor svært min Fader havde forsyndet sig imod gamle Stark, og desuagtet var denne Olding som en Fader for mig. De ved ikke, at det var mig — Datteren af den Mand, som vanærede hans Datter, — der affyrede det Skud, som dræbte ham."

"Jo, det ved jeg, men jeg ved ogsaa meget mere. De affyrede Skuddet, men Stark havde selv ladet Geværet, thi han vilde gjøre Dem til en Morderske for at hævne sig paa Deres Fader."

"Hvad siger De?" raabte Gabrielle. "Nei, det kan ikke være muligt .... det vilde være altfor skrækkeligt."

"Og dog er det Sandhed!" svarede Alarik. "Hvis De ikke vil tro mig, saa kan jeg skaffe Dem fuldgyldige Beviser."

"De?"

"Ja ..... netop jeg!"

"Men ....."

"De vil spørge mig, hvorfra jeg kjender alt dette. De ved maaske, at gamle Stark var ældste Søn af en fattig Klokker, som havde ni Børn. Den yngste af disse Børn var min Moder. Erik Stark, som havde en modig, uforfærdet Karakter, valgte selv at blive Dragon. Moder, som var seksten Aar yngre end han, blev som ganske

ung gift med Fader, som dengang var Kapellan. Da Ulykken med Karin passerede, kom Stark til Moder og fortalte hende om den Skam og Vanære, Oberſten havde bragt over ham. Han var dengang saa forbitret og saa hadefuld baade paa Oberſten og paa Karin, at Moder frygtede for, at han skulde gjøre en Ulykke paa dem begge, hvorfor hun fulgte med ham tilbage til Broborg. Det lykkedes hende ved Bønner og Taarer at formilde ham mod Datteren, som hun tog hjem med sig og beholdt, indtil hun skulde føde, og denne blev da kjørt til den nærmeste Kjøbstad. Moder havde dengang kun været gift i to Aar, og jeg blev født omtrent paa samme Tid som Karins Barn, hvis Fødsel kostede Moderen Livet. Mine Forældre tog Barnet til sig, og Moder opammede det sammen med mig. Stark sendte Oberſten de Penge tilbage, som denne havde givet Karin til det Barn, hun skulde føde. Birger og jeg voksede op som Tvillingbrødre. I Løbet af nogle Aar døde Fader, og vi tre Gutter maatte arbeide af al Kraft for at bidrage til vort Underhold. Jeg gik i Murerlære og brød mig saaledes en Bane. Birger, som har en fast og stolt Karakter, gav Informationer og var nær ved at sulte for ikke at berøve Moder noget."

"Og Ernst?" spurgte Gabrielle, idet hun rødmede let.

"Han læste meget flittig og levede i al Tarvelighed. — Birger var fyldt seksten Aar, da Oberſten kaldte ham til sig, og samtidig bad Moder mig om at komme

hjem. Vi adløb begge, og jeg fandt Moder meget nedslaaet. Hun meddelte mig gamle Starks Død, og hvem Birgers Fader var, hvilket jeg hidtil havde været ganske uvidende om. Hun viste mig et Brev, som den afdøde havde tilsendt hende Dagen før sin Død. Det indeholdt omtrent følgende:

"Kjære Søster!

Jeg har i de sidste seksten Aar kun havt én Tanke, ét Maal, nemlig at hevne mig. Tiden er nu kommen og Straffen sin Fuldbyrdelse nær; — naar du læser dette, er jeg død. Herren velsigne dig, fordi du har taget dig af det Barn, som Karin efterlod sig; i medfølgende lille Pakke findes min Arv til Gutten; den vil lære ham at hade den, der har givet ham Livet, og hans Slegt.

Hvis du hører, at jeg er død ved et Vaadefkud, saa lyver man, thi jeg vil, at Datteren af den Skurk, som engang berøvede mig min Ære og Lykke, skal dræbe mig.

Da han kom hjem til Broborg med sin unge, smukke Kone, bar denne et Barn i sine Arme. Jeg var dengang alene, thi han havde berøvet mig min Kone og mit Barn; du ved jo, at min Kone døde af Sorg over Karin. Jeg tilsvor ham da, at hans Kone og Datter engang skulde komme til at undgjælde for hans Brøde, og nu er jeg ifærd med udføre min Ed. Hvis jeg selv havde skudt den Karl for Panden, vilde Straffen have været altfor ringe, thi han frygter ikke Døden, men han elsker sit Barn over alt, og dette Barn er det min Hen-

sigt at gjøre til min Morderske. Naar hun da gaar bort fra mit Lig, vil hun være berøvet sin Sjæls Fred, thi gamle Starks blodige Skygge skal følge hende gjennem Barndommen og Ungdommen, ja, selv forbitre hendes Alderdom, uden at hendes Forældre skal være istand til at gjengive hende sin Rolighed. Først da er Karin og jeg hevnede. Herren være med dig og vor Slegt!

Din Broder,

Erik Stark."

"Moder spurgte mig, hvorledes hun skulde bære sig ad med dette Brev, som den hadefulde Olding havde skrevet til Birger, og som laa ved det ovennævnte Brev. Jeg raadede hende til at tilintetgjøre det, og hun fulgte dette Raad."

Gabrielle havde siddet ubevægelig, og man kunde kun paa Brystets urolige Hæven og Synken opdage, at der rasede en heftig Kamp i hendes indre. Alarik betragtede hende nogen Tid i Taushed; men tilsidst bøiede han sig hurtig ned over hende og udbrød:

"Naa, var det saa Gabrielle Werner, som dræbte Stark?"

Gabrielle saa op paa ham med et Blik, hvori man læste et vaagnende Haab.

"Eller var hun ikke snarere et Offer for en nederdrægtig Hevn?" vedblev Alarik. "Er det hendes Feil, at hun afbrøde det Gevær, som den hadefulde Olding lagde i hendes Haand? Er det ikke snarere en Forbrydelse af ham at fordømme det stakkels, intet ondt anende

Barn til uendelige Lidelser? De er uskyldig og ren som den Dragt, De bærer; men De maa søge at tilgive Stark, der har forsyndet sig saa stærkt imod Dem."

"Tilgive?" hviskede Gabrielle. "I dette Øieblik har jeg kun én Tanke, og det er, at jeg paa mine Knæ maa takke Gud og Dem, som har løst mig fra den skrækkeligste Elendighed."

Gabrielle kastede sig paa Knæ, støttede Panden i de foldede Hænder, og for første Gang hviskede hendes Læber en Takkebøn til h a m, som hun saa ofte i Fortvilelse havde anraabt om Tilgivelse. Da hun atter løftede sit Hoved og reiste sig, hvilede der et Udtryk af Fred over hende.

"Gud lønne Dem!" udbrød hun og rakte Alarik Haanden.

"Jeg er rigelig belønnet," sagde denne. "Nu kan jeg dø rolig, thi jeg kan læse i Deres Blik, at De har gjenvundet Deres indre Fred."

De hørte nogen nærme sig. Alarik slap Gabrielles Haand og vendte Hovedet mod den Side, fra hvilken Skridtene kom. Da de opdagede, at den kommende var Ernst, for der en Skygge af Smerte over Gabrielles Ansigt, idet hun mumlede:

"Jeg havde glemt ham."

"Men, som De ser, har han ikke glemt Dem," udbrød Alarik heftig. "Jeg vil ikke genere ved Deres Sammenkomst," tilføiede han og reiste sig.

"Nei, De maa blive," sagde Gabrielle bønfaldende.

"Vil De virkelig forlade mig nu, da De har gjengivet mig Haabet?"

"Jeg er undertiden ogsaa som en svag dødelig; lad mig derfor slippe," sagde Alarik og gik, medens Gabrielle vendte tilbage til Værelserne.

Da Ernst traadte ind i Salonen, var den tom.

Han tog Plads i en af Sofaerne, men blev ikke længe alene, thi kort Tid efter traadte Clara, Alfhild Birger og Alarik ind, og lidt efter viste Gabrielle sig. Saasnart den sidste havde taget Plads, satte Ernst sig ved hendes Side og begyndte at tale om sine Reiser.

Alarik var kommen i en livlig Samtale med Clara, men fulgte samtidig med levende Interesse enhver af Gabrielles Bevægelser, og skjønt han vedblivende spøgede med Clara, blev hans Blik stedse mørkere, saa at Clara tilsidst afbrød Samtalen og leende udbrød:

"De spiller to Roller, Hr. Welwort, og spiller dem begge meget flet."

"Virkelig? — Men det er der da ikke noget ondt i. Det er ikke givet alle at være gode Skuespillere. Men fortæl mig dog, hvilke Roller det er, jeg spiller."

"De spiller spøgefuld overfor mig, for at ingen skal merke, at De er vred, og De lader ligegyldig for alt, hvad der passerer omkring Dem, skjønt De anspænder Deres Opmerksomhed, — lige meget paa hvilket. De har imidlertid ikke fuldstændig Magt over Deres Ansigt,

thi De taler spøgende med mig, medens De samtidig ser paa mig, som om De kunde have Lyst til at myrde mig."

"Sig mig nu engang oprigtig, Frøken Clara, tror De, at min Broder elsker Deres Søster?"

"Hvad tror De?" sagde Clara bekymret og saa paa Ernst, som lod til at være sterkt optaget af sin Samtale med Gabrielle.

"Det dreier sig ikke om, hvad jeg tror, men om han har talt om Kjærlighed til hende."

"Jeg troede selv engang, at han elskede hende, Hr. Welwort, men dengang forspildte Alfhild hans Kjærlighed. Den stakkels Pige vil neppe faa det tilbage, som hun engang tabte."

Clara saa nu hen paa Alfhild, men blev næsten forfærdet over det hadefulde Udtryk, der viste sig i Søsterens Ansigt, medens denne betragtede Ernst og Gabrielle.

Senere paa Aftenen stod Ernst alene ved et af Vinduerne, hvor Alfhild nærmede sig ham og udbrød:

"De ser usedvanlig fornøiet ud iaften."

"Jeg har i Øieblikket ingen Grund til at være bedrøvet," svarede Ernst ligegyldig.

"Er Birger Werner ikke en smuk Mand?" vedblev hun, idet hun lugtede til en Blomst.

"Jo, det er han. Jeg har ogsaa flere Gange undret mig over, at De ikke giftede Dem med ham. Deklarationen af Deres Forlovelse blev jo udsat. Det forekommer mig virkelig, at ....."

Ernst stansede, idet han kastede et koldt Blik paa Alfhild.

"Hvilket?" spurgte Alfhild, der rystede.

"At det er en Mand, som passede udmerket for Dem."

Alfhild for sammen som om hun blev brændt af et glødende Jern.

"De har vel endogsaa ønsket dette Parti?" vedblev hun med usikker Stemme, skjøndt hun anstrængte sig for at være rolig.

"Ja. — De kunde vist ikke betro Deres Fremtid i bedre Hænder."

"Er det Deres Spøg eller Alvor, Ernst?"

"Nei, ved min Ære! hvorfor skulde jeg spøge? — Da jeg i min første Ungdom skjænkede Dem min varme Kjærlighed, og De sagde, at De besvarede denne Følelse, havde De ikke Mod til opgive den rige Werner, skjønt De vidste, at jeg havde ofret Dem ....."

"De ved jo, at Fader ....."

"Vi er ikke alene. Lad os afbryde denne Samtale."

"Et Ord!"

"To, hvis De ønsker det."

"Elsker De Gabrielle?"

"Ja," svarede Ernst koldt og fjernede sig.

Alfhild sank ned paa en Stol, som stod ved Vinduet, og sad et Øieblik som bedøvet af en skrækkelig Smerte; men derpaa vaagnede hendes Bitterhed, Skinsyge og Hævngjerrighed med fornyet Styrke. Hun vilde pine og

plage andre, og se disse lide de samme Kvaler som hun selv. Hun vilde lindre sin egen Smerte ved at fremkalde en lignende Smerte hos disse Mennesker, der havde tilføiet hende saa meget ondt. Hun vilde se Ernst fortæret af en lignende Skinsyge som den, der rasede i hendes Indre, og Gabrielle vride sine Hænder over ikke at være elsket.

Der findes sikkert ikke nogen Følelse, der i den Grad fordærver et Mennske, som Skinsygen. Den fremkalder alle vore sletteste Følelser og undertrykker de gode. Det ser undertiden ud som om en ond Aand stod paa Lur for at understøtte vore slette Ønsker, og saaledes var det ogsaa nu. Medens Alfhild udrugede sine Hævnplaner, kastede hun et Blik paa Gabrielle med Ønsket om at finde et Middel til at saare hende, og opfangede derved et Blik, som Gabrielle tilkastede Alarik. Der var noget i dette Blik, som fik Alfhild til at juble af Skadefryd, idet hun tænkte:

"Jeg gjemmer dig tilsidst; men nu ved jeg, hvor jeg skal ramme dig. — Alarik er skinsyg! — Ernst skal dyrt komme til at betale, at han har leget med mit Hjerte."

Hun gik hen til Clara, som talte med Ernst, og sagde i en ligegyldig Tone til Søsteren:

"Betragt engang Gabrielle; hvor hun er smuk i dette Øieblik. Med Hensyn til hende kan man da sige, Kjærlighed forskjønner. Naar hun ser paa Alarik Welwort har hendes Ansigt et vidunderligt varmt Udtryk."

"Der ligger ogsaa noget overordentligt Kraftigt og Mandigt i Alariks Ansigt," sagde Clara uden at ane den Snare, som Alfhild lagde. "Jeg har ofte ønsket, at Gabrielle maatte komme til at elske ham. Med sin muntre Karakter og livlige Temperament vilde han være den Rette til at udrive hende af hendes tungsindige Tilstand."

"Deri har du fuldstændig Ret," sagde Alfhild, der merkede, at Ernst var bleven meget bleg, skjønt han ytrede med sin sedvanlige rolige Stemme:

"Damerne have altid en merkværdig Passion for at bortgifte hinanden. Folk her havde til Eksempel allerede forlovet Frøken Clara og min Broder."

"Men de ville faa en lang Næse, naar de erfare at Deres Broder og Gabrielle blive forlovede," sagde Alfhild og lo.

"Det sker aldrig!" udbrød Ernst.

"Er det Deres Hensigt at forbyde det?"

"Nei; — men jeg tror ikke, at Fru de Saint-Sue gifter sig uden af Kjærlighed."

"Det er ogsaa min Mening; — men netop derfor tror jeg ogsaa, at Deres Broder bliver Eier af Wetternæs," sagde Alfhild og fjernede sig.

Hun havde hos Ernst sporet Følelser, som hverken var milde eller rolige.

Den næste Dags Eftermiddag var Birger taget bort for at hilse paa nogle af Stedets Notabiliteter. Alarik

tog Del i en Sammenkomst, som fandt Sted hos Præsten i Anledning af Kirkebygningen, og Frøknerne Wolff var fra tidlig om Morgenen inviterede til Tante Bertha, saa at Gabrielle var ganske alene hjemme.

Aftenen iforveien havde Ernst anmodet Gabrielle om en Samtale under fire Øine, og hun afventede nu med fuldkommen Rolighed hans Besøg.

Da Ernst blev meldt, gik hun ham imøde med rolig Værdighed, rakte ham venligt Haanden og udbrød:

"De har ønsket at tale alene med mig. Det er otte Aar siden, at vi sidst talede alene sammen."

"Ja, det er otte Aar siden," svarede Ernst, idet han satte sig paa en Stol i Nærheden af den Sofa, hvor Gabrielle havde taget Plads, "at jeg sagde Farvel til Dem paa Balkontrappen i Venedig. Dengang anede jeg ikke, at Blomsten, som De gav mig, i saa mange Aar skulde blive det eneste, jeg beholdt tilbage af de Forhaabninger, jeg dengang nærede. Mindet derom udøver et eiendommeligt, smerteligt Indtryk paa mig," vedblev Ernst med en sørgmodig Mine. "Det er dog ikke min Hensigt at fremkalde ubehagelige Følelser hos Dem ved paany at fremkalde disse Minder; men jeg anser det for en Pligt saavel mod Dem som mod mig selv at give en Beretning om de Begivenheder, som senere fandt Sted. Jeg bliver nødt til at gaa noget tilbage i Tiden, men jeg haaber, at De vil høre mig med Taalmodighed."

Gabrielle nikkede bekræftende.

"Jeg var en stille arbeidsom Yngling, der ikke

kjendte noget til Livets Storme og Lidenskaber, da jeg ved et rent Tilfælde fornyede det Venskab, der i Skoletiden havde herskket mellem den unge Greve Staalsværd og mig. Greven fattede et saa inderligt Venskab til mig, at jeg blev ham fuldstændig unndværlig, og da han skulde paa en længere Udenlandsreise, tilbød han mig, at jeg maatte reise frit med ham. Jeg var dengang kun enogtyve Aar, og Grevens Tilbud var altfor lokkende til, at jeg skulde afslaa det. Reisen gik først til Paris, hvor Greven overalt præsenterede mig som sin Broder, og indførte mig i det bedste Selskab, hvor jeg første Gang saa Dem. Jeg havde dengang ikke været forelsket i nogen Kvinde, ja end ikke fæstet min Opmerksomhed paa nogen enkelt. Ved en glimrende Fest, hvor jeg saa Dem mellem en Skare smukke, fortryllende Kvinder, var De maaske den mindst smukke, men dog gjorde Deres sørgmodige, drømmende Ansigt et uudsletteligt Indtryk paa mig. Deres Optræden lignede en Aabenbarelse, thi kort efter forsvandt De fra Selskabslivet. De Fornøielser, jeg senere deltog i, bragte dog Deres Billede til at blegne; jeg reiste til England for at studere forskjellige Ting, som angik min Bestilling, og medens jeg opholdt mig i London, blev jeg forelsket i en ung Pige af overordentlig Skjønhed. Jeg vilde maaske ganske have glemt Dem, hvis den unge Pige havde været værdig til min Agtelse og Kjærlighed; men hun fortjente den ikke, og jeg forlod London med en Følelse af Foragt og Bitterhed mod Kvinden. Vi reiste nu til Italien, hvor Greven vedblev at præsentere mig

som sin Broder. I Venedig traf jeg atter Dem, og saa Dem daglig i tre Maaneder, uden at jeg dog med et Blik tilkjendegav, hvor høit jeg elskede Dem. Men en Aften sagde jeg Dem, greben af Øieblikkets Fortryllelse, hvad mit Hjerte følte, og jeg læste i Deres Blik, at De tildels gjengjældte mine Følelser. Jeg glemmer aldrig den Følelse af en ren, uskyldig Lykke, som dengang gjennemstrømmede mit Hjerte. Jeg vil aldrig kunne udslette disse Øieblikke af min Erindring."

Ernst taug og støttede Hovedet i Haanden, men vedblev kort efter:

"Da jeg, efter at have forladt Dem, blev fornærmet af Deres Fætter, og saa mig nødsaget til at duellere med ham, følte jeg en sterk Afsky for at duellere, hvorfor jeg gjennem Lord D. søgte at faa Sagen ordnet i Mindelighed; men det lykkedes ikke; — jeg maatte duellere, og det ulykkelige Udfald kjender De, Corsin blev bragt død, og jeg farligt saaret fra Kamppladsen. Medens jeg svævede mellem Liv og Død, havde Grev Staalsværd faaet en heftig Hjernefeber, der bragte ham Døden; De og dermed min skjønne Drøm om Kjærlighed, var forsvundet. Mit Sind var betynget med den blodige Erindring om Duellen; jeg var reist fra Hjemmet, frisk i Sjæl og Sind, men vendte tilbage berøvet baade Fred og Haab. Deres Billede var med udslettelige Træk indgravet i mit Hjerte, og jeg søgte forgjæves at fæste min Tanke ved nogen anden. Saaledes hengik Tiden, indtil Fru de Saint-Sue bosatte sig her paa Wetternæs. Den mystiske Na-

boerske havde i Begyndelsen noget magisk tiltrækkende ved sig; men jeg søgte dog ikke at komme i nærmere Berøring med hende. Nysgjerrigheden drev mig engang til at aflægge hende et Besøg, men jeg blev næsten glad, da Intendanten afviste mig. Skjønt jeg kun paa lang Afstand saa den hemmelighedsfulde, ensomme Kvinde, gjenkjendte jeg dog Gabrielle. Denne Opdagelse glædede mig, men min Kjærlighed var saa ren og hellig, at det ikke faldt mig ind at forstyrre Deres Ro, da jeg havde faaet Vished om, at De var Gabrielle. Jeg vidste jo, Synet af mig vilde tilbagekalde en sørgelig Erindring hos Dem. Jeg følte en vemodig Tilfredsstillelse ved Tanken om at være i Deres Nærhed. Om Aftenen sang jeg ude paa Søen, hvor jeg undertiden indbildte mig, at jeg var i Venedig, og at Gabrielle stod ude paa Balkonen for at lytte til min Sang. Min Broders Optræden forstyrrede imidlertid min tarvelige Lykke. Misundelse og Skinsyge vaagnede i mit Hjerte, og jeg reiste til Majoren paa Aaker for at undertvinge disse Følelser. Ved min Tilbagekomst tilbød Alarik at præsentere mig for Dem, og jeg havde saaledes virkelig gjenfundet Dem. Sig mig nu, Gabrielle, er der endnu noget tilbage af den Følelse for mig, som engang vaagnede i Deres Bryst?"

"Hr. Welwort," svarede Gabrielle roligt. "Jeg begyndte dengang virkelig at elske Dem, men da jeg blev Aarsag til Corsins sørgelige Endeligt, døde min Kjærlighed under Vegten af de Anklager, min syge Samvittighed gjorde mig. Hvad der engang er dødt, kan ikke leve op

igjen. Mellem Dem og mig staar det blodige Minde om Corsin, og det er mig umuligt at nære nogen anden Følelse for Dem end Venskab. De maa ikke nære nogen Forhaabning til mig, thi jeg kan ikke paany skjænke Dem den Plads, De engang indtog i mit Hjerte."

"Det kan ikke være Deres Mening, Gabrielle. De kan ikke fordømme mig, der har elsket Dem saa trofast, til fuldstændig Haabløshed. Jeg bønfalder Dem, sig, at den Kjærlighed, De engang nærede for mig, atter kan opvaagne. Jeg forlanger kun et Glimt af Haab."

"Men det kan jeg ikke give Dem," svarede Gabrielle mildt. "Glem Fortiden! Deres Veninde, Deres Søster vil jeg stedse være; men aldrig mere."

Der lød Trin ude paa Verandaen, og straks efter traadte Alarik ind.

"God Aften, Frue," sagde Alarik; "undskyld, at jeg benyttede mig af min gamle Frihed til at gaa gjennem Haven; jeg anede ikke, at jeg kom til Uleilighed."

"De kommer mig aldrig til Uleilighed," sagde Gabrielle, og saa paa ham med et saa aabent Blik, at Skyerne paa hans Pande forsvandt. "Det er mig altid kjært at se Dem."

Alarik kom med nogle høflige, formelle Udtalelser, og sagde derpaa, at han kun var taget over til Wetternæs for at hente Broderen, da der var kommet fremmede til Ekbakke.

Kort efter fjernede begge Brødrene sig.

Medens den ovenanførte Samtale fandt Sted mellem Gabrielle og Ernst, havde Egnens Damer indfundet sig hos Tante Bertha for at drikke Kaffe og fortælle Nyheder. Paa Landet har man ogsaa den Vane at opvarte hinanden med saa megen Skandale som muligt. Tante Bertha havde just ikke nogen videre Anseelse blandt Egnens Sladderhøstre, da hun var altfor ordknap og ikke havde tilstrækkelig Lyst til at berøve andre deres gode Navn og Rygte. Hun havde dog nogle andre store Egenskaber i Naboernes Øine. For det første havde hun to ugifte Brødersønner, og for det andet boede hun overfor den hemmelighedsfulde og interessante Eierinde af Wetternæs.

Alle Mødre, som havde ugifte Døtre, og alle giftelystne unge Piger smidskede derfor for Tante Bertha, særligt efter at Alarik var kommet hjem. "Hvis det ikke lykkedes at erobre Ernst, kunde det maaske lykkes med Alarik. Man kunde derfor være vis paa, at alle indfandt sig, naar Tante Bertha inviterede, og denne Gang havde man modtaget Invitationen med særlig Glæde, da man vilde faa Leilighed til at stifte to Bekjendtskaber, nemlig med Alarik og den nye Dommer. Man vidste allerede, at den nye Herredshøvding var den samme Birger, som den afdøde Præst havde opdraget. Man troede selvfølgelig, at man ved Besøget paa Ekbakke vilde faa Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med de to Herrer. Man kunde maaske ogsaa faa lidt at vide om, i hvilket Forhold den nye Dommer stod til Fruen paa Wetternæs, siden han

boede hos hende. Alle de indbudne Fruer og Frøkener indfandt sig derfor paa Ekbakke i deres bedste Toilette, og med de mest glimrende Forhaabninger om at faa baade Glæde og Nytte af deres Besøg. Man haabede at opdage, hvorledes det hængte sammen med Allariks Besøg paa Wetternæs, om han virkelig var forelsket i Clara, om det var sandt, at den unge Dommer skulde giftes med Fru de Saint-Sue, og om der var noget i Rygtet om, at Ernst var forlovet med Alfhild.

Tante Bertha sad i det smukke, lille Forværelse, iført en mørkegraa Kjole og en pyntelig liden Kappe. Man kunde se paa det skjelmske Smil, der spillede om den gamles Mund, at hun morede sig over den Skuffelse, der ventede hendes Gjæster, naar de opdagede, at hun var alene hjemme. Clara og Alfhild kom først.

"Herregud, lille Tante," sagde Clara, da hun havde hilst paa den gamle, "hvor De ser skjelmsk ud idag. Jeg er vis paa, at De vil spille Naboerne et Puds."

"Det kan nok være," sagde den gamle med et venligt Smil. "De kan tro, at jeg er bleven en vigtig Person, siden mine Brodersønner er blevne gifteærdige. De skal blot se, hvor Damerne er udmaiede idag, og hvor de med smilende Miner vil omfavne mig og udtale sin Glæde over at være komne til Ekbakke idag, indtil de opdager, at de maa nøies med mig alene. Naar de har opdaget dette, vil her blive alt andet end morsomt."

"Det vil altsaa sige, at vi maa undvære Herrerne idag. Stygge Tante! Det er ikke smukt af Dem, at

narre mig til at tage min lyseblaa Kjole paa," sagde Clara. "Jeg havde ikke taget den paa, naar det ikke havde været for at gjøre Indtryk paa Alarik."

"Den Fyr er brandforsikret, kjære Barn."

"Brandforsikrede Ting brænder letteſt. Men der har vi Oberſtinde G. og hendes syv Døtre," vedblev Clara, og satte sig ved et Vindu i Forværelset, hvor Alfhild allerede havde Plads, og hvorfra man kunde se den prægtige Hovedbygning paa Wetternæs. Alfhild var bleven gnaven over Berthas Udtalelser, og sad stiv og stolt.

Da alle Gjæsterne var komne, kunde Oberſtinden ikke vente længere, men spurgte Bertha:

"Hvorledes har dine Broderſønner det?"

'Tak, meget godt," svarede Bertha, og saa paa Clara med en udtryksfuld Mine.

"Det var da en stor Glæde for dig at gjense Arkitekten," sagde Oberſtinden.

"Ja, det var en stor Glæde."

"Jeg har ikke seet ham, siden Paſtorinden blev begravet."

"Han har heller ikke været her siden den Tid."

"Jeg havde haabet, at han vilde aflægge os en Visit; men nu har han været her i over tre Maaneder, uden at vi har seet ham. Det gjør mig ondt, da jeg altid har holdt saa meget af de to Brødre; men de glemmer de gamle Venner for de nye."

"Malin og Hr. Welwort har jo været Legekamme-

rater," sagde den yngste af de syv Søstre. Malin var den ældste af dem.

"Ja, Herregud, hvor Tiden gaar," svarede Bertha. "Malin maa snart være fire og tredive Aar."

Malin, som gjerne vilde gaa for at være nogle og tyve Aar, rødmede sterkt, og kastede et rasende Blik paa Søsteren og Tante Bertha.

Alle kjendte Malins Svaghed og tog derfor med Vegjærlighed fat paa dette Emne. En Tid dreiede Samtalen sig om Alderen, og om hvor vanskeligt det faldt enkelte Mennesker at tilstaa, at de er blevne gamle, men endelig afbrød Oberstinden Samtalen ved at spørge:

"Har man ikke den Fornøielse at se disse Broderssønner?"

Dette var noget, som interesserede alle, og man taug for at høre Svaret.

"Nei, jeg tror næsten ikke, at de kommer hjem, og for at sige Sandheden, har jeg netop inviteret Eder, fordi jeg vidste, at de var ude. Vi kunne da være mere ugenerte."

Tante Bertha kunde næsten ikke lade være at le over den Virkning, hendes Ord gjorde. Clara kom i samme Situation ved at se Virkningen paa de tilstedeværendes Ansigter. Det varede flere Minuter inden Selskabet havde fattet sig saa meget, at nogen kunde sige et Ord, og ingen kan vide, hvorledes det vilde være gaaet, dersom ikke Malin, som sad ved et andet Vindu, havde raabt:

"Men er det ikke Ingeniøren, som gaar gjennem Haven ned til Stranden?"

Alle Damerne for hen til Vinduerne for at overbevise sig om, at Ernst virkelig havde været hjemme uden at komme ind at hilse paa dem, inden han tog bort. Dette var en saa stor Uartighed, at den fortjente den strengeste Straf.

Det var virkelig Ernst, som gik ned til Stranden, hvor han steg ned i en Baad og roede over til Wetternæs. Tante Bertha vilde sandsynligvis være bleven opvartet med en Syndflod af Spydigheder, hvis ikke en uventet Begivenhed havde ledet Selskabets Tanker hen paa et andet Punkt, idet nemlig to Mænd traadte ind i Forværelset.

"Men Herregud, er det Eder? Jeg antog saa bestemt, at I vilde blive borte hele Dagen," sagde Tante Bertha.

"Det kunde vi da ikke, da vi fik at vide, at du havde fremmede?" svarede Alarik og kysſede den gamle paa Haanden, hvorefter han og Birger blev repræsenterede for dem af Selskabet, som de ikke kjendte. — Ernst, Baaden og Wetternæs var glemt, og hele Opmerksomheden henvendt paa de to smukke Mænd, som blev bestormede med Spørgsmaal fra alle Sider.

Blandt Selskabet var der dog en, der ikke lod sig forstyrre af de to indtrædende, men som med spændt Opmerksomhed fulgte Ernst paa hans Rotur over Wettern. Havde nogen kunnet betragte Alfhilds Øine, medens de

ligesom fortryllede hængte ved den lille Baad, vilde man i disse kunne have læst en Verden af Smerte og Fortvilelse. Hun sad ubevægelig som en Statue med Hagen støttet i Haanden.

Naar vi dødelige skulle bedømme, hvad Ondt eller Godt, der findes i os, maa det ske i de Øieblikke, da vi beherskes af Misundelse eller Skinsyge. Venskab, Medlidenhed og Retfærdighed forsvinder for Hævngjerrighed, Skadefryd og Had. De er lykkelige, som eier tilstrækkelig Selvbeherskelse til at disse Lidenskaber ikke forleder dem til Handlinger, som medføre Sorg for andre og Anger for dem, som begaa disse. En større og mere fortvilet Lidelse end Skinsygen kan neppe rummes i noget Menneskes Bryst. Man forbittres mod enhver, som er lykkelig, og man ønsker under Byrden af sine Kvaler at kunne sønderknuse sig selv og andre. Hvorledes Alfhild vilde gaa ud af Kampen, var uvist. Hun var i Besiddelse af altfor mange egoistiske Egenskaber, til at hun uden Understøttelse af en kraftigere Karakter end hendes egen, skulde kunne beherske sine onde Tilbøieligheder.

Efterat Alarik havde besvaret alle de Spørgsmaal, der rettedes til ham og udvekslet nogle høflige Bemerkninger med nogle gamle Bekjendte, nærmede han sig Clara, som sad ved samme Vindu som Alfhild. Han satte sig ved Siden af hende, og idet han paa en meget fortrolig Maade lænede sig til hendes Stolryg, udbrød han:

"Jeg har med Vilje opgivet mit Arbeide idag, og

er kommet herhen for at give snakkelystne noget at tale om. De og jeg maa arrangere det saaledes, at alle, naar de gaa bort herfra, er overbevist om, at vi snart ville feire vor Forlovelse."

"De vil altsaa gjøre mig til Gjenstand for Sladderen, og naar det saa ikke bliver til noget med Forlovelsen, bliver jeg til Gjenstand for Spotten og Skammen."

"Frygter De for Deres Rygte?"

"Ja, det bør en Kvinde ikke lege med."

"De har maaske Ret. — Min Foragt for Folks Snak, og min Lyst til at trodse deres Bagtalelser, kunde maaske være farlig for Dem. Jeg bliver vel altsaa nødt til at forlade Dem," vedblev Alarik og vilde reise sig.

"Nu skal De ikke gaa fra den ene Yderlighed til den anden. Fordi jeg ikke ønsker, at disse Mennesker skulle antage os for et Par forlovede, kan vi dog gjerne tale med hinanden som gode Naboer og Venner."

Alarik satte sig igjen og vedblev med et muntert Smil:

"Hvor forsigtigt De end taler med mig, saa....."

"Saa vil man dog gjøre sine Bemerkninger om os. Nuvel; det er noget, man ikke kan undgaa i denne Verden; men det er noget andet, naar man med Forsæt udsætter sig for Snakken."

"De taler som Visdommens Gudinde. Men hvor kan det være, at De idag ser Livet fra et saa fornuftigt Synspunkt? Ellers sværmer De jo ikke for det alvorlige."

"Og idag endnu mindre end ellers; men det hindrer mig dog ikke i at trække mig tilbage, naar De forlanger, at jeg skal gjøre mig til Skive for Menneskers Bagtalelse. — Jeg synes forresten, at vi to kunde passe godt sammen, Herr Welwort!"

"Virkelig? Jeg indser heller ikke, hvad der skulde forhindre os i at blive et Ægtepar."

"Jo, der er en Hindring."

"Og den er?"

"Ja gjæt nu engang."

"Det kan jeg ikke. De maa hjælpe mig."

"Der findes en stor uovervindelig Hindring."

"Hvori bestaar den?"

"I, at vi ikke kunne elske hinanden."

"Hvorfor ikke? Jeg kan virkelig ikke indse, hvad der skulde forhindre os deri."

"Vore egne Hjerter."

"Det er ganske vist en betænkelig Sag. Men hvad har vore Hjerter da derimod."

"Overmaade meget."

"Jeg tror, at De tager feil, naar de skyder Skylden paa vore Hjerter."

"Hvorfor?"

"I Kjærlighed bytter man jo Hjerter."

"Saaledes paastaar man jo."

"Man skjænker idetmindste sit Hjerte til den, man elsker."

"Ja, saaledes siger Romanforfatterne."

"Og dem bør vi tro."

"Ja, naturligvis."

"Vi tror altsaa, at vi bortskjænker vort Hjerte, naar vi elsker."

"Ja. — Men hvad følger deraf?"

"At vi maa eie et Hjerte for at kunne bortskjænke det."

"De er meget logisk. Men De vil da ikke paastaa, at vi er hjerteløse?" udbrød Clara muntert.

"Jeg paastaar ikke noget. Jeg mener blot, at vi intet kunne skjænke hinanden, naar der er Tale om Hjertet."

"Og jeg tror ganske det samme."

Under denne Samtale havde Alfhild siddet ganske roligt, ja ikke engang vendt Hovedet. Hun havde ganske vist gjenkjendt Alariks Stemme, men var i altfor stor Ophidselse til at høre efter, hvad der blev sagt. Endelig lykkedes det hende dog at faa saa meget Herredømme over sit Ansigt, at hun vendte sig om til Alarik, og sagde med tilsyneladende Rolighed:

"Det lader til, at Clara og Herr Welwort er i Begreb med at skrifte for hinanden."

"Vi udveksler kun Anskuelser," svarede Alarik. "Jeg troede forresten ikke, at De nedlod Dem til at høre efter, hvad vi sagde," vedblev han i en irriteret Tone.

"De har fuldkommen Ret. Jeg hørte ogsaa kun nogle enkelte Ord. Jeg havde min Opmerksomhed henvendt paa noget andet."

"Paa Roserne i Haven, paa Birketræerne i Skoven, og paa Wetterns klare Vand; det er Gjenstande, som er langt mere interessante end to Menneskers Passiar og Latter."

"De tager feil," sagde Alfhild blussende rød af Vrede. "Det var ikke Blomsterne, ikke Træerne, ikke Vandet, der var Gjenstand for min Opmerksomhed, men derimod en Baad og den Person, som sad i den."

"Den lykkelige."

"Ja, jeg antager, at han var lykkelig; thi han begav sig til et Stevnemøde med sit Hjertets Udkaarne."

"Virkelig? Men hvorledes kan De vide, at han begav sig til et Stevnemøde? Sligt pleier man ikke at foretage sig ved høilys Dag."

"Men hvis Turen nu gik til Wetternæs, hvad vilde De da tænke om Sagen, især naar De ser Dem om og lægger Merke til hvem her mangler?"

Alfhilds mørke Øine hvilede paa Alariks blege Ansigt med et Udtryk af Skadefryd, men i det samme paa Alarik op og deres Blikke mødtes. Han rødmede af Ærgrelse, men kastede Hovedet tilbage og svarede bidende:

"Undskyld, at jeg tviler. Min Broder kan umuligt have forladt Ekbakke, da De ventedes hertil. Jeg troede, at De havde en større Magt over dem, De engang havde fængslet."

Ved disse Ord reiste Alarik sig og forlod Værelset.

Birger, der var vant til at omgaaes alle Slags

Menneſker, og ſom var fuldkommen Herre over ſig ſelv, forſtod at vise enhver af Selſkabet en Opmerkſomhed. Selv med Frøkenerne Wolff talte han saa ugeneret, at ikke selv det skarpeste Blik kunde opdage om nogen af dem havde været mere end en Slegtning for ham. Alle de Spørgsmaal, de ældre Damer gjorde ham angaaende Gabrielle, besvarede han paa en saadan Maade, at de blev lige saa uvidende derom som hidtil.

"Birger har virkeligt et mandigt Ydre og meget behagelige Manerer," sagde Clara til Alfhild.

"Aa ja," sagde Alfhild, der stirrede ud gjennem Vinduet. Hvad saa hun? Alarik, der roede over mod Wetternæs med saa stor Voldsomhed, at Vandet skummede omkring Baaden.

En Time senere traadte han tilligemed Ernst ind i Forværelset paa Ekbakke. Alarik var meget ophidset, men Ernst bleg, kold og mørk.

Ernst gjorde sig Umage for at synes ganske rolig, og det vilde være lykkedes ham, hvis ikke hans ualmindelige Bleghed og rynkede Pande havde forraadt den Uro, som herskede i hans Indre.

Alarik foreslog nogle Lege, som han selv deltog i med en forceret Munterhed.

"Gud bevare os for det Menneske!" tænkte Clara, "det er bestemt galt fat med hans Forstand. Nu er han saa forbitret, at han giver sin Vrede Luft i en tøilesløs Munterhed. Han kan let foretage en eller anden Ubesindighed i denne Stemning. Jeg maa se at faa ham lidt beroliget."

"Nu føler den stolte Alarik, hvad jeg har følt," tænkte Alfhild, "og i den troløse Ernsts hele Opførsel, læser jeg, at han er blevet forsmaaet. Nu kan han lide lignende Kvaler som jeg, og jeg vil blive hævnet."

Medens Alfhild beskjæftigede sig paa denne Maade, legede man, "at bytte Mager." Birger førte hende fra hendes Plads, og idet de dansede over Gulvet, sagde han:

"Pas paa Deres Ansigt! Det forraader, hvad De tænker og føler."

I samme Øieblik førte Clara Alarik bort og sagde smilende:

"Jeg troede, at det blot var Kvinden, som gav sin Vrede og Smerte Luft i hysterisk Munterhed; — nu opdagede jeg, at Manden heller ikke forsmaar denne Udvei. Det er en stor Svaghed, — ikke sandt?"

"Jeg forstaar Dem ikke."

"Undskyld at jeg tviler derom."

"Hun har Ret," tænkte Alarik. "Jeg har udtalt mig med saa stor Strenghed over, at man ikke formaar at holde sin Smerte i Tømme, og saa forstaar jeg ikke engang selv at beherske mig. Vi er sterke i Ordet, men svage i Gjerningen; men jeg vil ogsaa være sterk i Gjerningen."

Efter Aftensbordet tog Selskabet bort. Medens Vognene kjørte frem, stod Alfhild og Ernst ved et af Vinduerne. Clara befandt sig midt imellem Gjesterne og hjalp dem Overtøiet paa, medens Alarik og Birger var beskjæftiget paa forskjellig Maade.

"De maa selv kunne indse, at dette ikke er det rette Sted til en Forklaring," sagde Ernst.

"Hvorfor ikke?"

"Fordi vi er omgivne af fremmede Personer, som belure os."

"Det bryder jeg mig ikke om."

"Men jeg bryder mig om det. De skal ikke kunne sige, at jeg ubetænktsomt har prisgivet Deres Rygte til Sladderen. Lad mig gaa hen og hjælpe Damerne."

"De taler om mit Rygte, naar De har knust mit Hjerte," sagde Alfhild lidenskabeligt.

"Det er Dem selv, som er Skyld deri," sagde Ernst, og vilde gaa.

"Bliv!" udbrød Alfhild. "Vil De negte, at De har været paa Wetternæs, uagtet jeg selv saa, at De roede derover?"

"Det kunde ikke falde mig ind at negte det eller at ville skjule det, ligesaa lidt som jeg har negtet for Dem, at jeg elsker Gabrielle de Saint-Sue."

Nu forlod han Alfhild, og gik hen og hjalp Oberstinden hendes Kaabe paa; han sagde Amalie nogle smukke Ord om hendes smaa, fine Hænder, og forsikrede den yngste Datter, at han aldrig havde seet smukkere Øine end hendes.

Alfhild saa efter ham. Blodet brændte som Ild i hendes Aarer, det susede for hendes Øren, og hun gjennemgik i Erindringen alle de Gange, han havde tilhvidsket hende sin Beundring over hendes Skjønhed;

men han havde ikke en eneste Gang udtalt et Ord om Kjærlighed til hende siden den Tid, da han i London fortalte, at han elskede hende. Det var hende selv, som havde antaget hans Opmerksomhed og Høflighed som Beviser paa, at hans Følelser for hende var forblevne de samme, og dog syntes hun, at hun var bleven bedraget af ham.

De fremmede havde forladt Ekbakke, og Tante Bertha og Tjenestefolkene var gaaede til Ro. Ved Stranden spaserede de to Brødre, Ernst med rynket Pande, bestemt paa ikke at bryde Tausheden. I Alariks Ansigt kunde man ogsaa læse de heftige Følelser, som rasede i hans Indre. Da de havde gaaet nogen Tid sammen, vendte han sig dog om, og spurgte Broderen:

"Hvor lærte du Gabrielle at kjende?"

"I Venedig."

"Og du har elsket hende siden den Tid?"

"Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke har isinde at besvare. Jeg vil beholde mit Hjertes Hemmeligheder for mig selv. Hvorledes kan det ogsaa interessere Dig? Du sagde engang, da du talte om dine Besøg paa Wetternæs: "Jeg tænker ikke paa at vinde noget ved denne Kvinde; jeg vil tjene hende uden at vente nogen Belønning."

"Ja, det har jeg sagt, og det skal jeg ogsaa holde."

"Hvorfor er du da skinsyg?" udbrød Ernst og tilkastede Broderen et mørkt Blik.

"Ernst!" raabte Alarik, idet Aarerne svulmede paa hans Pande og hans Øine lynede.

"Hvis du ikke er skinsyg," vedblev Ernst roligt, "hvorfor er du da vred over mine Besøg paa Wetternæs? Hvorfor vil du da kjende mine Følelser for Fru de Saint-Sue? Har jeg en eneste Gang spurgt dig om dine Følelser? Hvis du, som havde det bestemte Forsæt, i hende kun at se en Ulykkelig, som du vilde forsone med Livet, nu ikke blot er bleven forelsket i hende, men endogsaa med skinsyge Øine betragter enhver, der nærmer sig hende, saa er du jo ikke bedre end alle andre."

Alarik gik nogen Tid taus, men endelig udbrød han i en fuldkommen rolig Tone:

"Tak for disse Ord; — de indeholdt en streng Sandhed. Jeg var virkelig nær ved at glemme den Rolle, som jeg havde tildelt mig selv; men du kan stole paa, at det ikke skal hænde oftere. Du siger, at jeg er skinsyg, og deri har du maaske Ret; men det er jeg altid, naar det gjælder Personer, som jeg interesserer mig for. Jeg vil gjerne være eneraadende over deres Skjæbne. Det har altid været min Stræben at staa høiere end andre i moralsk Henseende."

"Ligesom alle Egoister har du anseet dig for at staa over andre, indtil du fik prøvet dine egne Kræfter; men man er ikke beretliget til at foragte andre, inden man har seet, om man selv gaar seirrig ud af Fristelsen."

Man kunde se paa Alarik, at han følte sig krænket over, at Broderen, som han altid havde anseet for at

være svag, nu kunde bebreide ham en Svaghed, en Afvigelse fra den Vei, han havde foresat sig at gaa.

"Du har ofte bebreidet mig, at jeg ikke havde nogen sterk Karakter," vedblev Ernst. "Jeg tilstaar, at Skjønhed altid har udøvet en stor Indflydelse paa mig; men jeg var fuldstændig Herre over mine Følelser den eneste Gang, jeg virkelig elskede. Endnu har aldrig nogen Fristelse bragt mig til at vige bort fra Ærens Fordringer. Jeg var engang alene i en Baad med den Kvinde, som jeg elskede; men jeg vovede neppe at berøre hendes Haand, skjønt mit Hjerte bankede voldsomt af Lidenskab og Kjærlighed. Sorg og Ulykke har senere rammet mig, uden at jeg har ladet mig kue af dem, og jeg har stadig holdt dem hos mig selv uden at give dem til Pris for Verden."

"Saaledes som jeg, mener du."

"Ja, skjønt du er saa stolt og overmodig, formaar du dog ikke at beherske dine opbrusende Følelser. Hvad har du egentlig at være stolt af?"

"Af Bevidstheden om aldrig at have handlet urigtig eller af egoistiske Bevæggrunde."

"Er du vis paa, at du ikke er en ligesaa stor Egoist som vi andre?"

"Ja, fuldstændig!"

"Lykkelige Selvforblindelse," sagde Ernst koldt.

"Bevis, at jeg er Egoist," udbrød Alarik heftig.

"Din Egoisme forlanger, at du skal være den første i alt, og at du vil staa over alle. Selv din Ædelmo-

dighed er kun den rene Egoisme, thi du vil derved vise, at ingen er istand til at udøve en saa høimodig Handling som du, og du vil ikke tillade nogen at hjælpe dig, fordi du vil have Æren alene."

"Det er nok muligt; men jeg tror det ikke. Sæt mig engang paa Prøve og forlang af mig et Offer, som kan berede din Lykke!"

"Jeg vilde forlange et saadant Offer; men hvis jeg igaar — idag kan der ikke mere være Tale derom — havde anmodet dig om at ophøre med dine Besøg paa Wetternæs, da min Lykke fordrede det, — hvad vilde du da have svaret?"

"At jeg gjerne skulde have føiet dig, saafremt jeg ikke havde anseet mig for uundværlig for Fru de Saint-Sues mentale Tilstand."

"Intet Menneske er uundværligt. Godnat, Alarik; din Kjærlighed til Fru de Saint-Sue har dog nok været den rette Aarsag til dit Afslag."

Ernst vilde gaa; men Alarik stansede ham, idet han udbrød:

"Ernst — sig mig — elsker du Gabrielle?"

"Ja!"

"Nuvel! Du har beskyldt mig for Egoisme; men jeg skal bevise, at du har Uret. Jeg skal imorgen fortælle Gabrielle, hvor høit du elsker hende, og at din Lykke ligger i hendes Hænder. Jeg, den egoistiske Alarik, der har brudt mit Forsæt om kun at være hendes sjælelige Læge og stræbt at vinde hendes Hjerte, fordi

jeg elsker hende, — jeg vil tale for dig. — Er jeg saa ogsaa Egoist?"

"Det er en taabelig Prøve, som du aldrig vil kunne bestaa. Men selv om du bestod den, vilde jeg aldrig kjøbe min Lykke for denne Pris."

"Du tviler altsaa om min Sjælsstyrke?"

"Ja, i dette Tilfælde; — det kan jo endogsaa være, at Gabrielle elsker dig, og i saa Tilfælde kan du være vis paa, at din Styrke svigter dig. Det vil ogsaa være ganske naturligt. Jeg vilde aldrig kunne gaa seirrig ud af en saadan Prøve."

"Men det skal jeg. Selv om hun elsker mig, skal jeg bevise dig, at jeg kan ofre min egen Lykke for din."

"Det er atter Egoisme. Du vilde da ikke arbeide for min Lykke, men kun for at tilfredsstille din egen Stolthed."

Med disse Ord fjernede Ernst sig.

Næste Eftermiddag red Alarik over til Wetternæs og traadte ind i Salonen, hvor han traf Gabrielle.

"Er det Dem, Hr. Welwort?" udbrød Gabrielle med et venligt Smil. "Jeg troede, at De og Birger var til den store Herremiddag hos Præstens."

"Idag! Hvor kunde De tro det?" svarede Alarik. "De er usædvanlig glad idag. Er det maaske, fordi Deres Plage er tilende?"

"Jeg forstaar Dem ikke," sagde Gabrielle og satte sig i en Sofa, hvor Alarik tog Plads ved Siden af hende.

"Idag er de tre Maaneder tilende, som jeg forlangte. De har vel lært min Karakter saa godt at kjende, at De kan forstaa, at jeg ikke vil berøve mig selv den Fornøielse at tage Afsked med Dem. Jeg vil nu ophøre med mine Besøg, tilfreds med Bevidstheden om at have tilveiebragt en Forandring i Deres Sjælstilstand, og jeg vil befri Dem for den Ubehagelighed at modtage en Person, der saa ofte har plaget Dem."

Gabrielle saa op paa ham med et forundret og uroligt Blik og udbrød:

"Jeg havde glemt vor Overenskomst, og at vort Venskab var begrænset til en vis Tid. De mener at befri mig for en Plage; men Omgangen med Dem er bleven mig til en Nødvendighed."

"Jeg har dog aldrig gjort noget for, at min Omgang skulde være Dem behagelig, og jeg troede derfor, at De uden mindste Beklagelse vilde se, at jeg standsede med mine Besøg paa Wetternæs."

"Det kan ikke være Deres Mening; De maa for længe siden være kommen til en anden Overbevisning; men nærer De virkelig en saadan Tanke, har De taget fuldstændig feil. De er og vil altid være en Ven, som jeg sætter Pris paa."

"De vil for at bevise, at De ikke er egoistisk, vedblivende underkaste Dem den Ubehagelighed at se mig; men denne Gunst frasiger jeg mig."

"Hvorfor siger De det? De kjender mig jo godt nok til at vide, at jeg ikke vilde sige, at jeg nærede Venskab for Dem, hvis det ikke var Tilfældet. Glem derfor, at De har sat en bestemt Tidsfrist for Deres Deltagelse og søg at interessere Dem lidt for Gabrielle de Saint-Sue uden Hensyn til Tiden."

"Tak!" udbrød Alarik, og førte Gabrielles Haand til sine Læber.

"De vil altsaa vedblive at give mig gode Raad, Hr. Welwort, og lære mig at udøve saa meget godt som det staar i min Magt. Jeg tror, at jeg med fuld Tillid vil rette mig efter Deres Raad."

"Da jeg paatvang Dem min Deltagelse, var jeg fast besluttet paa, at jeg ikke vilde fortsætte mine Besøg en Dag ud over den aftalte Tid. Jeg kan ikke afvige fra denne Beslutning, da De ellers med Rette kunde tænke, at jeg kun havde opstillet en begrænset Tid for at overvinde Deres Vilje, og paa denne Maade søge vedblivende at være Deres Ven. Jeg maa derfor tage Afsked med Dem."

"De er haardhjertet," sagde Gabrielle sitrende.

"Haardhjertet! Det kan da kun være mod mig selv. Det var ikke om mig selv, jeg vilde tale, men om Dem. Lad mig benytte de sidste Øieblikke af vort korte Bekjendtskab til at vise Dem, hvorledes De kan finde Lykken og tillige gjøre en anden lykkelig. De vil nok høre opmerksom paa mig?"

"Tal ikke om nogen Lykke, naar De forlader mig," hvisked Gabrielle.

En Straale af Glæde lyste ud af Alariks Øine, men forsvandt straks, og han vedblev med tilkjæmpet Rolighed:

"De har indtil nu anseet det for en Synd at opsøge nogen, som kunde givet Livet Værd for Dem, og De har stødt enhver Lykke, enhver Glæde fra Dem. De har saaledes engang tænkt Dem en lykkelig Fremtid ved min Broders Side, og dog stødt denne fra Dem. Nu bliver den samme Lykke tilbudt Dem, thi han elsker Dem idag med samme Lidenskab som for otte Aar siden. Lad nu Kjærligheden forsone Dem med Livet, og skjænk ham den Lykke, hans Trofasthed fortjener."

"Havde min Kjærlighed til Ernst faaet Tid til at fæstne sig, inden den sørgelige Duel, saa vilde den have varet endnu. Den vidunderlige Følelse, der som en Rosensky dækkede mellem mig og mine sørgelige Minder, forvandledes til et Skræmmebillede ved Synet af Corsins blodige Lig."

"Hvilken Følelse nærer De da nu for min Broder?"

"En inderlig Deltagelse for hans Sorger og Lidelser, og en bitter Følelse mod mig selv, fordi jeg er Aarsag til disse."

"De elsker ham ikke?"

"Nei, jeg kan ikke elske ham."

"Men De har dog engang været nærved at elske ham; De har næret den ømme Følelse, som bringer os til at glemme selv den mest sørgelige Fortid. Skulde den daglige Samværen med ham og Visheden om at

gjøre ham lykkelig ikke være istand til at opvække de Følelser, som De anser for at være døde?"

"Nei, det er umuligt."

"De nærer dog Deltagelse og Venskab for ham. Det smerter Dem at vide, at han er bleven ulykkelig ved Dem. Vilde det ikke være et smukt Maal for Deres Stræben, at ofre Deres Liv for Ernst, og som hans Hustru forsone ham med de Sorger, han har lidt?"

"Jeg tænkte engang saaledes, som De nu taler, og ofrede mit Liv for et Menneske, hvis Ulykker og ædle Karakter fortjente et saadant Offer. Jeg vidste, at jeg kunde love ham Troskab, thi mit Hjerte nærede ingen anden Følelse end Medlidenhed med ham. Han fordrede desuden ikke Kjærlighed af mig, men trængte kun til en Veninde, en Plejerske. Saaledes forholder det sig ikke med Ernst, der elsker mig, og vil forlange Gjenkjærlighed. Istedetfor Lykke vilde jeg ved min Opofrelse kun skabe Lidelser for os begge. Han vilde lide ved Savnet af min Kjærlighed, og jeg vilde sørge over ikke at kunne skjænke ham den. Det er urigtigt, naar en Kvinde uden Kjærlighed i Hjertet træder frem for Alteret og lover en Mand, hvad hun ikke eier; men det er dobbelt urigtigt, naar hun ....."

"Hvorfor tier De?"

"Elsker en anden."

Nu kunde Alarik ikke beherske sig længere; han greb Gabrielles Hænder og udbrød lidenskabeligt:

"Og denne anden, som De elsker, Gabrielle .....

sig dog ..... er det mig? Jo ..... jeg ved, at De elsker mig ..... jeg har længe vidst det ..... men lad mig høre det fra Deres egne Læber. Overbevis mit urolige Hjerte om, at den skjønne Drøm, som saa ofte har svævet for min Fantasi, er Virkelighed."

"Jeg har elsket Dem fra vort første Møde," sagde Gabrielle med et lykkeligt Smil. "Da De hin Aften stod foran mig oppe paa Klippen, var De ikke fremmed for mig. Det var, som om jeg havde gjenfundet en Del af mig selv. Mit Hjerte sagde mig, at ....."

"At De var elsket saa uendelig høit....."

Alarik fik ikke Tid til at sige mere, thi Clara og Alfhild traadte ind.

Frøkenerne Wolff havde neppe hilset paa de tilstedeværende, førend Ernst traadte ind gjennem Glasdøren til Verandaen, uden at nogen havde lagt Merke til, at han var kommet opad Trappen. Han var bleg, men rolig, og hilste venligt paa Gabrielle. Straks efter kom Birger.

Ved Synet af Ernst rødmede Alarik stærkt, og han erindrede pludselig Broderens Ord fra den foregaaende Aften: "En saadan Prøve vil du ligesaalidt bestaa som jeg." Det var et ydmygende Øieblik for Alarik, der var saa stolt af sin Karakterstyrke, at han maatte tilstaa, at han ikke havde større Herredømme over sine Følelser end Ernst.

Broderen, som ikke ønskede, at andre skulde læse i hans Hjerte, begyndte straks at tale om ligegyldige Ting, blandt andet om et Bryllup, som skulde feires nogle Mil derfra, og til hvilket han var inviteret.

"Er Bruden smuk?" spurgte Clara.

"Aa ja, ret vakker."

"Har hun Formue?" spurgte Birger.

"Nei, hun er fattig."

"Og bliver dog gift," udbrød Alfhild. "Det er forbausende."

"Det finder jeg ikke forbausende," sagde Ernst roligt. "Hun skal besidde mange kvindelige Dyder, og dette opveier fuldstændig en Formue."

"Jeg mener ogsaa, at en saadan Skat er mere værd end den største Rigdom," ytrede Alarik.

"Er det virkelig Brødrene Welwort, som fremkommer med saadanne Udtalelser," sagde Alfhild skarpt.

"Ja, Frøken," svarede Ernst roligt.

"Jeg havde en ganske anden Mening om begge de Herrer," sagde Alfhild.

"De antog altsaa, at vi foretrak Rigdom for Dyd," vedblev Alarik.

"Med Hensyn til Dem, Hr. Arkitekt, har jeg for længe siden ophørt at tro. Deres Handlemaade har sagt mig, at det er saaledes," udbrød Alfhild med funklende Øine.

"Jeg er Dem meget forbunden," sagde Alarik, idet han tog en Stol, og satte sig ved Siden af Alfhild.

"Hvad er det, som har indgivet Dem denne Mening om mig?"

"Har De ikke hørt tale om den stakkels Kone, der er Moder til Drengen, som begik Kirketyveriet?" spurgte Alfhild.

"Jo. — Men hvad vedkommer det denne Sag."

"De skal straks komme til at forstaa mig. — Har De ikke hørt, at den stakkels Kone er overvældet af Sorg og Fortvilelse?"

"Jo," svarede Alarik rødmende, thi han anede nu, hvor Alfhild vilde hen.

"Har De, som har sat Dem til Opgave at trøste de bedrøvede, været hos hende?"

Alarik kastede Hovedet tilbage med en stolt Bevægelse, medens Clara advarende udbrød:

"Alfhild!"

"Lad du blot mig og Arkitekten afgjøre denne Sag," udbrød Alfhild med et triumferende Smil. "Jeg venter paa Deres Svar, Herr Welwort."

"Nei, jeg har ikke været der."

"Men hvis Mo'er Grethe nu havde eiet Wetternæs, og De havde hørt, at hun led af en dyb Sorg, saa vilde De sikkert have gjort det til en Livsopgave, at forsone den rige Enke med hendes Skjæbne. Den fattige Enke maa selv bære sin Sorg. Er det ikke Deres Mening?"

"Deres Ord ligne temmelig nær en Fornærmelse, Frøken Wolff," sagde Alarik, og tilkastede Alfhild et skarpt og strengt Blik.

"De forekomme mig at være uretfærdige," sagde Gabrielle. "Det lader til, at Alfhild vil bebreide Herr Welwort hans Velvilje overfor mig. Det er ikke smukt."

"Jeg vilde blot bevise Herr Welwort, at han foretrækker Rigdommen, og at han gjør for den rige, hvad han aldrig vilde gjøre for den fattige."

"Men hvilken Fordel kan Herr Welwort have af sin Deltagelse for mig?"

"Den Fordel, at han gjør sig en rig Kone forbunden. Naar hun, som du, er ung, kan det føre til meget."

"Rig," gjentog Gabrielle, "er jeg saa rig."

"Har du virkelig glemt, at du er rig, saa kan du være vis paa, at Herrerne Welwort huske det saa meget bedre."

Nu var det forbi med Claras Taalmodighed, og for at lede Samtalen hen paa et andet Emne, udbrød hun muntert:

"Herre Gud, hvor I er kjedelige. Fortæl os noget morsomt, kjære Birger."

"Skal det være om Rigdom?"

"Hvad du vil, naar det blot bliver mere morsomt end det, Alfhild opvarter med."

"Det er urigtigt, at du ikke lader din Søster blive ved."

"Nu begynder du ogsaa at blive kjedelig. Vil De ikke give Samtalen en anden Retning, Herr Ingeniør?"

"Jo gjerne, naar De vil være min Forbundsfælle," sagde Ernst og trak sin Stol nærmere hen til Clara.

"Kan De, Frøken, sige mig, hvad Kjærlighed er?" begyndte han smilende.

"Det er hende umuligt," udbrød Birger leende. "Hun har aldrig elsket og kan ikke elske."

"Hvoraf ved du det?"

"Dertil har du et altfor lystigt Gemyt."

"Tror du ikke, at jeg kan nære nogen alvorlig Følelse?"

"Jo. I fem Minutter."

"Det vil altsaa sige, at du anser mig for en flygtig og letsindig Nar."

"Nei, men du hylder kun Glæden, og hader alt, som ligner Alvor."

"Nærer De samme Mening om mig, Herr Ingeniør?"

"Nei, ikke fuldstændig. Men lad os høre Deres Anskuelser om Kjærlighed. Hvad mener De om denne Følelse?"

"Det er Jordens høieste Glæde!" sagde Clara alvorligt.

"Eller dens største Plage," udbrød Ernst.

"Nei, og atter nei. Den, som anser Kjærligheden for en Plage, har aldrig elsket rigtigt. Han har kun elsket som en Egoist for at besidde og nyde."

"Kjærligheden er Egoismens Høidepunkt," mente Birger.

"Det paastaar man, men jeg tror det ikke. Jeg har ikke opfattet den saaledes."

"At opfatte en Følelse er ikke det samme som selv at have næret den," sagde Ernst, "men lad os dog høre Deres Opfattelse."

"Jeg tror, at Forsynet har nedlagt Evnen til at elske i hvert Menneskes Bryst for at danne Modvegt mod vore egenkjærlige Tilbøieligheder, at Kjærligheden er en Følelse saa ren, ja, næsten himmelsk, at den i sin egen Tilværelse søger sin høieste Lykke, og saaledes maa Kjærligheden, enten den bliver besvaret eller ei, enten Gjenstanden for vor Kjærlighed er nær eller fjern, være den høieste Lykke og Glæde. Gjennem den blive vi forædlede og overbærende mod andre. Naar Kjærligheden derfor er en Plage for nogen, maa denne have elsket som en Egoist, og en saadan Kjærlighed er en falsk Mynt, som ikke har noget Værd."

"De er Idealist," sagde Alarik. "Hele Deres Fremstilling er falsk og unaturlig."

"Anser de da Egoismen for at være sand og naturlig?"

Før Alarik kunde svare, udbrød Birger:

"Som Regel fordrer man Kjærlighed for Kjærlighed. Clara har Ret, naar hun paastaar, at Kjærligheden i sin Begyndelse er Jordens høieste Lykke; men hun har Uret, nar hun paastaar, at Kjærligheden udelukker Egoismen, og dette beviser bedst, at hun aldrig har kjendt denne Følelse. Jeg tror ikke, at nogen kan have næret Kjærlighed uden samtidigt at have næret Ønsket om at tilegne sig Gjenstanden for denne Følelse, og have følt Smerte over Tabet af denne."

"Jeg tror, at Birger har Ret i dette Tilfælde," udbrød Gabrielle. "Men Clara har ogsaa Ret, naar hun paastaar, at Kjærligheden er den reneste og ædleste Følelse. For den blegner Sorgen, Ulykken glemmes og Lidelsen forsvinder."

Der laa en eiendommelig Klang i Gabrielles Stemme, medens hun udtalte disse Ord, og alle betragtede hende med Forundring. Da hun taug, saa hun op og mødte Alariks kjærlige Blikke.

"Det var godt talt, lille Søster!" udbrød Birger; "men vi kunne ikke bortræsonnere det Faktum, at Kjærligheden ogsaa kan være en Plage."

"Det er stadigt den gamle Vise!" sagde Clara. "Men den er saa dum, at jeg gider ikke spilde et Ord paa den. Saaledes som Kjærligheden er udsprunget fra Gud, er den det Godes Kilde, hvorfra alt stort og ædelt udspringer; men den misbruges og forkvakles, og antager en forskjellig Karakter efter hvert Menneskes Sind. Derved fremkommer, hvad I kalder Kjærlighedens Kvaler; men naar man vilde nævne dem ved deres rette Navn, hedder de Misundelse og Hævngjærrighed, krænket Egenkjærlighed og utilfredsstillet Forfængelighed. Alle disse Feil tilhører vor skrøbelige Natur og maa ikke regnes Kjærligheden til Last."

"Frøken Claras Opfattelse af Kjærligheden er unegtelig smuk, og det var heldigt, om enhver kunde dele den," sagde Ernst; "men jeg frygter for, at hun ser den gjennem sin Fantasis Forskjønnelsesglas. Vi dødelige

er svage og i Regelen mere beherskede af vore slette end vore gode Lidenskaber. Den Kamp, vi maa bestaa for at vore ædle Egenskaber skulle faa Overhaand, er som oftest saa haard, at den koster vore bedste Kræfter."

"Det er en meget sørgelig Theori, kjære Ernst," sagde Alarik.

"Det er vist; — men hvad er vor sørgelige Skjæbne andet end vor egen Karakter, vore Feil og Vildfarelser."

"Jeg kan ikke give Dem Medhold i denne Paastand." sagde Gabrielle; "thi der findes Mennesker, som allerede fra Børn forfølges af Ulykken, og som berøves Forældre og Slegtninge. De er uden egen Skyld forfulgte af Ulykken."

"Jeg maa bestemt modsige Dem," udbrød Ernst. "Kan vi med Bestemthed sige, at der ikke i en saadan Persons Karakter findes noget, som har fremkaldt Ulykken. Vi har ikke Ret til at henføre de Sorger og Ulykker, som rammer os, til en uundgaaelig Skjæbne."

"De tror altsaa ikke, at visse Mennesker bliver forfulgte af Skjæbnen."

"Jo, paa en vis Maade," svarede Ernst, og kom ufriviligt til at se over paa Alfhild; "nemlig hos saadanne Mennesker, som ikke er istand til at beherske deres slette Følelser, men blindthen lader sig lede af disse. Mennesker, som gjør sig til Slaver af deres Lidenskaber, kalder jeg Ulykkens Børn, thi de forstyrrer ikke alene deres egen, men ogsaa andres Fred."

Alfhild sad og stirrede ned mod Gulvet, men løftede

ved Ernsts Udtalelse pludseligt Blikket og saa Ernsts Øine hvile paa sig med et alvorligt og strengt Udtryk. En smertelig Følelse opfyldte hendes Hjerte, men hun fik nu atter en ulykkelig Tanke, nemlig at vække Ernsts Skinsyge ved at synes ligegyldig, samt ved sin Opmerksomhed mod Birger at bevise, at hun ikke følte sig truffen af Ernsts Ord. Henvendt til Birger udbrød hun:

"Deler De ogsaa Ingeniørens Mening med Hensyn til vor Skjæbne?"

"Ja tildels," svarede Birger. "Det kan jo ikke negtes, at vi til en vis Grad selv skaber vore Glæder og Lidelser."

"Der ligger ogsaa en Sandhed i, at vi selv bestemmer over vort Liv, naar vi viljeløst overgiver os til Ulykken eller i den Grad bukker under for Sorgen, at vi ikke evner at give vort Liv den rigtige Retning," sagde Alarik.

"Jeg gad vide, om denne Anskuelse af vor Skjæbne ikke er endnu mere nedslaaende end min," sagde Gabrielle. "Man maa jo stadigt tænke, at man har faaet en saa ulykkelig Karakter, at man skaber Sorger for sig selv og andre."

"Man bør ikke tro, at man ikke kan rette sine Feil," svarede Alarik; "men man bør ogsaa uophørligt stræbe efter at naa Fuldkommenheden."

"Denne Anskuelse om Skjæbnen leder til, at man nøie undersøger sine Handlinger," sagde Ernst, "og søger at udgranske de Motiver, af hvilke man lader sig lede.

Paa denne Maade kunne vi blive Herre over vore Lidenskaber, saa at de ikke styrte os selv og andre i Ulykke. Følgerne af vore ubetænksomme Handlinger indeholde i Virkeligheden Straffen for disse."

"Tak!" sagde Gabrielle og rakte Ernst Haanden. "Deres Anskuelse om vor Skjæbne har været lærerig for mig."

Clara begyndte nu at debattere Mandens og Kvindens Værd med Alarik, thi hun havde set, at han ikke blev i godt Humør, da Gabrielle takkede Ernst. Det lykkedes hende ved sine dristige Udtalelser at irritere ham saaledes, at hun fuldstændig fængslede hans Opmærksomhed. Gabrielle lænede sig tilbage i Sofaen og lyttede uden Interesse til Samtalen. Ernst bladede i en Bog. Alfhild vandt noget Garn, som Birger holdt for hende, medens de talte sammen.

"Du spørger, hvorfor jeg er saa taus," sagde Birger. "Vil du have et oprigtigt Svar?"

"Naturligvis. Ellers havde jeg ikke spurgt."

"Men du bliver vred over mit Svar."

"Pleier jeg at blive det?"

"Ja, naar man siger dig Sandheden?"

"Ikke naar du udtaler den, Birger."

"Vi faar at se. — Hvis du elsker Ernst, hvorfor vælger du da en saa urigtig Maade til at behage ham. En Mand tilgiver aldrig den Kvinde, han elsker, at hun søger at ydmyge ham overfor andre, eller kaster en Skygge

paa hans Ære; det maa altsaa falde ham endnu vanskeligere at tilgive en Kvinde, som han ikke elsker."

Alfhilds Kinder brændte. Det var en utaalelig Krænkelse, at Birger turde sige til hende, den smukke, feterede Alfhild, at hun ikke blev elsket af den Mand, for hvis Skyld Birger havde brudt med hende. Hun glemte derfor alt uden sin saarede Forfængelighed, og udbrød:

"Hvem har sagt, at Ernst ikke elsker mig, eller at jeg søger at behage ham."

"Mine egne Øine."

"Saa har de bedraget dig! Det var mig, som brød med ham, fordi jeg indsaa, at jeg havde ofret en virkelig Mand for en aandsfattig Daare."

Skjønt Alfhild talte næsten hviskende, saa Ernst dog op, og Alfhild læste et Udtryk af dyb Foragt i hans Blik. Birger lænede sig tilbage uden at svare et Ord.

Alfhild følte, at hun havde betraadt en feil Vei, og nærede en ængstelig Frygt for, at Ernst havde hørt, hvad hun sagde.

Pludselig udbrød Birger:

"Alfhild, tror du, at der findes en Kvinde, som taler Sandhed?"

Inden Alfhild kunde svare, udbrød Ernst:

"Jo der findes virkelig Kvinder, som taler Sandhed. Skjønt det lyder utroligt, kjender jeg dog to."

"Hele to!" udbrød Birger leende; "du er en Kapitalist, siden du har gjort saa rige Opdagelser. Jeg er desværre ikke saa lykkelig."

"Jo, du kjender dem begge."

Birger saa tilfældig over paa Gabrielle og svarede:

"Naa, du mener min Søster. Ja, hun er for meget Naturbarn til at kunne lyve. Men hvem er den anden?"

"Frøken Alfhilds Søster," svarede Ernst og fjernede sig.

Kort Tid efter brød man op. — Paa Hjemveien sagde Alarik til Ernst:

"Tante Bertha har meddelt mig, at det er din Hensigt at reise. Er det sandt?"

"Jeg tænkte derpaa imorges, nu....."

"Har du opgivet din Beslutning —"

"Nei, nu er Reisen bestemt besluttet."

"Hvorfor?"

"Jeg ved nu, at Gabrielle aldrig kan elske mig, og jeg maa derfor bort. Skjøndt jeg udvortes er kold, er min Karakter dog heftig og lidenskabelig. Jeg vil ikke blive her og pines af Skinsyge, som jeg tilsidst ikke kunde beherske. Jeg vilde være en Usling, hvis jeg paa nogen Maade forbitrede hendes Liv. Det har jeg engang, men det sker aldrig mere. Du skal blive og gjøre hende lykkelig."

"Jeg!" udbrød Alarik. "Erindrer du ikke Alfhilds Ord. Har du glemt den Skygge, hun kastede over min Kjærlighed til Gabrielle; jeg kan derfor ikke blive den rige Enkes Mand. Du paastod engang, at jeg var Egoist; men nu siger jeg dig: Jeg elsker Gabrielle høiere end noget andet Menneske, men jeg frasiger mig hende, da min Ære fordrer det."

"Hvad beviser du derved? At du sætter din egen Person over alt, endogsaa over din Kjærlighed. En Kvinde, som du hverken holder af eller agter, behøver blot at udslynge en uretfærdig Bebyldning, som krænker din Stolthed, saa er du straks parat til at ofre dig selv og andre for at bevise denne taabelige Kvinde, at du er et Mønster paa Fuldkommenhed, hvad hun alligevel ikke tror."

Der opstod nu en Pause, som Ernst brød med de Ord:

"Jeg har hørt Samtalen mellem dig og Gabrielle."

"Du har luret. Du mistroede mig altsaa?"

"Nei, jeg vilde blot vide, om hun vilde være lykkelig ved dig. For dit Vedkommende vidste jeg, at Samtalen vilde ende som den gjorde. Lad mig nu se, at du ikke i din Hovmodighed tilintetgjør saavel din egen som Gabrielles Lykke."

Næste Formiddag indfandt Alarik sig paa Wetternæs. Gabrielle kom ham imøde med et glad og lykkeligt Smil. Alarik greb hendes Hænder, trykkede dem lidenskabeligt, og udbrød:

"Lad mig betragte Dem et Øieblik, Gabrielle, for derved at glemme Virkeligheden og den sørgelige Nødvendighed, som skiller os ad."

Gabrielle blev bleg, og udbrød:

"Skiller os ad? Nei, det er ikke muligt. Vil De da styrte mig tilbage i min Ensomhed og Sorg?"

"Gabrielle," stammede Alarik, "Gud alene ved, hvor høit jeg elsker dig; men jeg maatte foragte mig selv, hvis jeg nu var svag. Jeg vil og maa bort."

"Bort fra Wetternæs og mig? Nei, det kan umulig være Deres Mening. De har ikke engang Ret dertil, thi De har jo sagt: Jeg vil være Deres Ven!"

"Nær eller fjern, tilføiede jeg. Om jeg reiser til Verdens Ende, vil jeg elske dig — dig alene."

En mørk Rødme bedækkede Gabrielles Ansigt, og hun hvisked med næsten lydløs Stemme:

"Og dog vil De reise?"

"Ja."

"De reiser, selv om jeg siger, at Livet uden Dem er en Plage for mig."

"Du er Livet for mig, Gabrielle. Hvis jeg var rig, og du fattig, vilde jeg paa mine Knæ have tigget dig om den Lykke at kalde dig min. Men nu er det omvendt, og jeg maa bort for engang at vende tilbage, naar vi er lige rige. Hvis vi begge var fattige, vilde jeg tilbyde dig at dele det lidet, jeg eier, med dig, men nu kunde du betvile min Uegennyttighed."

Medens Alarik talte, havde Gabrielles Ansigt antaget et Udtryk af Bestemthed, som det ellers savnede, og hun udbrød:

"Hvis jeg altsaa var fattig, saa....."

"Saa skulde ingen Magt paa Jorden skille mig fra dig. Men du er rig, Gabrielle, og man har allerede ladet mig høre det ..... derfor maa jeg bort."

"Selv om jeg tog min Død over Skilsmissen?"

"Elskede Gabrielle! Jeg skal komme tilbage, naar jeg er rig. Min Ære kræver det!" udbrød Alarik, der omfavnede Gabrielle og ilede ud af Værelset.

Gabrielle saa efter ham med et kjærligt Blik og mumlede:

"Du behøver ikke at blive rig ..... jeg skal blive fattig."

Ernst sad bøiet over et Bord og skrev ivrigt. Tante Bertha pakkede hans Tøi ind, medens den ene Taare efter den anden sneg sig ned ad hendes furede Kinder. Hun brummede over, at den kjære Ernst nu atter vilde forlade hende, men blev afbrudt i denne Beskjæftigelse af en Tjener fra Wetternæs, som spurgte om Ingeniøren var hjemme.

"Ja, han er," svarede Bertha.

"Jeg skulde bringe ham et Brev fra Fruen."

"Gaa selv op til ham med det," sagde Tante Bertha, og da Tjeneren var gaaet, brummede hun:

"Jeg kan ikke forstaa, hvad der gaar af Alarik og Ernst. Siden de lærte Fruen paa Wetternæs at kjende, er de begge som forheksede."

Da Ernst modtog Brevet, rev han Konvoluten af, og læste følgende Linier:

"Hr. Ingeniør! Hvis Deres Tid tillader det, saa

kom over til Wetternæs. Der er noget, jeg vil anmode Dem om.

Venligst,

Gabrielle de Saint-Sue."

"Skal jeg have Svar?" spurgte Tjeneren.

"Hils din Frue, at jeg skal komme."

Han lod øieblikkelig spænde for Vognen og kjørte til Wetternæs. Han blev straks ført ind til Gabrielle, der hilste venligt, og sagde:

"Tak fordi De saa hurtigt efterkom mit Ønske."

Hun bad ham om at tage Plads, og vedblev derpaa:

"De sagde engang, for mange Aar siden, at De vilde ofre Deres Liv for at berede mig en Glæde eller bidrage til min Lykke."

"Jeg erindrer godt disse Ord, Frue, og jeg gjentager dem idag. Jeg ofrer gjerne mit Liv for Deres Lykke og Tilfredshed."

"De er altsaa ikke vred paa mig."

"Det er umuligt at være vred paa Dem. Hos Dem finder man kun Sandhed og Uskyldighed, og disse to Egenskaber kan ikke opvække Vrede. Skulde jeg være vred, fordi De ikke elsker mig? De raadede jo ikke for de Begivenheder, som fjernede Deres Følelser. Jeg vilde handle nødelt, hvis jeg vilde tale til Dem om Kjærlighed, efterat De har sagt mig dette. Min Ulykke bliver ikke mindre ved, at jeg forbitrer Deres Liv ved mine Klager. Jeg kunde derved ogsaa kun opnaa Deres Medlidenhed, og jeg foretrækker Deres Agtelse. Derfor vil jeg forlade Deres Nærhed."

"Vil De ikke heller blive her og være min Ven?"

"Deres Ven! Ja, naar Land og Sø adskiller os, men ikke i Deres Nærhed. Naar en Mand, som elsker en Kvinde af sit fulde Hjerte, siger til hende, at han vil være hendes Ven, begaar han en svigagtig Handling, thi det er et Løfte, som han ikke kan holde."

"Men hvis denne Mand faar vide, at hans elskede nærer Kjærlighed til en anden, vil han da som Ven befordre hendes Lykke?"

"Ja; han gjør det umulige muligt, hvis hendes Lykke kræver det. — De elsker altsaa min Broder?"

"Ja!"

Der opstod nu en lang Pause, som Gabrielle brød:

"Deres Broder reiser."

"Af hvilken Grund?"

"Fordi jeg er rig og han fattig."

"Hans Stolthed fornegter sig aldrig."

"Jeg beder Dem nu om at holde ham tilbage nogle Dage, indtil jeg har bortryddet den Hindring, som skiller ham fra mig."

"De maa elske ham meget høit, Frue."

"Ja."

Efter en ny Pause vedblev Gabrielle:

"Alfhild elsker Dem."

Ernst svarede ikke.

"Kort før De kom, talte jeg med hende, og hun fortalte mig da, at De engang havde elsket hende."

"Det er ganske sandt; men det var, før jeg saa Dem,

og før jeg lærte hende rigtig at kjende. Jeg kan ikke elske Alfhild, fordi jeg elsker Dem, og De kan ikke elske mig, fordi De elsker Alarik. Lad os derfor ikke tale mere om denne Sag! Hvor længe ønsker De, at jeg skal holde min Broder tilbage?"

"Otte Dage."

Ernst reiste sig og sagde:

"Jeg lover Dem, at han ikke skal reise de første otte Dage. Hvis jeg ellers kan være Dem til Nytte, saa befal blot over mig!"

"Nei, nu har De jo skabt min Lykke."

"Og De vil tænke med Venlighed paa mig, naar jeg er borte."

Ernst kyssede Gabrielles Haand og fjernede sig.

Da Ernst kom hjem til Ekbakke, fandt han Alarik beskjæftiget med at pakke ind. Da Alarik fik Øie paa Broderen, udbrød han:

"Lad os reise sammen! Jeg tager imorgen til Stockholm."

"Jeg kan ikke reise de første otte Dage," svarede Ernst og kastede sig paa Sofaen.

"Hvorfor ikke?"

"Jeg har et Arbeide, som jeg maa have færdigt, inden jeg reiser."

"Saa maa jeg tage bort alene."

"Af hvilken Grund kan du ikke vente otte Dage?"

"Fordi jeg ikke vil."

"Hør, hvad jeg siger, og bedøm saa selv din Handlemaade. Er det rigtigt, at du pludselig, kun ledet af personlig Interesse, forlader det Arbeide, som du har paataget dig at fuldføre, og det uden at sørge for en paalidelig Person, som i dit Sted kan overtage Arbeidet? Er dette ikke Egoisme, saa ved jeg ikke, hvad Egoisme er."

"Igjen den gamle Vise."

"Ja, indtil du ophører med at sætte dig selv i første Række. Dine ædleste Handlinger taber i Værd, saalænge denne Svaghed behersker dig."

Alarik taug nogen Tid; men derpaa udbrød han:

"Du har Ret. Jeg maa blive her, indtil jeg har fundet en anden, som kan passe mit Arbeide."

Gabrielle og Ernst havde i nogle Dage lange Sammenkomster, og man kunde se paa Gabrielle, at der var noget, som pludselig optog hende. Clara brød sit Hoved med, hvad det kunde være, og hun forstod heller ikke, hvorfor Alarik ikke mere kom til Wetternæs.

"Der er noget iveien," tænkte Clara, "men hvilket? Har Alarik maaske baaret sig dumt ad? Jeg maa over til Tante Bertha for at faa noget at vide."

Alfhild holdt sig indelukket paa sine Værelser, ligegyldig for alt undtagen for Smerten over, at alt Haab nu var hende berøvet. Hun vidste, at Ernst vilde reise

og blive borte i flere Aar. Hun anklagede Gud og Menneskene for sin ulykkelige Skjæbne og hengav sig fuldstændig til sin Fortvilelse.

Der var forløbet en Uge, siden Gabrielles og Ernsts Samtale. Det var nu bleven bestemt, at Alarik og Ernst skulde reise fra Ekbakke førstkommende Onsdag. Alarik var netop i Begreb med at klæde sig paa, da han modtog følgende Billet:

"Gabrielle de Saint-Sue ønsker idag at sige Dem det sidste Farvel, inden Deres Afreise og samtidig udbede sig et Raad af Dem som Ven."

En Time senere naaede Alarik Wetternæs og traadte ind i Salonen, der var tom. Tjeneren bad ham vente. Der gik et Kvarter, i hvilket Alarik vel hundrede Gange gik ud paa Verandaen og satte sig der for straks efter igjen at reise sig og gaa ind i Salonen. Endelig hørte han lette Fodtrin i det tilstødende Værelse, og Gabrielle stod foran ham og rakte ham Haanden, idet hun sagde:

"Det er bleven mig en kjær Vane at høre Deres Mening om enhver Sag af Vigtighed, og derfor har jeg bedt Dem om at komme over til mig idag."

Hun satte sig, og Alarik var forbauset over hendes glade, smilende Miner. Hans Egenkjærlighed led derunder, og han tænkte:

"Hun er lykkelig, at hun saa hurtig kan glemme dem, hun elsker."

Gabrielle var nogen Tid taus, men begyndte derpaa:

"Der var engang en ung Kvinde; hun var bukket under for de Sorger, som havde rammet hende. Der var hos hende opstaaet en Ide, at hun var et Offer for Ulykken; men i sin Ungdom drømte hun engang, at hun blev befriet for sine blodige Barndomsminder af en ung Mand. Det forekom hende, at han paa sine Arme bar hende fra den Sorgens Verden, hvori hun levede, ind til en anden Verden, hvor alt var Lys, Fred og Glæde. Da han havde baaret hende gjennem Porten til denne Verden, satte han hende ned og sagde: "Her findes ingen Sorger eller blodige Erindringer, hverken Smerter eller Taarer!" — "Hvad heder da dette Land?" spurgte den unge Pige. — "Det kaldes ....." — hun vaagnede i samme Øieblik og hørte ikke Navnet."

Gabrielle taug et Øieblik, men vedblev derpaa smilende:

"Drømmen gjorde et sterkt Indtryk paa den stakkels Pige, der fra den Tid stadigt gik og ventede paa Befrieren. Aar gik og kom, men de blodige Minder voksede istedetfor at svinde. Drømmen blegnede mere og mere, og de Forhaabninger, den havde vakt, udslukkedes. En Aften havde hun atter hengivet sig til Smerten og var sygnet om under Byrden af sine Erindringer; da var det som om nogen greb hendes Haand. Hun for forskrækket op, og foran hende stod Befrieren fra hendes Drøm."

"Gabrielle!" udbrød Alarik.

"Stille! Afbryd mig ikke. Han førte hende, Skridt for Skridt, bort fra al den Sorg og Modløshed, som beherskede hende. Han nærmede hende til Gud og fik hende til at føre et andet Liv end hidtil; men da han havde fuldendt dette Verk, sagde han hende Farvel, og netop i samme Øieblik fandt hun Navnet paa den Verden, som han havde aabnet for hende. Det var....."

Gabrielle taug.

"Kjærlighedens Verden!" udbrød Alarik og kastede sig paa Knæ for hende.

"Ja, Alarik," hviskede Gabrielle, "men i denne Verden lever man ikke ensom, og det forlanger De dog af mig. De, som er saa høimodig og ædel, opofrer den Kvinde, som De elsker, og som kun kan leve gjennem Dem. De opofrer hende, fordi hun er rig, fordi Verden kunde mistænke Dem for at handle af Egennytte. De kan slippe mig for Deres Stoltheds Skyld, og jeg burde med Rette tvile om Deres Kjærlighed; men jeg gjør det ikke. Manden elsker anderledes end Kvinden. Jeg kan ofre *alt* for min Kjærlighed, men der findes *intet*, som jeg vilde ofre den for."

"Gabrielle, elskede Gabrielle, hør mig."

"Nei, lad mig tale ud. For otte Dage siden forstødte De mig, fordi jeg var rig. Idag er jeg ligesaa fattig som en af mine forrige Tjenestepiger. Jeg har bortkastet det Guld, der stod som en Skillemur imellem os. Jeg har bortskjænket alt, hvad jeg eiede. Nu spør-

ger jeg, om Gabrielle, som intet eier, er værdig til Alariks Kjærlighed."

Jeg vil overlade til Læserens Fantasi at udmale den Scene, som nu fulgte, thi jeg vil ikke prøve derpaa.

Om Onsdagen reiste Ernst alene bort fra Ekbakke, hvortil han aldrig vendte tilbage. Han modtog i England et Engagement som Ingeniør, og blev der til sin Død.

Seks Uger efter den ovenfor omtalte Samtale, hjemførte Alarik Gabrielle til Ekbakke som sin Hustru.

Gabrielle havde skjænket Wetternæs tilligemed en større Kapital til Søstrene Wolff, og sin øvrige Formue til Fordel for fattige.

Alfhild henlevede Resten af sit Liv paa Wetternæs, fuldstændig afsondret fra Verden, begrædende sit forspildte Liv og Tabet af Ernst.

En Sommerdag var Gaarden paa det prægtige Broborg fyldt af Godsets Forpagtere og Bønder for at hilse paa Eieren, som kom dertil tilligemed sin Hustru. I Forhallen op paa Trappen stod Tjenerskabet opstillet, og foran dem stod den næsten firsindstyveaarige Inspektør, som havde budt Oberst Werner velkommen, da han, ledsaget af Stark, vendte tilbage fra den finske Krig. Den gamle Inspektør og hans Søn havde bestyret Bro-

borg, siden Oberſten for omtrent tyve Aar ſiden havde forladt det med ſin ſindsſyge Datter.

"Jeg mindes ſaa tydeligt ſom om det var igaar, da Oberſten kom hjem fra Finland," ſagde den gamle til ſin Søn. "Han var ikke i det bedſte Humør dengang; men Starks Datter havde han dog Øie for."

"Det gaar besynderligt til i Verden," ſvarede Sønnen. "Nu er det Sønnen af den ſamme Karin, ſom er Herre paa Broborg."

"Det er ikke mere end ret og billigt. Vor nuværende Herre er en dygtig Mand, det er ſikkert."

"Nu kommer han!" raabte man, og et Øieblik efter kjørte to Vogne ind i Gaarden. I den førſte ſad Birger Werner og ved Siden af ham Clara, der i fjorten Dage havde været hans Huſtru. Den ikke mere unge, men dog blomſtrende og livsfriſke Clara paſſede fortræffeligt ſom Huſtru til Birger, og da hun ved hans Arm ſteg op ad Trappen, ſyntes alle, at det var et ſmukt Par.

Fra den anden Vogn kom en høi, kraftfuld Mand med en nydelig liden Kone og to ſmukke Børn. Det var Profeſſor Alarik Welwort med ſin Huſtru, Gabrielle, og deres Børn.

Da Gabrielle, ſtøttet paa Mandens Arm, og med det yngſte Barn ved Haanden, gik op ad Trappen til ſine Forfædres Eiendom, hvilede der en vis Vemodighed over hendes Træk og en Taare glimtede i hendes Øine. Minderne var nærved at overvælde hende; men da hun ſaa op i ſin Mands kjærlige, venlige Anſigt og betragtede ſine

blomstrende Børn, forsvandt disse Skygger, og hendes Ansigt udtrykte inderlig Taknemmelighed; man kunde se, at det stakkels Offer for en djævelsk Hævn nu havde fundet den Ro og Fred, som hun saa længe havde savnet.